கண்ணால் பார்த்த வேளை

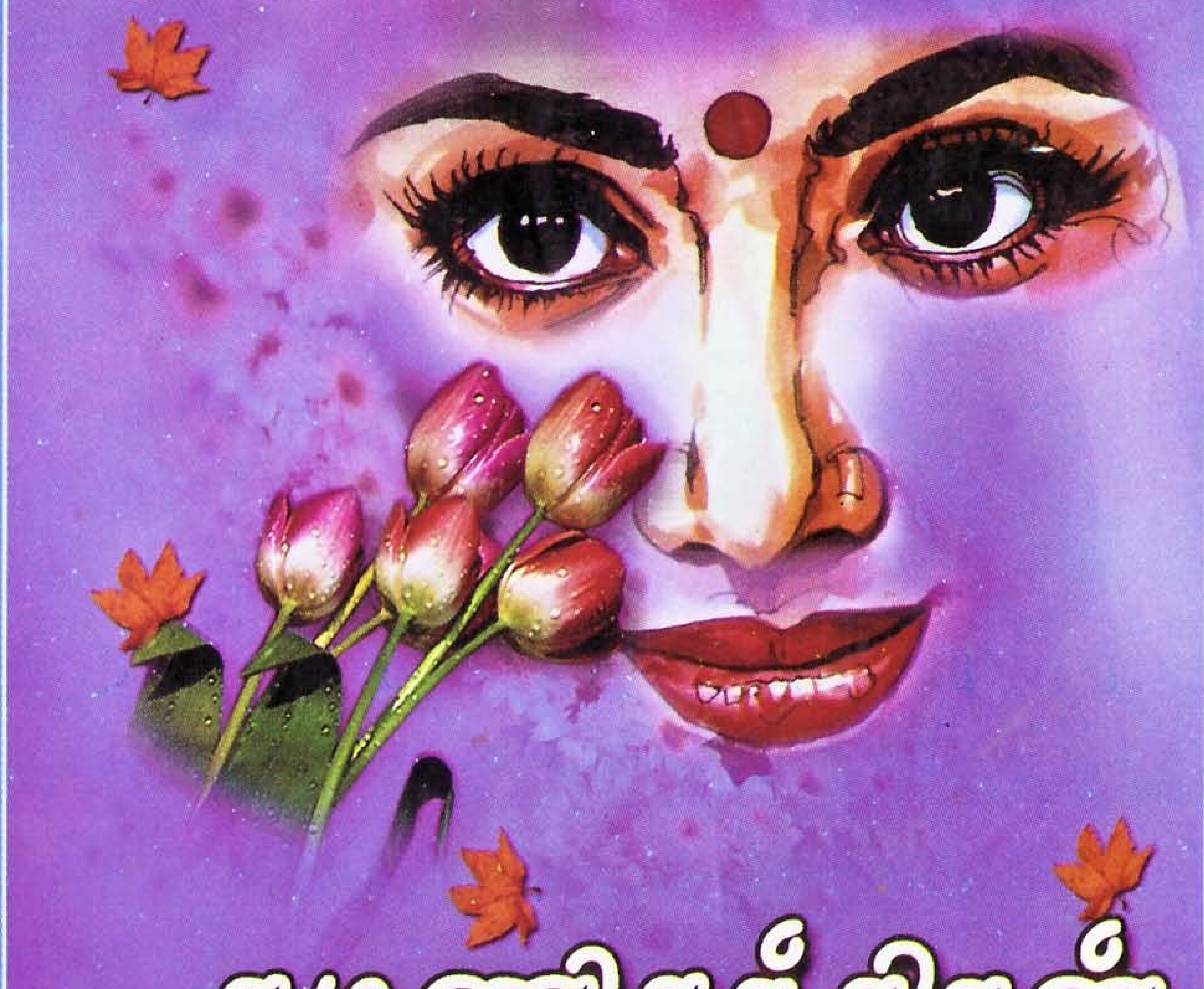

ரமணிசந்திரன்

கண்ணால் பார்த்த வேளை

ரமணிசந்திரன்

அருணோதயம்
3, கௌடியா மடம் சாலை
இராயப்பேட்டை :: சென்னை - 600 014.

கண்ணால் பார்த்த வேளை

1

காதுகளில் நீண்ட தொங்கட்டான்களை மாட்டிக் கொண்டு, கண்ணாடியில் பார்த்தாள் சுசிதா.

அசையும் போதெல்லாம் வண்ணங்களை வாரி இறைத்தது, அணிகலன்.

ஆனால், இது வைரம்தானா?

அவளிடம், இதே போல வைரத்தில் ஒரு தொங்கட்டான் உண்டுதான்!

ஆனால் அவளுடைய அன்னை, ஒருதரம் அணிந்து விட்டுத் தருவதாக வாங்கினால், அதன்பின், அப்புறம் அது.

அசலா, போலியா என்று ஆராய்ந்துதான் சொல்ல வேண்டும்!

எனவே, இது அதுதானா?

எத்தனை விலை உயர்ந்த நகைகள்!

மகளுக்கும் தனக்கும் என்று, வாங்குவதில் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை! தந்தையும், முன்பெல்லாம் அதைத் தடுப்பதே கிடையாது!

ஏன் தடுக்க வேண்டும்?

இல்லாத குறை என்றால், கஷ்டம்தான்! ஆனால், குணசேகரன் இல்லாதவர் அல்லவே!

'குணா ஃபாஸ்ட் ஃபுட்' இல்லாத முக்கியத் தெருக்களே, இந்தக் கோவை மாநகரில் கிடையாதே! நகரம் விரிய, விரிய, அங்கங்கே புதிய கிளைகள்!

எல்லாவற்றிலும், நல்ல விற்பனை!

பிறகு, பணம் கொழிக்கக் கேட்பானேன்?

எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருந்தது... கிட்டத்தட்ட!

என்றைக்குமே, அப்பா அம்மாவுக்கு இடையே எல்லாம் பிரமாதமாக இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது!

அம்மா கொஞ்சம் படபடப்பு ரகம்! அதிலும், ஏதாவது தப்பு செய்திருந்தாள் என்றால், நடுக்கமும், பரபரப்பும், மிக அதிகமாக இருக்கும்! கணவருக்குப் பதில் அளிக்கையில் பெரிதும் உளறிக் கொட்டுவாள்.

குணசேகரன் இப்போது கணக்குப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டதால், அவருக்குப் பதில் சொல்ல நேருமே என்று,

இப்போது நிறையச் செலவுகளை, வசந்தா குறைத்திருந் தாள்.

அப்படிக் குறைத்திருப்பதாகத்தான் மகளிடம் சொல்லி யிருந்தாள். பாவம் அம்மா என்றுதான் சுசியும் நினைத் திருந்தாள்.

ஆனால், தாயின் பேச்சில் இப்போது சுசிதாவுக்குச் சந்தேகம் தோன்றத் தொடங்கியிருந்தது! உண்மையாகவே செலவைக் குறைத்திருந்தால், ஓசைப்படாமல், நகைகள் போலியாக வேண்டிய அவசியம் என்ன?

அப்படியானால், அப்பாவிடம் சொல்ல முடியாத செலவு கள் அதிகமாகி இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்? மற்றபடி, அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் நகைகளை விற்றுச் சமாளிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுவானேன்?

அந்தச் செலவுகள் பற்றி, சுசிதாவுக்கு அடியோடு தெரி யாது என்றும் சொல்ல முடியாது!

மகளிர் மன்றத்துக்குள்ளே ஒரு குட்டி மகளிர் மன்ற மாக, ஒரு பத்துப் பதினைந்து பேருக்குள் நடக்கும், போட்டியும், பீற்றலும்தான் அந்தச் செலவுகளின் மூல காரணம் எனலாம்!

அவர்களுள் ஒருவர் 'தந்தத்திலே இந்த விசிறி, பூம்புகாரில் பத்தாயிரத்துக்கு வாங்கினேன்' என்றால், அடுத்தவர், அதே பூம்புகாரில், பதினைந்து ஆயிரத்துக் காவது, ஏதாவது வாங்கியாக வேண்டும்! அதன் விலை, குறைந்தது பதினோரு ஆயிரமாவது இருக்க வேண்டும்! மிக அழகாக இருக்கிறதே என்று, ஒன்பது ஆயிரத்துக்கு மூன்றை வாங்கினால், அது மகாக் கேவலம்! வயிற்றுக்கு

இல்லாத கஞ்சப் பிசுநாறிகள்தான் அப்படிச் செய் வார்கள்!

ஹோட்டலுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டால்கூட, ஒரு வருக்கு மேல் அடுத்தவர் வைப்பது என்று, சர்வருக்கு 'டிப்சே'பில் தொகைக்குப் பல மடங்கு சேர்ந்து விடும்!

அடுத்து, தரும காரியங்கள்! இந்தத் தருமத்துக்கு இவ்வளவு ஒருவர் செய்தால், அடுத்தவர் இன்னொன் றிற்கு அவ்வளவு செய்ய நேரும்!

குணசேகரனுக்கோ, தருமம் என்றாலே பிடிக்காது!

''என் தந்தை, அவருக்குப், பிறகு நான், கடுமையான உழைப்பினால்தானே, முன்னேறி இருக்கிறோம்? அதே போல, உழைக்க வேண்டியதுதானே? உழைத்துப் பெற வேண்டியதை இலவசமாகக் கொடுத்தால், சோம்பேறி யாகி விடுவார்கள்! அதனால், தருமம், கிருமம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, யாரும் வீட்டுப் படி ஏறக் கூடாது'' என்பார்!

ஆனால், அவரது விருப்பப்படி நடந்தால், மன்றத் தினரின் மதிப்பைப் பெறுவது எப்படி? அதனால், செய்கிற தருமத்தைக் கணவர் அறியாமல் செய்ய வேண்டியது தான்!

இவை அனைத்தையும் தூக்கிச் சாப்பிடுகிற மாதிரி, இன்னொன்றிலும், வசந்தா பணத்தை இழந்து கொண்டிருக் கிறாளோ என்று, சுசிதாவுக்குப் பெரும் சந்தேகம் ஒன்று இருந்தது!

சீட்டாட்டம்!

அவர்களது குட்டி சபை அங்கத்தினர்களுக்குள், காசு வைத்து விளையாடுகிறார்களோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்குத் தோன்றியதுமே பெற்றவளிடம், சுசிதா அது பற்றி, வெளிப்படையாகக் கேட்டு விட்டாள்.

ஏனெனில், இது ஆபத்தான விஷயம் ஆயிற்றே!

இந்தப் பழக்கம் பிடித்தால் விடாது என்பதோடு, சட்டப்படியும் குற்றமாகுமே! மாட்டிக்கொண்டால், ஊரில் பெரிய மனிதர்களாக வாழும், அவர்களைப் பத்திரிகைகளில் 'கிழி கிழி' என்று கிழித்துவிட மாட்டார்களா?

அதுவும், இப்போது மாவட்டப் பத்திரிகைகள், நகரத்துப் பதிப்பு என்று, அவர்களும் மோப்பம் பிடித்து விரட்டுகிறார்களே!

பத்திரிகையில் மட்டும் செய்தி வந்துவிட்டால், அப்புறம் தலை நிமிரவே முடியாதே!

ஆனால், சுசிதா தன் சந்தேகம் பற்றிக் கேட்டதுமே, 'ஊளுஊளு' என்று, வசந்தா ஒரே அழுகை!

வரவர சுசி அவளுடைய அப்பா மாதிரியே பேசுகிறாளாம்! அவரைப் போலவே, வசந்தா என்ன செய்தாலும், அது தப்பாகத்தான் இருக்கும், அவளுக்கு மூளையே கிடையாது என்று எண்ணுகிறாளாம்!

பெற்ற மகளே, அவளைப் பற்றி, இப்படித் தப்புத் தப்பாக நினைப்பதற்கு, அவள் எவ்வளவு பாவம் பண்ணியிருக்க வேண்டும்! அம்மா என்கிற எண்ணமே இல்லையே!

சொல்லிச் சொல்லி, அவள் அழுத தினுசில், மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, சுசிதா ஒதுங்கி விட்டாள்!

ஆனால், முழுக்க ஒதுங்கவும் அவளுக்கு விதியில்லை!

இன்று போல, வீட்டில் எத்தனையோ!

திருமண நாள், ஒவ்வொருவரின் பிறந்த நாட்கள், தொழில் தொடங்கிய நாள், பல கிளைகளைத் தொடங்கிய நாட்கள், புதிதாகத் தொடங்குவது, தாத்தா பாட்டி நினைவு நாட்கள்... எத்தனையோ!

எல்லாவற்றையும் ஊர் மெச்சக் கொண்டாடாவிட்டால், கௌரவம் கெட்டுவிடும்! அத்தோடு, அழகாகவும் பெரிய தாகவும் கட்டி வைத்திருக்கும் வீட்டைப் பார்த்து மற்ற வர்கள் வயிறெரிய வேண்டாமா? அதற்காகவேனும், கொண்டாடித்தானே ஆக வேண்டும்?

ஒவ்வொன்றையும், இப்படி வீட்டில் கொண்டாடுவது பற்றி, சுசிதாவுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை! ஆனால், விழாவை நடத்தி முடிக்கு முன், தந்தைக்கும், தாய்க்கும் இடையே விஷயம் சொல்லி, விவரம் கேட்டு, ஓடி ஓடித் தூது போய் முடிக்கு முன், அவளுக்குப் போதும் போதும் என்று ஆகிவிடும்!

"அப்பாவிடம், நீயே சொல்லி விடும்மா! அவருக்கு நான் சொன்னால் புரியாது. அப்புறம் எரிச்சல் படுவார்! மாட்டேன் என்று கூடச் சொல்லி விடுவார்!" என்பாள் தாயார்.

"அவளிடம் நீயே சொல்லிவிடு. நான் என்ன சொன்னாலும், காதில், கருத்தில் வாங்காமல், பேய் முழி முழித்துப் போரடித்து விடுவாள்! அத்தோடு, புலம்பலில் காதும் ஓட்டையாகி விடும்!" என்பார் தந்தை.

இருவர் சொல்வதும், அடுத்தவருக்குப் பிடிக்காது!

அம்மா அழைப்பவர்களை, அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது! அதுபோல, அப்பாவின்.

ஒருவர் பூ அலங்காரம் என்றால், அடுத்தவர் வண்ணக் காகிதம் என்பார்கள். ஃப்ரைட் ரைஸ் என்றால், நூடுல்ஸ் தான் அடுத்தவருக்குப் பிடிக்கும்! பிரியாணியில்கூட, ஒருவர் சிக்கன் என்றால் அடுத்தவர் இறால்தான் என்று ஒற்றைக் காலில் நிற்பார்கள்!

ஒரு விருந்து என்றால், இப்படி எத்தனை!

கடைசியாக, போன தடவை இதைச் செய்தோம். இந்த மெனு வைத்து இரண்டு மாதம் கூட ஆகவில்லை. அது இது என்று இருவரையும் ஒத்துக் கொள்ளச் செய்து முடிப்பதற்குள், சுசிதாவின் தொண்டை காய்ந்து, வறண்டு போகும்!

அதைவிடவும், எந்த நிமிஷம் அப்பா கோபப்பட்டுக் கத்தி விடுவாரோ, அம்மா அழுது புலம்பி விடுவாளோ, யார், என்ன பேசி, ரசாபாசம் ஆகிவிடப் போகிறதோ என்று நடுங்கிக் கொண்டே இருப்பதில், ரத்த அழுத்தம், நரம்புத் தளர்ச்சி எல்லாம் தனக்கு இதுவரை வராதிருப் பதே ஆச்சரியம் என்று அவளுக்குத் தோன்றும்!

மொத்தத்தில், சுசிதாவின் மனம் கசந்து போகும்! கசப்போடு, அலுப்பும் களைப்புமாய் ஒய்ந்து போவாள்!

இதிலேயே உழன்று கொண்டிருந்தால், அவள் என்ன ஆகியிருப்பாளோ?

நல்லவேளையாக, இதற்கெல்லாம் நேர் மாறாக, இந்த அலுப்பு சலிப்புகளுக்கு வடிகாலாக, அவளது மனதுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் விதமான பணியொன்று செய்யும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்திருந்தது!

முதியோர் இல்லத்தில், ஊதியம் இல்லாத இலவசப் பணிக்கான தேவை விளம்பரத்தைப் பார்த்ததும் அவள் அதற்காக விண்ணப்பித்தபோது, முழுக்க முழுக்க மாறுத லான ஒரு சூழ்நிலை வேண்டும் என்று மட்டும்தான் எண்ணியிருந்தாள்.

அந்த முதியோர் இல்லத்தை நடத்தி வந்த சிவகுரு, அவளைப் பார்த்ததும் பணிக்கு ஏற்றுக் கொண்டதோடு, எப்படித்தான் கண்டுபிடித்தானோ, "இது உன்னால்தான் முடியும்!" என்று சொல்லி, இல்லத்துக்காக நன்கொடை வசூலிக்கும் பணியை அவளுக்குக் கொடுத்தான்.

நாம் போய் யாரிடம் பணம் கேட்டு, அவர்கள் தரப் போகிறார்கள் என்று, சுசிக்கு முதலில் அறவே நம்பிக்கை கிடையாதுதான்! ஆனால் சிவகுரு சொன்னதுபோல, அவள் மூலமாக நிறைய, நன்கொடைகள் கிடைத்தது. அவளுக்கே ஆச்சரியம்தான்!

சாதித்த பெருமையும் சேர்ந்து, அவளுக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டிற்று!

அற நிலையப் பணி மட்டும் இல்லை என்றால், எப் போதோ அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருந்தாலும், ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை! குறைந்த பட்சமாக, மனச் சோர்வேனும் வந்திருக்கும்!

நல்லவேளையாக, "எச்சரிக்கையோடு இரு! நன் கொடைக்கு என்னிடம் வராதே!" என்றதற்கு மேல், அந்தப் பணிக்கு எதிர்ப்பாகத் தந்தை எதுவும் சொல்லவில்லை!

"உன் அம்மா மாதிரி இல்லாமல், உருப்படியாகத்தானே, பொழுதைப் போக்குகிறாய்!" என்று மனைவிக்கு ஒரு குட்டு மட்டும்!

"ஐந்து பத்து ரூபாய்ச் சம்பளம் கூட இல்லாமல், யாருக்கோ உழைத்துக் கொட்ட வேண்டுமா? என்ன பைத்தியக்காரத் தனம்?" என்று எரிச்சல்பட்டாள் பெற்றவள்!

ஆனால், கணவரே ஒரு மாதிரி ஒத்துக்கொண்டு விட்டார் என்றான பிறகு, பெரிதாக மறுத்தோ, குறைத்தோ பேச, வசந்தாவுக்குத் தைரியம் இருக்கவில்லை!

அறைக் கதவை யாரோ மெல்லத் தட்டும் ஒலியில் யோசனை கலைந்து, சுசிதா எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்தாள்.

வீட்டு வேலைக்காரப் பெண் செல்லி.

செல்லியம்மாள் என்று அவளது பெயர்! சுசிதான், எதற்கு அவ்வளவு நீளமாக இழுக்க வேண்டும் என்று, அதைச் செல்லியாகச் சுருக்கினாள். அதில் செல்லிக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்! 'அம்மாள்' என்று கிழவியின் பெயர் மாதிரி இல்லாமல், இப்போது, அவளது வயதுக்குச் சரியாக அழகாக இருக்கிறதாம்!

"அக்கா, உங்க அலங்காரம் முடிஞ்சிட்டதானா, அம்மாவோட அறைக்கு, உங்களை வரச் சொன்னாங்க! சேலை மடிப்பு சரியாக் நிற்குதான்னு பார்க்கணுமாம்" என்று சொல்லி தனக்கிட்ட பணியை நிறைவேற்றியவள், சுசிதாவைத் தலை முதல் கால் வரை நிதானமாகப் பார்த்து விட்டு, "இந்த உடையிலே நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கறீங்க, அக்கா!" என்று தன் ரசனையை வெளிக்காட்டி விட்டுப் போனாள் அவள்.

பலனை எதிர்பாராமல் சொன்ன இந்தப் பாராட்டில் உள்ளூர மகிழ்ந்தபடியே சென்று அன்னையின் அறைக் கதவைத் தட்டினாள் பெண்.

தாய்க்குப் பிடித்த விதமாகச் சேலை மடிப்புகளைப் பின் பண்ணிவிடும்போதே, வசந்தா புலம்பத் தொடங்கி விட்டாள்.

''பார் சுசி! இன்னும் உன் அப்பா வீட்டுக்கு வந்து சேரவில்லை! எங்கள் திருமண நாள்! அதுவும் இரு பத்தைந்தாவது திருமண நாள்! வெள்ளி விழா! விருந் தாளிகள் வரும்போது, கூட இருந்து வரவேற்க, அவர் இங்கே இருக்க வேண்டாமா? இல்லாவிட்டால், நாலு பேர் என்ன சொல்லுவார்கள், சொல்லு! அதிலும் எங்கள் மாதர் மன்ற ஷீலா காந்தன் வேண்டும் என்றே, ஏதாவது சொல்லுவாள்! அப்பாவைப் பற்றிச் சும்மாவே, ஜாடை யாக என்னென்னமோ பேசுகிறவள்! இப்போது...?''

தாயின் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, ''அந்த மாதிரி ஆட்களை எல்லாம், ஏன் அம்மா விருந்துக்கு அழைக்கிறீர்கள்?'' என்று வெறுப்புடன் கேட்டாள் மகள்.

''என்னடீ கேட்கிறாய்? கூப்பிடாவிட்டால், அவள் வீட்டை விட, நம் வீடு பெரிது என்று அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று அதுதான் முக்கியம்போல, ஆணித் தரமாகக் கேட்டாள் வசந்தா.

''இதெல்லாம் ஒரு காரணமா?''

''இல்லையா, பின்னே? சும்மா சும்மா, அவ்ளது தோட்டம், பிள்ளைகள் படிப்பு, விளையாட்டு என்று எதையாவது சொல்லிப் பெருமை அடித்துக் கொண்டே இருப்பாள்! மகன் அமெரிக்காவில் இருக்கிறானாம்! பெரிய அமெரிக்கா! இந்த அழகான, பெரிய வீட்டைப் பார்த்ததும், அவளுக்கு வயிறு எரியும் அல்லவா? எனக்கு அதுதான் வேண்டும்!''

"ரொம்ப சரி! நீங்கள் விரும்புவது போல, நம் வீட்டைப் பார்த்து, அந்த அம்மா வயிறு எரிவார்கள் அல்லவா? அதை மட்டும் நினைத்துத் திருப்திப் படுங்கள்! அதற்கு மேல் யோசியாதீர்கள்!" என்று அடக்கிய எரிச்சலுடன் கூறினாள் சுசிதா.

திரும்பிக் கண்ணாடியைப் பார்த்துவிட்டு, "என்னமோ தப்பாக மடிப்பைப் பின் பண்ணியிருக்கிறாய்! இடுப்பு குண்டாகத் தெரியவில்லை? வயசான மாதிரித் தெரியுமே! எல்லாவற்றையும் கழற்றி, நன்றாக இழுத்துப் பின் குத்து!" என்ற தாயைச் சலிப்புடன் பார்த்தாள் மகள்.

ஐஸ்கிரீமும், பெங்கால் ஸ்வீட்டுமாக முழுங்கிவிட்டு, இடுப்பு குண்டாகத் தெரிகிறதே என்றால், என்ன செய்வது?

"இதற்கு மேல் இழுத்தால், உங்களால் நடக்க முடியாது! அத்தோடு, கொஞ்சம் நடக்குமுன் சேலையும் கிழிந்து போகும்! விழா முழுக்கக் கிழிந்த சேலையோடு இருக்கப் போகிறீர்களா? எல்லோரும் என்னென்ன சொல்லுவார்களோ? அதைவிடக் கொஞ்சம் நேராக நிமிர்ந்தே இருங்கள். குண்டாகத் தெரியாது!" என்று என்னவோ சொல்லிச் சமாளிக்க முயன்றாள்.

அப்புறமும், சற்று நேரத் தீவிர யோசனையின் பின்னரே, "ச.. ரி" என்று வசந்தா அரை மனதாகச் சொல்ல, அதன் பிறகுதான், அப்பாடி என்று மகளால் சரியாக மூச்சு விட முடிந்தது!

ஆனால், அவள் நாலு மூச்சு நிம்மதியாக விடுமுன், "உன் அப்பா..." என்று தொடங்கி விட்டாள் தாயார்! "இன்னும் வரவில்லை! வந்ததும் குளியல் அறைக்குள்

புகுந்து விடுவார்! அப்புறம், அவர் தயாராக... எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கப் போகிறதோ! இன்னும்..."

இன்னும் எவ்வளவு நேரம் புலம்பல் தொடர்ந்திருக் குமோ!

"அம்மா, நீங்கள் கேட்டபடி சாப்பாடு வந்து விட்டது! கேட்டரிங் ஆட்களும் வந்து விட்டார்கள்! எத்தனை மணிக்கு பரிமாற வேண்டியிருக்கும் என்று கேட்கிறார்கள்..." என்று காரியக்காரர் வந்து கேட்கவும், வசந்தாவின் குறைப் படல் நின்றது! அப்போதைக்கு!

"இதோ வருகிறேன் என்று சொல்லுங்கள், வேலு" என்று அவரை அனுப்பி வைத்துவிட்டு மகளைப் பார்த்தாள்.

"பார், உணவை அனுப்பியாயிற்று! அதைச் சாப்பிடும் ஆட்கள் வருமுன், வீட்டில் தயாராக இருக்கத் தெரிகிறதா? என்ன மனிதர், பார்! இப்போது இவர்களுக்கு நான் என்ன பதிலைச் சொல்லட்டும்?"

இந்தப் பாட்டுக்கு முடிவே கிடையாது!

ஆனால், இந்த அப்பாவாவது, சற்று முன்னதாக வர லாம்தானே? அவரது ஃபாஸ்ட் ஃபுட் கிளை ஒன்றிலிருந்து, உணவை அனுப்பியாயிற்று!

சரி! கொடுக்கப்பட வேண்டிய விருந்து. நேரத்துக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டது! அந்த விருந்தைக் கொடுக்கும் வீட்டுக்காரரான அவரும் வந்திருக்க வேண்டாமா?

அதுவும், அவரது திருமண நாள் விருந்து!

சற்று அதிகப்படியே என்றாலும், அன்னை புலம்புவ திலும் அர்த்தம் இருக்கத்தான் செய்கிறது!

"ஏ, சுசீ எங்கே போய்விட்டாய்? நீயாவது என் பக்கத்தில் நின்று, வருகிறவர்களை வரவேற்கக் கூடாதா?"

வேகமாகத் தாயார் இருக்கும் இடத்துக்கு ஓடிச் சென்றாள் சுசிதா!

விருந்தினர்கள், ஓரிருவராகத் தொடங்கி, சாரிசாரியாக வரத் தொடங்கினர்!

தாயுடன் சேர்ந்து நின்று வரவேற்று, அவர்களைக் கூட்டிப் போய் இருக்கைகளில் அமர்த்துவது, சுசிதாவின் வேலையாயிற்று!

இடையிடையே சற்று சும்மா நிற்கும் வேளைகளில், வசந்தாவின் புலம்பல் தொடங்கிவிடும்!

என்னதான், அப்பா இப்படித்தான், அம்மாவின் பழக்கம் இது என்று சுசி தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டாலும், கொஞ்சம், கொஞ்சமாக, அவளுக்குள்ளும் முள்ளின் மீது நிற்கிற உணர்வு உண்டாக்கியிருந்தது!

இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இதைத் தாங்கியாக வேண்டுமோ என்று அவள் தவிப்புடன் எண்ணமிட்டபோது, அருகில் நின்ற தாயின் உடல் விறைப்புறுவதை, சுசிதா கண்டாள்!

என்னம்மா என்று அவள் கேட்கு முன்னரே, "இவன் எங்கே, இங்கே வந்தான்? கடவுளே, எனக்கு இது ஒன்று தான் குறைச்சல்! இவனை, நான்தான் கூப்பிட்டேன் என்று நினைக்கப் போகிறாரோ!" என்று கவலையும் பயமுமாகச் சற்று உரக்கவே கூறியவாறு, கண்களில் மிரட்சியுடன் வாயிலை நோக்கினாள் பெற்றவள்.

புரியாமல், தாயின் பார்வையைத் தொடர்ந்தபோது, உயரமான ஒருவன், தன் நீளக் கால்களால் வேகமாக நடந்து அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது!

"யாரம்மா இவர்?" என்று குழப்பத்துடன் வினவினாள் மகள்.

"உன் அப்பாவின் எதிரி!" என்றாள். அவளுடைய அன்னை! "ஐயையோ என்னைப் பார்த்து வேறு வரு கிறானே! என்றபோது, அவளது குரல் நடுங்கியது.

2

எதிரியா?

குணசேகரன், அடிதடிக் கும்பல் வைத்திருக்கும் தாதா அல்ல! கட்டப் பஞ்சாயத்து நடத்துகிறவரோ, அல்லது அவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்ட அப்பாவியோ கூட அல்ல!

எனவே, அந்த வகை எதிரி, அவருக்கு இருக்க வழி யில்லை!

அதைபோலத் தொழிலிலும், அவருக்குப் போட்டியாகப் பெரிய அளவில், இதுவரை யாரும் வளர்ந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை!

அப்புறம் என்ன வகையில், இவன் எதிரி?

முகத்தைப் பார்த்தால், இவனும் அம்மாவிடம் சண்டை போட வருகிறவனாகத் தெரியவில்லையே!

வழக்கம் போல, அம்மா ஏதோ தப்பாக முடிவு செய்து, அதற்குச் சரியாகப் பேசுகிறார்கள்!

சுசிதா யோசித்து முடிக்கு முன், அந்த நெடியோன், அவர்கள் அருகில் வந்துவிட்டிருந்தான்!

பத்தில் ஒரு வாய்ப்பாக, வந்தவன் விரோதியாக இருக்கும் பட்சத்தில், தாய்க்காகப் பரிந்து பேசத் தயாராக, அதே சமயம் அந்தப் போராட்டத்திற்குரிய தெம்பின்றி, இவன் பிரச்சினை பண்ணாமல் போய்விட்டால் நன்றாக இருக்குமே என்று உள்ளூர வேண்டியபடி, அவள் நிற்கையில், வந்தவன் வசந்தாவைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்.

புரிந்து கொள்ளச் சொல்லுகிற புன்னகை!

என்ன தப்பைப் புரிந்து கொள்ளச் சொல்லுகிறான்? அப்படியானால், நிஜமாகவே விரோதிதானா?

"நான் இந்த விருந்துக்கு வந்தது, உங்களுக்குப் பிடிக்காது என்று எனக்குத் தெரியும். மிசஸ் குணசேகரன்! ஆனால், எனக்கு வேறு வழியில்லை!..."

அப்படியென்ன, இவனது கையையும் காலையும் கட்டித் தூக்கியா வந்து விட்டார்கள்? வேறு வழியில்லாமல் வந்தானாமே என்று சுசிதா எண்ணும்போதே, அவனும், அதையே சொன்னான்!

"அப்படியென்ன கையையும் காலையும் கட்டியா, தூக்கி வந்துவிட்டார்கள் என்று உங்களுக்குத் தோன்றும்! ஆனால், ஒரு வகையில் அப்படித்தான்! கட்டியது கை காலை அல்ல! வாயை!" என்றான் அவன்!

கப்பென்று வாயை இறுக மூடித் தரையைப் பார்த்த வாறு சுசிதா நிற்க, அவன் தொடர்ந்தான்.

"பாருங்கள், முன்புறம் வேறு யாரோ விருந்தின ருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, உங்கள் மகளிர் மன்றத் தலைவி, வாமேஷ்வரி! அவர்கள் என் பெரியத்தை! தற்செயலாக, அவர்கள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன். அவர்கள் கார் என்னவோ ஆகிவிட்டதாம்! இங்கே கட்டாயமாக வர வேண்டியிருக்கிறது. வராவிட்டால், நீங்கள் கோபித்துக் கொள்வீர்கள் என்று, கூட்டி வரச் சொன்னார்கள்! உங்கள் வீடு, அவர்கள் வீடு மாதிரி., அவ்வளவு நட்பு என்று சொல்லி, உள்ளே அழைத்தபோது, மறுக்க முடியவில்லை! எனக்கும், உங்கள் கணவருக்கும் விரோதம் என்றால், உங்களுக்குள் பிரச்சினை வரக் கூடும் என்பதால், அதையும் சொல்ல முடியவில்லை! விழா முடிந்து, திரும்பிப் போவதற்கும், என்னையே பயன்படுத்திக்கொள்வது, அத்தையின் திட்டம்! நீங்கள், அத்தை திரும்பிப் போவதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய முடிந்தால், உங்கள் கணவர் வருமுன், நான் சத்தமின்றிக் கிளம்பிப் போய்விடுவேன்!" என்று நீளமாக, ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்துப் புன்னகை செய்தான், அவன்!

ஆக, விரோதிதான்! ஆனால், உதவுவதற்காக வெளியேற விரும்பும் விசித்திர விரோதி!

கூடவே, அவனுக்கும், வேறே வேலைகள் இருக்கக் கூடும்!

அவனே சொன்னது போல, திருமதி வாமேஷ்வரி திரும்பிச் செல்வதற்கு, ஒரு காரை ஏற்பாடு செய்து விட் டால், பிரச்சினை முடிந்தது!

ஆனால், இவனுக்கும், தந்தைக்கும் இடையே, என்ன நடந்திருக்கக் கூடும்?

ஓசைப்படாமல் அவன் செல்வதற்குத் தாயார் வகை செய்வாள் என்று பார்த்தால், "இல்லையில்லை! விழா வீட்டுக்கு வந்துவிட்டு, சாப்பிடாமல் போவதா? நீங்கள் இருந்து, விருந்துண்டு விட்டுத்தான் கிளம்ப வேண்டும்!" என்று விருந்தோம்பத் தொடங்கினாள் வசந்தா!

சுசிதாவுக்கு ஒரு கணம், தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை!

கணவர் பார்த்துவிட்டால், தன்னைத்தானே திட்டுவார் என்று சற்றுமுன் புலம்பியது என்ன? இப்போது, அவனாகப் போகிறேன் என்று சொன்னால், இரு கை குவித்து ஒரு பெரிய வணக்கம் போட்டு அனுப்பாமல் உட்கார்ந்து சாப்பிடச் சொல்லுகிறாளே!

கொஞ்சம் கம்பீரமாய், நல்ல உயரத்தில், வசதியான ஒருவன் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டால் தலை சுற்றிப் போகுமா?

அப்பா சொல்லுவது போல, இந்த அம்மாவுக்குப் பாதி மூளை ரிப்பேர்தானோ?

இந்த அழகில், அப்பாவோடு விரோதம் என்று, அவனே ஒத்துக் கொள்கிறான்!

தாயை மீறி, அவனை அனுப்பவும், சுசிதாவுக்குப் பயம்!

இவன் முன்னிலையிலேயே, வசந்தா மகளைத் திட்டினாலும் கூடும்!

அன்றி, அப்பாவே வந்து கத்தத் தொடங்கி விட்டால், இன்னமும் அதிகத் துன்பம்!

இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாக, அவள் தவித்துக் கொண்டிருக்கையில், தூரத்தில், அவளது தந்தையின் கார் ஹாரன் ஓசை கேட்டது!

புதியவனிடம், ரொம்பவும் ஈடுபாட்டோடு வசந்தா ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கையில், குறுக்கிட்டு, இருதரம் சத்தமாக உரக்க அழைத்து அன்னையின் கவனத்தைத் தன்புறம் திருப்பினாள் சுசிதா!

எரிச்சலோடு திரும்பியவளிடம், "அப்பா கார் அம்மா!" என்று கலக்கத்துடன் வாயிலைக் காட்டினாள்!

அவ்வளவுதான்! வசந்தாவின் தோற்றமே மாறி விட்டது!

அதுவரை அவள் முகத்தில் இருந்த உற்சாகச் சிரிப்பு மாறி, முகத்தில் கலவரம் தோன்றியது!

தோட்டத்தில்தான் விருந்து! எனவே, காரை உள்ளே கொண்டு வர வழியில்லாததால், வெளியேயே காரை நிறுத்தி, குணசேகரன் இறங்குவதற்காகக் காரின் கதவைத் திறந்து கொண்டிருந்தான் காரோட்டி!

அவசரமாக யோசித்து, "சுசி, மிஸ்டர் தயாளனை மாடிக்கு அழைத்துப் போய், நம் சித்திரங்களைக் காட்டு, தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள், மிஸ்டர் தயா! நீங்கள் கெட்டிக்காரர்! உங்களுக்கு, இங்குள்ள நிலைமை புரியும் என்று நினைக்கிறேன். என்ன சுசி, கொஞ்சம் சீக்கிரமாகக் கூட்டிப் போயேன்! அப்பா காரிலிருந்து இறங்கி விட்டார், பார்! இவரைப் பார்த்துவிட்டால், அப்புறம் கத்தோ கத்து என்று கத்தப் போகிறார். சீக்கிரம் கூட்டிப் போ என்றால், மசமசவென்று நிற்கிறாயே!" என்று, உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த கணவனைப் பார்த்தபடி, மகளை விரட்டினாள் வசந்தா!

இந்தப் புத்தி, சற்றுமுன், இந்த ஆள் கிளம்புகிறேன் என்றபோது எங்கே போயிற்று என்று சுசிதாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது!

கூடவே, இப்போதைக்குத் தந்தை இந்த மனிதனைப் பார்த்து விடாதிருப்பது முக்கியம் என்றும் உணர்ந்திருந்த படியால், எதுவும் பேசாமல், அந்தத் தயாளனை, மாடியில் இருந்த சித்திர அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அத்தோடு, வசந்தாவிடம் ஏதேனும் சொல்லியும்தான், என்ன பிரயோஜனம்?

சொல்வதை ஏற்கப் பிடிக்காமல், ஐயோ ஐயோ என்று ஏதேனும் புலம்புவாள். புருஷனைப் போலவே, பெற்ற மகளும் சரியில்லை என்று, ஏதேனும் கண்டபடி திட்டுவாள்!

மற்றபடி, அன்னை தன் போக்கைக் கொஞ்சமும் மாற்றிக் கொள்ளப் போவது ஒரு நாளுமில்லை!

அதே போல அப்பாவும், அவரது வழியிலே சிடுசிடுத்துக் கொண்டேதான் இருக்கப் போகிறார்!

ஆளுக்கொரு திசையில் செல்லும் இவர்களுக்கு இடையே பந்தாய் உதை படுவதைக் காட்டிலும், வேறெங்காவது போய் விடலாம்! முதியோர் இல்லத்துக்குப் போய், அங்குள்ள வேலை செய்யலாம்! பெருக்கித் துடைப்பது கூட, இந்த மன உளைச்சலுக்கு எவ்வளவோ தேவலை!

சித்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் அறையைத் திறந்து, "உள்ளே வாருங்கள் மிஸ்டர் தயாளன். அங்குள்ள சித்திரங்கள் எல்லாமே, அசல் என்று சொல்ல முடியாது! ஆனால், எல்லாமே, கலை நுணுக்கம் நிறைந்தவையாகத்

தான் இருக்கும்! போலிகள் என்று அலட்சியம் செய்ய முடியாதபடி, மிகவும் அழகானவையே! இந்தப் படம்... மிஸ்டர் தயாளன், நான் இந்த ரவிவர்மா படத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்!'' என்று சற்று எரிச்சலோடு சுசிதா கூறினாள்.

மெனக்கெட்டு, ஒருத்தி இந்தச் சித்திரங்கள் வைக்கப் பட்டு இருக்கும் அறைக்கு இவனைக் கூட்டி வந்து, தொண்டைத் தண்ணீர் வற்ற விளக்கமும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்! இவன் அதைக் கொஞ்சமும் கவனி யாமல், ஜன்னல் கதவைத் திறந்து வெளியே பார்த்தால், எரிச்சல் வராமல், என்ன செய்யும்?

சும்மாவே, அவளுக்கு மனது சரியில்லாத நேரம் வேறு!

ஒதுக்கிப் பார்த்த ஜன்னல் திரையை மீண்டும் சரியாக இழுத்துவிட்டு, ''ஆகாகா! படங்கள் எல்லாம் பிரமாதம் என்று உன் அம்மாவிடம் சொல்லி விடுகிறேன்!'' என்றான் அவன், ஒரு முறுவலோடு.

சற்றுத் திகைத்துவிட்டு, ''நீங்கள்தான் படங்களைப் பார்க்கவே இல்லையே! அப்புறம் எப்படி நன்றாக இருப்பதாகச் சொல்லுவீர்கள்?'' என்று புருவம் சுளித்து வினவினாள் சுசிதா!

''உண்மைதான்! பார்க்கவில்லைதான்! ஆனால், இவை களைப் பார்ப்பதில், இப்போது எனக்குக் கொஞ்சமும் ஆர்வமே இல்லையே! ஆர்வம் இல்லை என்று உன் அம்மாவிடம் சொன்னால் நன்றாக இருக்குமா? அதனால் தான், படங்களை மிகவும் ரசித்ததாகத் திருமதி குணசேகர னிடம்.. ஒகோ! அவர்களிடம் நானே சொல்ல வாய்ப்பு

இராது என்று தோன்றுகிறது! மணநாள் விருந்து என்பதாலோ... என்னவோ, உன் அப்பா, உன் அம்மா கூடவே, தோட்டத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்! அதனால் நான் அப்படிச் சொன்னதாக, உன் தாயாரிடம் தெரிவித்து விடு!'' என்றான் தயாளன்.

ஜன்னல் வழியே, அப்பாவின் நடமாட்டத்தைத்தான் பார்த்திருக்கிறான்!

அப்பாவின் வீட்டில் இருந்து கொண்டு அப்பாவையே வேவு பார்ப்பதா?

முரணாகத் தோன்றினாலும், வேறு வழியில்லை!

ஆனால், சற்றுமுன் இவனிடம், அப்பா பற்றி அம்மா பேசியதும் சரியில்லாததுதான்!

எல்லாமே... சே! மீள வழியில்லாத இருண்ட காட்டுக்குள் மாட்டிக் கொண்ட மாதிரி!

அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், ''ஆர்வமே இல்லாமல் இந்தப் படங்களைப் பார்த்துப் போரடிப்பதைவிட, நாம் இருவரும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கலாமே!'' என்று அங்கிருந்த படங்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி வாங்கிப் போடப்பட்டிருந்த விலை உயர்ந்த பழைய கால நாற்காலிகளைக் காட்டினான்.

அவள் தயங்கவும், ''உட்கார்ந்தால், தாங்கும்தானே?'' என்று புன்னகையோடு கேட்டான்!

''எல்லாம், நல்ல உறுதியான ரோஸ்வுட்! ஆனால் நாம் பேச என்ன இருக்கிறது என்றுதான் யோசித்தேன்...'' என்று இழுத்தவாறு அமர்ந்தாள் அவள்.

அடுத்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, "எத்தனையோ பேசலாமே!" என்றான் அவன்!

"உதாரணத்துக்கு, உன்னைப் பற்றியே பேசலாமே!" என்றான் அவன்.

"என்னைப் பற்றி என்ன பேசுவது?"

"எத்தனையோ! இந்த அம்மா அப்பாவுக்குப் பிறந்து, இவ்வளவு அழகாக எப்படி வளர்ந்தாய்? இப்படி மாசு மருவற்ற சருமம் எப்படி வந்தது..."

"ஐஸ், ஐஸ்! அச்சூ!" என்றபோதும், தன்னை மீறி முறுவல் வந்தது, அவளுக்கு!

"கிடையவே கிடையாது! கண்ணாடி முன்னால், கூடக் கொஞ்சம் நேரம் நின்று பார்த்தால், உனக்கே இந்தக் கேள்விகள் தோன்றும்!"

"மறுபடியும் ஐஸ்! நான் ஒன்றும் அப்படிக் கண்ணாடியே பாராதவள் அல்ல! நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்று எனக்குத் தெரியும்!" என்று ஒரு தலையசைவால் அலட்சியம் போலக் காட்ட முயன்றாலும், வேலைக்காரப் பெண் செல்வி சொன்னது, அவளுக்குத் தானாக நினைவு வந்தது!

ஆனாலும், இவன் பேச்சு, முகஸ்துதி என்கிற அளவுக்கு அதிகம்தான்! அதிலும், முதல் தடவையாகப் பார்க்கிற பெண்ணிடம், ரொம்பவே அதிகப்படி!

அப்பாவைப் பற்றி, அம்மா இவனிடமே பேசிய விதத்தால் வந்த தைரியமாக இருக்கும்!

எதற்கும் இவனிடம் எச்சரிக்கையோடு... என்று சுசிதா எண்ணமிடும்போதே, "பின்னே இதில் சர்ச்சை எங்கிருந்து

வந்தது?'' என்று ரொம்பவும் இயல்பாக வினவினான் தயாளன்! ''கண்ணாடியைப் பார்க்கும் போதே...''

என்னவோ, தண்ணீரில் நிலை கொள்ளாத ஆழத் திற்குப் போய்விட்ட உணர்வு அவளுக்கு! இந்தப் பேச்சை எப்படி நிறுத்துவது? வாயில்புறத் தோட்டத்தை விட்டுத் தந்தை எங்காவது உள்ளே போகிற வரை, இவனை வெளியே அனுப்புவதும், முடியாது!

''ப்ளீஸ்! அழகு பற்றிய பேச்சு வேண்டாம், மிஸ்டர் தயாளன்!''

வியப்புடன் நோக்கி, ''ஆச்சரியமான பெண் நீ! ஏதேதோ அவதாரங்கள் எல்லாம் தான் அழகு என்று பீற்றிக் கொள் கிறபோது.. சரி.. வேறு பேசலாம்! முதலாவதாக. இதைச் சொல்லேன்! இது உன் வீடு! இந்த வீட்டில் எல்லாமே அழகாகவும் இருக்கிறது! இங்கே இருக்கப் பிடிக்காமல், ஏதோ முள்ளின் மேல் நிற்பவள் போல, இங்கிருந்து ஓடத் துடிப்பவள் போல ஏன் இருக்கிறாய்?'' என்று கேட்டான் அவன்!

பிரமிப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள் அவள்!

அவளது உணர்வுகளை, எவ்வளவு துல்லியமாகக் கணித்துச் சொல்கிறான்! இதில், பத்தில் ஒரு பங்கு, அவ ளுடைய பெற்றோருக்கு இருந்தால்!

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள், உடனே தயங்கினாள்.

இவன், யாரோ ஓர் அன்னியன்! இவனிடம் போய், வீட்டு விஷயம் எல்லாவற்றையும் சொல்வதா? என்ன பைத்தியம்!

"ஏன்? என்ன தயக்கம்? ஓ! புதியவன் என்றா? என் னவோ, எனக்கு அந்த எண்ணமே தோன்றவில்லை!" என்றான் அவன்.

குரலில் இருந்த சிறு வியப்பு, அவனது பேச்சை மெய் யாக்கிக் காட்டியது! ஒரேயடியாக அன்னியனாக, அவ ளுக்கும் தெரியவில்லைதான்! மனதின் சஞ்சலங்களை எல்லாம் அவனிடம் கொட்டி விடலாமா என்று கூடத் தோன்றிற்று! ஆனாலும்...

முதலில், அவன் தன்னை மெய்ப்படுத்திக் கொள்ளட்டுமே!

"சொல்கிறேன்! ஆனால், அதற்கு முன் உங்களை என் அப்பாவுக்கு ஏன் பிடிக்காது., உங்களுக்குள் என்ன விரோதம் என்று, அதை முதலில் நீங்கள் சொல்லுங்கள்!" என்று நிபந்தனையிட்டாள் அவள்!

சற்றும் தயக்கமின்றி, "தாராளமாகச் சொல்லுகிறேன்!" என்றான் தயாளன்!

3

தன் காரணத்தைச் சொல்லுமுன், அவளுடைய தந்தை யின் தொழிலைப் பற்றி, அவளுக்கு எவ்வளவு தெரியும் என்று, தயாளன் சுசிதாவைக் கேட்டான்.

குணசேகரனுடைய ஆடிட்டர் அளவுக்குத் தெரியாதே தவிர, தந்தையின் தொழிலைப் பற்றிக் கிட்டத்தட்ட நன் றாகவே அவள் அறிவாள்.

தொழில் என்பதை விடவும், தொழில்கள் என்றே சொல்லலாம்!

சுசிதாவுடைய தாத்தா நடத்தி வந்த எண்ணை வியாபாரத்தையும், அவர் விட்டுவிடவில்லை. அது, எந்தவிதக் குறைவும் இல்லாமல், வெகு சிறப்பாகவே நடந்து வந்தது!

கூடவே, அதன் அடுத்தபடியாக, இந்த ஃபாஸ்ட் ஃபுட் தொழிலை, அவரே தொடங்கி, வெகு வெற்றிகரமாகவே நடத்தி வந்தார் என்கிறவரை, அவளுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்!

தந்தை ஒன்றும் தப்பான தொழில் செய்கிறவர் அல்ல என்பதால், குடும்பத்தினரிடம் இருந்து, தன் தொழிலைப் பற்றி அவர் மறைத்ததும் இல்லை என்றாள் அவள் பெருமையோடு!

ஒரு விதத்தில் சவால் விடுவது போலவும்!

அவளுடைய தந்தையின் தொழிலைக் குற்றம் சொல்லி, அதனால் விரோதம் என்று நீ சொல்லிவிட முடியாது என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல!

அவளது குரலில் முறுவலித்துவிட்டு, "இப்போது என்னைப் பற்றியதற்கு வருவோம்!" என்று, தயாளன் தன்னைப் பற்றிய விவரம் சொன்னான்.

அப்படி குணசேகரன் சங்கிலித் தொடராகத் துரித உணவகங்களைப் பல கிளைகளைத் தொடங்கி நடத்தி வருகிறாரோ, அதே போல, நகரின் மிக முக்கியப் பகுதிகளில், பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட்டுகளை வைத்து நடத்தி வருகிறவன் அவன்.

"தாயகம்" என்று கேள்விப்பட்டிருப்பாய்" என்றான் அவன் வெகு நிச்சயமாக!

"அதுவா, உங்களுடையது?!" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் அவள்!

'தாயக'த்தில் கிடைக்காத பொருளே கிடையாது என்பது, அவளது கல்லூரித் தோழிகளிடையே, பிரசித்தம்!

வீட்டுக்குக் கூடப் பல பொருட்களை அங்கேதான் வாங்குவது! அதன் தரம் பற்றி, மிக உயர்வாகப் பேசு வார்கள்! எப்போதும், கூட்டம் நிரம்பி வழியும்!

"அது நிஜமாகவே, உங்களுக்கே உரியதா?"

"ம். படிக்கும்போதே, என் மனதில் இதே திட்டம்! அப்பாவுக்கு ஸ்ட்ரோக் வந்த பிறகு, திருப்பூரில் பனியன் தொழிற்சாலையில் பிரச்சினை வந்தது! உழைக்க இய லாத அப்பாவும் அவருடைய குடும்பமும், தன் உழைப்பை உறிஞ்சி உண்பதாகப் பெரியப்பாவுக்குத் தோன்றி விட்டது! நல்ல வேளையாக ஏமாற்ற முயற்சி பண்ணாமல், சொத்தை பண மதிப்புப் போட்டுப் பிரித்துக் கையில் தந்துவிட்டார்!"

"உங்கள் கனவை நனவாக்கிக் கொண்டீர்கள்!"

"நிச்சயமாக!" என்றான் அவன் திருப்தியுடன்!

"அதற்கும் அப்பாவுக்கும், என்ன தொடர்பு? எதனால், விரோதம் ஏற்பட்டது?"

நினைக்க முடியாமல், மனம் முதலில் திகைத்தது! தந்தையுடைய எதிரி என்று தாயார் கூறியது கூடப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை! ஆனால், விரோதம் என்று, இவனே சொன்னானே!

"அது ஒரு பெரிய்ய கதை!" என்றான் அவன் சோகப் பெருமூச்சுடன்!

"ரொம்பவும் நடிக்க வேண்டாம்! இது பற்றி அம்மாவிடம் நீங்கள் கூறியதை நானும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன்!" என்றாள் அவள், உள்ளூர சினம் துளிர்க்க.

அயராமல், "ஆனால், மிஸ்டர் குணசேகரனுக்கு, இப்படி ஓர் அழகான மகள் உண்டு என்று, எனக்கு அப்போது தெரியாதே!" என்று விளக்கம் கூறினான் அவன்!

தன்னை மீறி, உச்சிக் குளிரத்தான் செய்தது அவளுக்கு. ஆனால் அதை மறைத்து, "தெரிந்திருந்தால், விரோதம் ஏற்படாமல் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பீர்கள் போல!" என்றாள் அப்பாவி போல!

வினாடி கூடத் தயங்காமல், "அது முடியாதே!" என்றுரைத்து, மீண்டும் அவளை வியப்படைய வைத்தான் அவன்!

அவள் திகைக்கவும், "இந்த விவரம் முன்பே தெரிந்திருந்தால், திருமதி குணசேகரனிடம் விரோத விஷயத்தை உண்மையான வருத்தத்துடன் தெரிவித்திருப்பேன்! மற்றபடி, விரோதத்தைத் தவிர்ப்பது, என்னால் ஆகாத காரியம்!" என்று விளக்கினான் தயாளன்!

"ரொம்பத் தெளிவான விளக்கம்!" என்று, பாராட்டுவது போலச் சொல்லி, அவள் உதட்டைப் பிதுக்கினாள்!

"சரி! தெளிவாகவே சொல்லுகிறேனே! இந்த விரோத விவகாரத்தில், என் பங்கு மிகவும் குறைவு! 'கொங்குத் தங்க'த்தை, அவருக்கு விற்க மறுத்ததிலும், பத்திரிகைக்கு ஆண்டுவிழா நடத்த விடாததிலும் மட்டுமே, எனக்குப் பங்கிருக்கிறது! அவ்வளவே, என் பணி எல்லாம்..."

"என்னது! 'கொங்குத் தங்கம்' உங்கள் பத்திரிகையா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் சுசிதா.

"இப்படிக் காதளவோடிய கண்களை அகல விரித்துக் கேட்கும்போது ஆமாம் என்று சொல்லிவிடத்தான் ஆசையாக இருக்கிறது! ஆனால், உண்மை வேறாயிற்றே! பத்திரிகை நிறுவனத்தில் என் நண்பன் மனோவுக்கு பாதி உரிமை இருக்கிறது! பத்திரிகையை நடத்துவதும், அவன் தான்?"

"சந்தோஷம்! இன்னமும், உங்கள் விரோதம் பற்றி நீங்கள் சொல்லவே இல்லை!"

"சொல்லத்தான் முயற்சிக்கிறேன்! ஆனால், உன் இடைக் கேள்விகளால், மகாபாரதக் கதை போலப் பல்வேறு கிளைக் கதைகளையெல்லாம் சொல்ல வேண்டியதாகி விட்டது! பத்திரிகையில் பாதிப் பங்கு கிடைத்தது பற்றிக் கூட இன்னொரு கதை இருக்கிறது! ஆனால், அந்த விளக்கம் இப்போது தேவையில்லை. இப்போதைக்குக் 'கொங்குத்தங்க'த்தில் பாதி உரிமை என்னது என்று தெளிவுபடுத்தி விட்டதால், இனி, முக்கியக் கதைக்கு வருவோம்! உன் அப்பாவின் ஃபாஸ்ட் ஃபுட் தயாரிப்புகள் பற்றி உன் கருத்து என்ன?"

"விளக்கம் சொல்வது, நீங்களா அல்லது நானா?"

"நானேதான்! ஆனால், சில காரணங்களை, உன் மூலமே புரிய வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று பார்த்தேன்! சரி, நானே சொல்லுகிறேன்! எங்கள் 'கொங்குத் தங்க'த்தில், கலை, வணிகம், அரசியல், கல்வி, உணவு என்று பல்வேறு தலைப்புகளில், அந்தந்தத் துறையில் வல்லுனர்கள் எழுது

கிறார்கள். அப்படி எழுதும்போது, இரு மாதங்களுக்கு முன்பாக, உன் அப்பாவின் 'குணா ஃபாஸ்ட் ஃபுட்' பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள்! ஒரு சில அயிட்டங்களில் சுவைக் காக எண்ணெய் அதிகம் சேர்த்திருப்பதாகவும், அது உடல் நலத்துக்கு நல்லதில்லை என்றும் எழுதி விட்டார்கள். அந்த வகை உணவு, தயாரித்து வைத்தது, நிறைய வீணாகி விட்டது என்று உன் அப்பாவுக்குக் கோபம்! அலுவலகத் தில் வந்து கத்தியிருக்கிறார்!

"ஐம்பது காசுப் பத்திரிகையை வைத்துக் கொண்டே, அடுத்தவர் தொழிலைக் கெடுப்பதா? பத்திரிகையையே விற்றுவிடு., வாங்கிக் கொள்கிறேன்." என்றாராம்! அப்போது தான், பத்திரிகையில் எனக்கு உள்ள உரிமை தெரிய வந்திருக்கிறது!

"ஏற்கனவே, 'தாயக'த்துக்கு உன் தந்தை எண்ணை அனுப் [illegible]தில், விலையில் வேறுபாட்டினால், எங்களுக்குள் [illegible]று புகைச்சல் இருந்தது! அதை மனதில் கொண்டு, நான் [illegible]ண்டும் என்றே அப்படி எழுதச் சொன்னதாகக் குண [illegible]ரன் நினைத்து விட்டார்!

"பத்திரிகையில் எழுதுகிறவர்கள், அந்தந்தத் துறையில் [illegible]வர்கள்., அவர்களது எழுத்துரிமையில் நான் [illegible]யிடுவது இல்லை என்று உண்மையைச் சொன்னால், [illegible] வாங்கவே மறுக்கிறார். நான் என்ன, பத்திரிகையின் [illegible]ரான என் நண்பன் மனோவே அடுத்தவர் எழுத்தில் [illegible] மாட்டான்! இது, எங்கள் பத்திரிகையின் கொள்கை!

[illegible]ய், மிஸ்டர் குணசேகரன், அதை ஒத்துக் கொள்ள [illegible]. [illegible]னைப் பெரும் விரோதியாகவே கருதி விட்டார்!

இதுதான், நான், அவருக்கு எதிரியான கதை!'' என்று முடித்தான் தயாளன்.

அவனை யோசனையாகப் பார்த்தாள் அவள். ''இது, பாதிக் கதைதானே! அப்பாவுக்கு நீங்கள் விரோதி. சரி! அடுத்து, உங்களுக்கும் அவரைப் பிடிக்கவில்லை என்பது. அதைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லையே!'' என்றாள் அவள்.

லேசாக முறுவலித்தான் தயாளன்.

''வெறும் குறிப்புக் காட்டி, விட்டு விடலாம் என்று பார்த்தால், நீ விட மாட்டாய் என்று தெரிகிறது! குணா ஆயில் மில் உரிமையாளராக, அவரிடம் எனக்கும் கோபம் உண்டுதான்! சமீபத்தில், எண்ணை விலைகள் திடுமென வேகமாக ஏறிவிட்டன! விலை ஏற்றத்தை எதிர் பார்த்து, முன்னதாகவே, மொத்தமாக எண்ணையைத் 'தாயக'த்துக்காக 'ஆர்டர்' கொடுத்திருந்தோம்! உன் அப்பா விடம்தான். ஆனால், விலை நன்கு ஏறும் வரை காத் திருந்து, சரக்கைத் தாமதமாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்த போது, ஏறி விட்ட விலைக்கு பில் கொடுத்தார்கள். அதை எப்படி ஒப்புவது? தாமதமானது எங்கள் தப்பல்ல. ஒத்துக் கொண்ட விலைதான் தருவோம் என்பது, எங்கள் தரப்பு வாதம்... புரிகிறதுதானே?''

''புரிகிறது! ஆனால், நீங்களும், விலை ஏறப்போவது அறிந்துதானே, அவசரமாக நிறைய எண்ணெய்க்கு ஆர்டர் கொடுத்தீர்கள்? அதுவும், ஒரு வகை ஏமாற்று தானே?''

''இல்லை'' என்றான் அவன்! ''அது, வியாபாரத்துக்குத் தேவையான விழிப்புணர்வு! 'உப்பு விற்கப் போனேன்,

மழை பெய்தது.. மாவு விற்கப் போனேன், காற்றடித்தது. எனக்கு அதிருஷ்டமே இல்லை' என்று சிலர் சொல்வார்கள்! மழையும், காற்றும் திடீரென்று மந்திர ஜாலத்திலா வரும்? மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கிறதே, மழை பெய்யக் கூடுமோ என்று சற்று யோசித்திருந்தால், நஷ்டத்தைத் தவிர்க்கலாம்தானே? அது போல, எதெது எப்போது விலை ஏறும், இறங்கும் என்ற கவனம், வியாபாரத்தின் வெற்றிக்கு மிகவும் தேவை! அந்த விழிப்புணர்வை, ஏமாற்று வேலை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? உன் அப்பாவும், அதை யோசித்து முதலிலேயே கூடுதல் விலையைச் சொல்லியிருக்கலாம்தானே? அதை விட்டுச் சரக்கைத் தலையில் கட்டிவிட்டு, அதன் பிறகு விலையைக் கூட்டிக் கேட்டால், அதல்லவா, ஏமாற்று வேலை?"

இல்லை என்று சுசிதாவால் சொல்ல முடியவில்லை! அதிக விற்பனைக்கு உரிய ஒரு வியாபாரத் தந்திரமாக எண்ணி அவர் செயல்பட்டிருந்தாலுமே, அதன் அடிப்படை கூடாதுதானே?

ஆனால், தந்தை ஏமாற்றுக்காரர் என்பதாக ஒரேயடி யாய் அவனிடம் ஒத்துக் கொள்ளவும் முடியாமல், இனிமேல் என் முறையாக்கும்?" என்று சற்று இலகு [illegible]யில் பேச்சைத் திருப்பினாள்.

[illegible] (ப்) பிரச்சினையை எப்படி வெளியிட்டுச் சொல்வது? [illegible], தந்தையோடு விரோதம் இருக்கிறது என்று [illegible] வாய்மொழியாகவே அறிந்த பிறகும்!

[illegible] நான் எப்படி ஒத்துக் கொண்டேன் என்று யோசித்த [illegible] [illegible]னின் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவள்.

"என்னம்மா? தந்தையுடைய எதிரியிடம் எப்படிச் சொல்வது என்று தயக்கமாக இருக்கிறதா?" என்று அவன் வினவும்போதே, சுசிதாவின் தயக்கம் மெல்ல மறைந்தது!

விரோதியுடைய மகள், எள்ளி நகையாடலாம் என்ற எண்ணத்தோடு, இவன் கேட்கவில்லை! சக மனிதப் பிறவி என்கிற ஓர் இணக்கத்தில்... எப்படியும், அவளது மன நிலையைத் துல்லியமாக அறிந்து கேட்டவன் இவன் மட்டும்தானே?

பெற்றவர்களே அணுவளவுகூட உணராதது!

தன் மனம் புரிந்தவன் என்பதே இதமளிக்க, சுசிதா தன் தவிப்பை, அவனிடம் தெரிவித்தாள். அப்போதும், ஓரளவு கோடி காட்டுவதோடு முடித்துவிட நினைத்தவள்தான்.

தயாளனின் கண்களில் இரக்கமோ, ஏளனமோ எது தோன்றியிருந்தாலும், அப்படி நிறுத்தியும் இருப்பாள்!

ஆனால், அப்படி எதையும் காட்டாமல், அவன் கவன மாகக் கேட்ட விதம் அவளை மேலும் இறுக்கம் தளரச் செய்தது!

குறுக்கிடாமல் கேட்டிருந்துவிட்டு, "விளையாட்டின் போது, பந்து படுகிற பாடு என்று தெரிகிறது! பிடிக்கிறதோ, இல்லையோ, உதைக்கிற பக்கம் ஓடிக் கொண்டு... எப்போது, எப்படி உதைக்கப் போகிறார்களோ என்று எப்போதும் தயாராக... இந்த இறுக்கம், உடல், மனம் இரண்டையுமே சோர்வடையச் செய்து விடுமே, சுசிதா! மன மாறுதலுக்கு நீ ஏதாவது செய்கிறாயா? இல்லா விட்டால், சீக்கிரமே இந்த எழிலுக்குப் பாதிப்பு நேர்ந்து விடும்! என்னைப் பொறுத்தவரை, அது ஓர் உலக மகாப் பாதகம்!" என்றான் தயாளன்.

கேலி, கிண்டல் என்பதாக அல்லாமல், ஒரு முக்கிய மான கருத்தை எளிதாக வலியுறுத்துவது போல அவன் பேசியது, சுசிதாவுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது!

லேசாக முறுவலித்து, "ஒரு முதியோர் இல்லத்தில் தேவைப்பட்ட பணிகளை இலவசமாகச் செய்கிறேன்! மனதிற்கு மாறுதலோடு, ஆறுதலாகவும் இருக்கிறது!" என்றாள் அவள்.

"வெரிகுட்!" என்று அவன் மெச்சியபோது, மகிழ்ச்சி யாகவும் இருந்தது!

அவளது பணிகளைப் பற்றி, முதியோர் இல்லத்தை நடத்தும் சிவகுரு பாராட்டிப் பேசியதைத் தயாளனிடம் சொல்ல அவள் வாயெடுத்தபோது, அந்த அறையினுள் வசந்தா வேகமாக வந்தாள்.

"குணா வீட்டின் பின்புறம் சென்றிருக்கிறார்! மூலையில் ஒற்றைப் பனை மாதிரி ஒரு கண்ணராவிக் கற்றாழை இருக்கிறதே, அதைப் போய்ப் பெரிதாக அவருடைய பியாப் செகரட்டரிக்குக் காட்டப் போகிறாராம். நீ, தயா ளரைப் பக்கவாட்டு கேட் வழியாக அனுப்பிவிட்டு வந்து, பார்ட்டியில் கலந்து கொள். தயாவுக்குச் சாப்பிட எடுத்து வந்து கொடுத்தாய்தானே..." என்று துரிதமாகப் பேசியபடி, அறையைப் பார்த்தவள், உணவின் அறிகுறி எதுவும் இல்லாது போகவும், ஆத்திரப்பட்டாள்.

"ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுக்கக் கூடத் தெரியாதா?" என்றாள் கோபமாக.

சுசிதாவுக்குத் தொண்டையை அடைத்தது!

என்னதான் பழகியவன் போலத் தோன்றினாலும், தயாளன், அன்றுதான் அறிமுகமான புதியவன். அப்போது தான் அவளைப் பாராட்டிப் பேசினான். அவன் முன் னிலையில், தாயார் இப்படித் திட்டிவிட்டாளே!

இத்தனைக்கும், பதிலாக அவள் எத்தனையோ காரணங் கள் சொல்லலாம்!

ஆனால் பேச முடியாமல் அவள் வேதனையோடு நின்றபோது, முந்திக் கொண்டு தயாளன் பதில் கூறினான்.

''எனக்கு உணவு எடுத்து வருவதாகத்தான், சுசிதா சொன்னாள். மிசஸ் குணசேகரன். ஆனால் எடுத்து வரும் போது, அவளுடைய தந்தை பார்த்து யாருக்கு என்று கேட்டால், என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? அவள் போக்குக் காட்டினாலும், நம்பாமல் பின்னோடு வந்து என்னை இந்த அறையில் பார்த்து விட்டால் என்ன ஆகும்? எண்ணிப் பாருங்கள்! அதனால்தான், உணவு வேண்டாம் என்று மறுத்து விட்டேன்! இப்போதும், நாம் இப்படி உரையாடி நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டிருந்தால், அதுவும் ஆபத்துதானே? அதனால் நான் கிளம்புகிறேன். அத்தைக்கு மட்டும் கட்டாயமாகக் கார் ஏற்பாடு செய்து விடுங்கள்! இப்போது, எந்தப் பக்கமாகச் செல்ல வேண் டும்? எனக்கு வழி காட்டுகிறாயா, சுசிதா?''

அதற்கு மேல், வசந்தா ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசி னாளில்லை! அவன் கூறியதை ஒப்புவது போல, மொத்த மாக ஒரு தலையாட்டலோடு சரி!

முன்புறம் இருந்து விருந்துண்டவர்களோ, பின்புறம் சென்றிருந்த குணசேகரனோ அறியாதவாறு, தயாளன்

கிளம்பிச் சென்றுவிட, அப்பாடி என்று நிம்மதியோடு பெருமூச்சு விட்டாள், சுசிதா!

சிறு வருத்தமும் கலந்த பெருமூச்சுதான்!

என்ன இயல்பாகப் பழகுகிறான்! சஞ்சலமே இல்லாமல், அவனோடு எவ்வளவு சாதாரணமாகப் பழக முடிகிறது! இவனைப் போய், தந்தை விரோதியாகக் கருதுகிறாரே!

அப்படிக் கருதுவதால், தயாளனை இயல்பாகச் சந்திப்பதோ, அவனோடு பேசிப் பழகுவதோ முடியாதல்லவா?

பார்த்தால் கூட, அப்பாவுக்குப் பிடிக்காதே என்று, அவனைப் பாராதது போலத்தான் நடந்தாக வேண்டும் என்று சிறு வருத்தத்துடன் நினைத்தாள் அவள்! ஒரு பார்வையில், அவளைப் புரிந்து கொண்டு, இதமாகப் பேசிய ஒரே பிறவி!

தயாளனை இனிமேல் பார்க்கவே போவதில்லை., பார்த்தாலும், அவனோடு பேசவே முடியாது என்று தான் சுசிதா நினைத்தாள். அதுவும் வருத்தத்துடன்!

ஆனால். மறுநாள் அவளே, அவனைத் தேடிப் பிடித்துச் சண்டை போடப் போக வேண்டியிருக்கும் என்று அவள் கனவிலும் கருதவில்லை!

ஆனால், அதுதான் நடந்தது!

மறுநாள் விடிந்தபோது, எல்லாம் இயல்பாகத்தான் தோன்றியது!

எப்போதும் போலப் படுக்கையில் சற்று நேரம் உருண்டு புரண்டு எழலாம் என்று பார்த்தால், அன்று கட்டாயமாக, [illegible] சமயம் சீக்கிரமாகப் பணிக்கு வந்துவிடும்படி, தயாளன் ஏற்கனவே அவளிடம் சொல்லியிருந்தான்!

யாரோ கஞ்சன், முதியோர் இல்லத்துக்கு நன்கொடை தருவதற்கு மூக்கால் அழுகிறானாம்! அவனுக்கு இல்லத்தின் மேன்மை பற்றி உணர்த்திப் பணம் வாங்கி வர வேண்டுமாம்!

பெற்ற பிள்ளைகளால் தொல்லையென்று கருதப்பட்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட வயதான பெற்றோர்கள்!

அந்தப் பிள்ளைகளே இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தவர்களும் உண்டு! மக்கள், மருமக்களிடம் மனக் கசப்பு கொண்டு, தானாக இங்கே வந்து சேர்ந்தவர்களும் உண்டு!

இவர்களெல்லாம் சும்மா இருக்க, இருக்கப் பழைய நினைவுகளில் ஏங்கத்தானே செய்வார்கள்?

அப்படி சும்மா இருக்க நேராமல், அந்த முதியோர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பொழுது போக்குவதற்காக, அவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் ஒரு விளையாட்டு அரங்கம் கட்டும் முயற்சியில்தான், சிவகுரு முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டிருந்தான்! அதற்கு எத்தனை லட்சங்கள் தேவைப்படுகிறது என்று, யாருக்குப் புரிகிறது?

உடல் தளர்ந்து போனவர்களின் மனதிற்கு உற்சாக மூட்டும் லட்சியம் புரிந்தால்கூடப் போதுமே!

எங்கே? அவளுடைய தந்தையே, நன்கொடை என்று கேட்டு அவரிடம் வருவதானால், இந்தப் பணிக்கே போக வேண்டாம் என்றல்லவா சொல்லிவிட்டார்!

அன்றும் முக்கியமான யாரையோ பார்க்க, அவளை அனுப்ப, சிவகுரு ஏதோ திட்டமிட்டிருந்தான் போல! அவள் வர முடியாது எனவும், அவனுக்கு ஒரே ஏமாற்றம்!

"என்னம்மா, நீ கூட, இந்தப் பணியை முக்கியச் சேவையாக நினைக்கவில்லையே!" என்று ரொம்பவே வருத்தப்பட்டான்!

இத்தனைக்கும் இன்று வர முடியாது என்று, ஏற்கனவே அவள் விடுப்புக் கேட்டிருந்தாள்!

அப்படிக் கேட்டது. அவள் ஓய்வெடுப்பதற்காக அல்ல! அவளுடைய தாயாருக்கு இயன்றவரை உதவி செய்வதற்காகத்தான்!

விழா நடந்த வீட்டில், எத்தனையோ வேலைகள் இருக்கும் என்றாலும் எதையுமே, வசந்தா தனியே அதைச் செய்து பழக்கமில்லை!

பெரும்பாலும், எதையுமே செய்வது இல்லைதான்!

ஒன்று, தன்னந்தனியாக நின்று, விழா நடத்திய களைப்பு என்று, ஏசி அறைக்குள் இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு படுத்து விடுவாள்!

அல்லது, சோஃபாவில் சுருண்டு படுத்தபடி, டெலிபோனும் கையுமாகப் பேச்சில் மூழ்கியிருப்பாள்!

அதிசயமாக, வேலையாட்களிடம் வம்பு பேசியபடி, அவர்கள் செய்வதை மேற்பார்வை பார்ப்பாள்! எஜமானியே கூட அமர்ந்து வம்பு பேசினால், வேலை எப்படி நடக்கும்? அப்படி கெடுப்பது தவிர, உருப்படியாக ஒரு வேலையை அவள் செய்து, சுசிதா பார்த்தது இல்லை!

விழாவுக்காக வெளியே எடுத்த பொருட்களைச் சுத்தம் செய்து, பழையபடி பத்திரமாக உள்ளே வைப்பது, அங்கங்கே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த டீபாய், சோஃபா

போன்றவற்றை முன்போல வைப்பது.. எல்லாம் பார்த் தாக வேண்டுமே!

தந்தை வருமுன் இந்த வேலைகள் செய்து முடிக்கப்பட வில்லை என்றால், அவர் தாயிடம் கத்துவார்! இந்தச் சின்ன வேலையை முடிக்கவில்லையா என்பதில் தொடங்கி, எதற்குமே, மனைவி லாயக்கில்லை என்று முடிப்பார்!

முடிப்பதா? கிடையவே கிடையாது! அவரது அடுத்த வேலை நினைவு வரும்வரை, அதே விதமாகப் பேச்சு போய்க் கொண்டே இருக்கும்!

அவ்வளவு நேரம் பயனற்றுப் பொழுது போக்கியது மறந்து, அநியாயமாகக் குற்றம் சாட்டி விட்டது போல, வசந்தா விசும்பி அழுவாள். கணவர் அந்தப் பக்கம் போன பிறகு, புலம்பி அழுவாள்! அப்புறம், இந்தச் சோகத்தை மறக்க, யாராவது ஒரு தோழி வீட்டுக்குக் கிளம்புவாள்! இருவருமாகக் குட்டி மகளிர் மன்றத்தைக் கூட்டுவார்கள்!

மீண்டும் பழைய கதை தொடரும்!

இந்தத் தொடரைத் தவிர்ப்பதற்காக முடிந்தவரை, சுசிதாவே இது போன்ற வேலைகளை முடித்து விடுவது!

அன்றும் அப்படித்தான் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

சிவகுரு ரொம்பவும் கேட்கவும், இயன்றவுரை துரித மாக வேலையை முடித்து விட்டுப் பணிக்கு வர முயற் சிப்பதாகக் கூறி, வேகமாகத்தான் செய்து கொண்டிருந்தாள்!

ஆனால், சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, மதியமே வீடு திரும்பிய குணசேகரன், சோ∴பாவில் பாதி படுத்த நிலை

யில் எதையோ கொறித்துக் கொண்டிருந்த மனைவியின் முன் ஆத்திரத்துடன் சென்று நின்றார்.

திகைப்புடன் அவசரமாக எழுந்து நேராக அமர முயன்ற மனைவியின் முகத்திலேயே, ஒரு பத்திரிகையை விசிறியடித்தார்!

''இதற்கு என்ன அர்த்தம்? சும்மா செய்கிற மூடத்தனங்கள் போதாது என்று இப்படி வேறு, ஊர் அறிய என்னைக் கேவலப்படுத்துகிறாயா?'' என்று ஆத்திரத்துடன் கூச்சலிட்டார்!

பத்திரிகையைப் பிரிகக முடியாமல் நடுங்கிய தாயின் கைகளில் இருந்த 'கொங்குத்தங்கம்' தினசரியை எடுத்து பிரித்த சுசிதா திகைத்தாள்!

முன் தின விருந்தின்போது, தயாளன், வசந்தாவுடன் சிரித்துப் பேசும் படம் ஒன்று, பத்திரிகையின் கடைசிப் பக்கத்தில், பெரிதாக அச்சிடப்பட்டிருந்தது!

என்ன அநியாயம்!

4

சுசிதாவுக்கு கண் முன்னே தெரிந்த அந்தப் படத்தை [illegible] முடியவில்லை!

[illegible]மோ வேறு வழியின்றி வந்ததாகவும், தந்தை [illegible]மல் போய் விடுவதாகவும் அந்தத் தயாளன் [illegible] அளந்தானே!

ஆனால், வீட்டுத் தலைவியோடு தன்னை போட்டோ எடுப்பதற்கு ஆளைக் கூட்டி வந்து, போட்டோவும் எடுத்து, அதை அவனது பத்திரிகையிலும் போட்டு விட்டானே!

என்னமா ஏமாற்றி இருக்கிறான்!

இவனை நம்பி, என்னவெல்லாம் சொல்லிவிட்டாள்!

அதையெல்லாம் கூட, பரபரப்புச் செய்தியாக வெளியிடு வானா?

அப்படி மட்டும் செய்தான் என்றால்... அவளது கொதிப்பு னூடே தாயார் பதறுவது கேட்டது!

"ஐயையோ, ஐயையோ! அந்த ஆளை நான் கூப் பிடவே இல்லையே! மகளிர் மன்றத் தலைவியோடு, அவனாக வந்துவிட்டான்! போகச் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தபோது எப்படியோ... ஐயையோ! எப்படி என்று தெரியவில்லையே..." என்று, வசந்தாவின் புலம்பல் தொடங்கியது!

"இப்படி இளித்துக் கொண்டுதான் ஒருவரை வெளியே போகச் சொல்லுவாய் போல! வாயைத் திறந்தாலே, பொய் யும் புளுகும்தான்! இப்படியே போனால், நான்தான் வீட்டை விட்டு வெளியே போவேன் என்று நினைக்கிறேன்! போட்டோகிராஃபர், ரிப்போர்ட்டர் என்று, ஒரு கூட்டமே அவனோடு நம் வீட்டுக்குள் வந்து போட்டோ எடுத்து, செய்தியும் எழுதிப் போயிருக்கிறார்கள்! உனக்கு ஒன் றுமே தெரியாது என்கிறாயே! இந்த வீட்டு எஜமானியாக இருந்து கொண்டு, இப்படிச் சொல்லக் கேவலமாக இல்லை? முட்டாள்! முழு முட்டாள்!"

"ஐயோ, ஐயோ! அப்படியில்லைங்க, குணா! 'கொங்குத் தங்க'த்தில் செய்தி வரவில்லை என்றால், நம் விழாவுக்கு மதிப்பே கிடையாது என்று மன்றத்தில் சொன்னார்கள் என்று, பத்திரிகைக்காரர்களை நா...ன்தான் வரச் சொன்னேன்! கோவையின் நாலு பத்திரிகையிலுமே... எல்லா... வந்து, நம் கோவை மாவட்டப் பத்திரிகைகளில், நகரத்துப் பத்திரிகை எல்லாவற்றிலும் வந்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று... நமக்குப் பெருமை என்று நினைத்து... நினைத்துக் கூப்பிட்டால்..."

மனைவி திக்கித் திணறிச் சொல்லி முடிக்கும் முன்பாகவே, "பெருமையாம் பெருமை! என்னைக் கேவலப்படுத்தியவனை, நீயே கூப்பிட்டு விருந்து வைப்பதா பெருமை? சட்!" என்று வெறுப்புடன் குணசேகரன் திரும்பிவிட்டார்!

"உங்களையே நேரடியாகவே அவமதித்தாரா, அப்பா?"

"நம் தயாரிப்புகளைக் குற்றம் சொன்னால், என்னைச் சொன்னதாக ஆகாதா? நம் உணவகத் தயாரிப்பு! அது உடல் நலத்துக்குக் கேடு என்றால், அது நம் தொழிலை அவமதிப்பது ஆகாதா? அதை விடக் கேவலம் என்ன வேண்டும்? அது புரியாமல், உன் அம்மா போல, நீயும் [illegible]னமாக உளறுகிறாயே! எத்தனைப் பிறவிகளில் செய்த பாவமோ! எல்லாம் சேர்ந்து வந்து மனைவி என்ற பெயரில், கழுத்தில் கட்டிய கல்லாய், வீட்டில் வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறது! தலைவிதி என்று, அதே வீட்டில் [illegible]. ஆயுள் தண்டனை அனுபவிக்கிறேன்! அதுவே, [illegible] பிறவிக்கும் போதும்? நீயும் தொடங்காதே!" என்று எரிந்து விழுந்தவாறே அங்கிருந்து வெளியேறிப் [illegible]டார் குணசேகரன்.

சோஃபாவில் குப்புற விழுந்து விம்மி அழத் தொடங்கினாள் வசந்தா!

விம்மல்களின் இடையே, அவளது கெட்ட நேரம், யோசித்து நல்லதைச் செய்தாலும், அது கெட்டதாக மாறி விடுகிற தீயவிதி, கணவருடைய பொறுமையின்மை, வெறுப்பு, கோபம், வீட்டை விட்டுப் போகிறேன் என்றது என்று எத்தனையோ புலம்பல்கள் கலந்து தெளிக்கப் பெற்றன!

"எப்படிச் சொல்லுகிறார், பார்! அப்படி, இவர் வீட்டை விட்டு வெளியே போனால், எனக்கு எவ்வளவு கேவலம்! அப்புறம், நான் எப்படி உயிரோடு இருப்பது?"

ஆனால், இதில், எதிலும் சுசிதாவின் மனம் செல்லவில்லை!

தயாளன் ஏமாற்றி விட்டான்! நண்பனைப் போலப் பேசி, அவளை ஏமாற்றி விட்டான்! அவளை, அவளுடைய அன்னையை!

என்னவோ, அவன் மகா உத்தமன், அவளுடைய தந்தை மேல்தான் தப்பு என்றானே! இந்த மாதிரி நம்ப வைத்துக் கழுத்தறுக்கிற வேலையை அவர் என்றேனும் செய்வாரா?

முதுகில் குத்தி விட்டானே!

ஏதேதோ எண்ணி, அவளது நெஞ்சு உலைக் களமாகக் கொதித்தது!

இதில், தன் மீதும் அவளுக்குக் கோபம் வந்தது!

கண் முன்னே பத்திரிகையில் படம் வந்த பிறகும், தயாளனைப் பற்றித் தந்தையிடமே கேள்வி கேட்டாளே! அவரே சொன்னது போல, மடத்தனமேதான்!

கடைசியாக, அவளுக்கும் திட்டு வாங்கி வைத்து விட்டான்!

இதைச் சும்மா விடக் கூடாது!

நேரில் போய் அவனை ஒரு வார்த்தை கேட்டே ஆக வேண்டும்! உடனே!

பாதியில் நின்ற வீட்டுப் பொறுப்பு, சிவகுருவின் அழைப்பு எல்லாம் மறந்து போயின!

தயாளனை, நேருக்கு நேர் பார்த்து, இரண்டு வார்த்தைகள் கேட்க வேண்டும்!

யோசித்தவாறே காரை ஓட்டியவள், செல் மூலமாக அவன் அப்போது இருக்குமிடத்தைக் கண்டறிந்தாள்.

பத்திரிகை அலுவலகத்தில்தான் இருந்தான்!

தயாளனை நேரில் பார்த்து, அந்தப் பத்திரிகைகளை, அவளுடைய தந்தை விசிறியடித்தது போலவே, அவன் (மு)ன் வீசி, என்ன இது என்று கேட்கத்தான் சுசிதா நினைத்தது!

ஆனால், பத்திரிகை அலுவலகத்தில் கசகசவென்று ...கள் இருந்தார்கள்! அவர்களும், ஆடாமல், அசையாமல் ... இடத்தில் இருந்து வேலை பாராமல், அங்குமிங்கும் சுற்றுவதும், அங்கங்கே நின்று பேசுவதுமாக இருந்தார்கள்!

...ச் சாட்சியற்ற முதலாளிக்கு, இப்படி ஒழுங்கற்ற ...கள்தான் கிடைப்பார்கள்!

... விதமான குரூரத் திருப்தியுடன் எண்ணும்போதே, ... வேலை நிமித்தமாத்தான் அலைகிறார்களோ ... அவளுக்குத் தோன்றியது.

... தரம் உரக்கக் கூப்பிட்ட பிறகுதான் ஒரிருவர் ... திரும்பிப் பார்த்தார்கள்!

"யா...ர்? யார் நீங்கள்? ஏம்ப்பா, இந்தப் ப்யூன் எங்கேப்பா போனான்? டீ வாங்கி வரவா? என்னம்மா, என்ன வேண்டும்? நாளைய பத்திரிகைக்குப் பக்க அமைப்பு வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது! சும்மா பாராட்டு எதுவும் என்றால், நின்று கேட்க எங்களுக்கு நேரமில்லை, அல்லது, விளம்பரம் கொடுக்க வந்தால், அந்த அடைப் புக்குள் செல்லுங்கள்!" என்று சொன்னபடியே, தன் கையில் இருந்த காகிதத்தில் ஏதோ திருத்தம் செய்தாள் ஒரு பெண்!

வேலையில்தான் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் எனும்போது, உள்ளூரச் சிறு எரிச்சல் தோன்றியது.

ஆள் நேரே இருந்து பாராத போதும், பம்பரமாகச் சுழல்கிறார்களே! ஆனால், அவளுடைய தந்தையிடம் பணிபுரிகிறவர்களும் அப்படித்தான்! அவரும் ஒன்றும், இவனுக்குக் குறைந்தவரில்லை!

உள்ளிருந்த கொதிப்பில், "தயாளனைப் பார்க்க வேண் டும்!" என்றாள் அழுத்தம் திருத்தமாக!

அவளது குரல் எல்லோரையும் எட்ட, சட்டென அங்கே நிசப்தம் நிலவியது!

யார், என்ன என்று விவரம் கேட்டாலும், அவளது பதில் களில் திருப்தியடைந்து, அவளது வரவை அறிவித்து, தயாளனின் அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவளை, அவனது அறையில் கொண்டு போய் விட்டார்கள்!

அங்கே தயாளனோடு பேசிக் கொண்டிருந்த இன்னொருவன், அவளைக் கண்டதும் எழுந்தான்.

"பொறு மனோ, அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, அப்புற மாகப் போ!" என்று அவனை நிறுத்தி, சுசிதாவுக்கும், மற்றவனுக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

மனோ என்கிற அந்த மனோகரன்தான், பத்திரிகையின் மொத்தப் பதிப்புக்கும் பொறுப்பாளன் என்றான் பாராட்டு தலாக. அவனால்தான், ஒரு மாவட்டப் பத்திரிகை லட்சம் பிரதிகளுக்கு மேலாக விற்கிறதாம்! பெரும் புகழ்ச்சி!

"அதெல்லாம் சும்மா!" என்றான் அந்த மனோ! "நிறை யப் பணத்தைப் போட்டு இந்தப் பத்திரிகையைத் தொடங்கி விட்டு, புலிவாலைப் பிடித்த கதையாக, விடவும் வழி யின்றி, மேலே நடத்தவும் முடியாமல், மூக்கு வரை கடனில் மூச்சு முட்டிப் போயிருந்தேன்! நிறுவனம், ஏலம் போகிற நிலைக்கே போய்விட்டது! கேள்விப்பட்டதுமே வந்து, முழுகாமல் காப்பாற்றி, என்னைக் கைதூக்கி விட்டவன், இந்த தயாதான்! பணத்தையும் போட்டு, இப்படி இப்படி நடத்து என்று லாபத்துக்கும் வழி காட்டி..."

அவனது பேச்சில் குறுக்கிட்டு, "போதும்பா! அதுதான் நான் போட்ட பணத்துக்குப் பாதிப் பங்குதாரன் ஆக்கி விட்டாய்! அப்புறம் என்ன, ஏதோ பணத்தை நான் சும்மா கொடுத்த மாதிரிப் புகழாரம் தொடுப்பது? உருப்படாத வெட்டிப் பேச்சுக்கு. நீ அப்போதே வேலையைப் பார்க்கப் போயிருக்கலாம்!" என்றான் தயாளன்.

என்னவோ உறுத்தியது அவளுக்கு! எழுந்து, வேலையைப் பார்க்கப் போக இருந்தவனை நிறுத்தி, பத்திரிகையின் புகழைக் கெடுத்தவன் தயாளன்தான்.

அவளை மனோவைப் புகழ்ந்ததற்குப் பதிலாக, மனோவும் பாராட்டினான். ஆனால், இதில்...

"பணத்துக்குப் பாதிப் பங்கைக் கொடுத்ததில் சுயநலமும் இருக்கிறதே, தயா! இனி, இந்தப் பத்திரிகையை நீ முழுக விட மாட்டாய் என்கிற தைரியம்! ஆனால், எப்படி நடத்த வேண்டும் என்று, நீ யோசனை கொடுத்ததால் அல்லவா தலை நிமிர முடிந்தது! என்னை நானே, பெரிய சூப்பர் மேன் மாதிரி நினைத்துக் கொண்டு, எல்லாவற்றையும் இழுத்துப் போட்டு, நாள் முழுவதுமாக நான் மட்டுமே செய்தும் முடிக்க முடியாமல் திணறியதை நிறுத்தி, அந் தந்தத் துறையில் வல்லவர்களைப் பணியில் அமர்த்தி, அவர்களிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்து..."

ஏறத்தாழ, விஷயம் புரிந்து போயிற்று!

ஏற்றாற்போல, "ப்ளீஸ், போதும் மனோ! பழைய காலத் திரைப்படம் போல, நீண்ட வசனம் பேசி, சுசிதாவைப் போரடிக்காதே! கிளம்பு! நீ வேறு, சீக்கிரமாக வீடு திரும்ப வேண்டும் என்றாயே!" என்றான் தயாளன்.

"ஆமாம்பா பையனிற்குப் பிறந்த நாள். உடை வாங்க வேண்டும் என்றாள்! அப்போது... நான் வரட்டுமா? போகிறபோது, ஏதாவது பழச்சாறுக்கு சொல்லிவிடட் டுமா? வருகிறேன்பா! வருகிறேன் மேடம்!"

மனோ சென்றதும், தயாளனின் முகத்தைப் பார்த்து, "ஒரு வரி விட்டுப் போயிற்றே! அந்தந்தத் துறை வல்லு னர்களைச் சுதந்திரமாகச் செயல்பட வைத்து... என்று அதையும் சொல்லியிருந்தால், விளம்பரம் முழுமை பெற் றிருக்கும்! அதைச் சொல்லாமலே கிளம்பி விட்டாரே!" என்றாள் அவள் ஏளனக் குரலில்.

"நீ நம்பினாலும், நம்பாவிட்டாலும் அதுதான் நிஜம்!" என்றான் தயாளன்!

தொடர்ந்து, "என்ன, வீட்டில் தந்தையார் கோபப் பட்டா ராக்கும்?" என்று கேட்டான்.

அந்தக் கோபத்தை அப்படியே திருப்ப வேண்டும் என்று வந்தவளுக்குத் தொண்டை அடைத்தது!

பத்திரிகையைப் படம் தெரியும் விதமாக அவன் முன்னே போட்டு, "ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள்?" என்றாள் கசந்த குரலில்.

"முன்னமே சொன்னது போல, இது என் செயலில்லை! செய்தி போடுவதற்காகப் பத்திரிகைக்கு அழைப்பு அனுப் பியது, திருமதி குணசேகரன்! என்னைப் பார்த்ததும், பத்திரிகை ஆட்களுக்குக் குஷி பொங்கிவிட்டது போல! படம் எடுத்துப் போட்டுவிட்டார்கள். அது பற்றித்தான், உனக்காகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்! நம்மை நாமே விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதற்கா, பத்திரிகை நடத்துவது என்று! ஆனால்... வீட்டில் உன் அப்பா என்ன குதி குதித்திருப்பார் என்று உன் முகத்தில் தெரிகிறது! என் [illegible] இல்லை! மற்றவர்களையும், குற்றம் சொல்ல முடி [illegible]! என்றாலும், உனக்கு நேர்ந்த பாதிப்புக்காக [illegible]" என்றான் தயாளன்.

[illegible]கு மேல், என்ன சொல்வது?

[illegible]ச்சுடன் அமர்ந்தாள் அவள்!

[illegible] தட்டிக் கொண்டு வந்த ஒருவன் மூடிய [illegible] தம்ளர்களில், ஏதோ பழச்சாறு கொண்டு [illegible]த்தான்!

[illegible] அக்கறையின்றி உட்கார்ந்திருக்கவும், "குடித்துப் [illegible] மூன்று பழச்சாறுகளின் கலவை இது!

தயாரிப்பும் சுத்தமாக இருக்கும்! தெம்பூட்டும் பானம் என்றால், இதுதான்!" என்றான் தயாளன்.

பானம் நன்றாகத்தான் இருந்தது!

ஆனால் வீட்டுச் சூழ்நிலை ரசனையைக் கெடுத்தது!

பெற்றோருக்கிடையே விரிந்து வந்த அகழி!

பெரும்பான்மை நேரம், இருவரும் வீட்டில் இருப்பதே இல்லை!

தயாளனது இந்தப் பத்திரிகைத் தொழிலைப் போலவே, தந்தையின் உணவகங்களுக்கும் விடுமுறை கிடையாது தான்! ஆனாலும் முன்னளவு நேரம் அவரை வீட்டில் காண முடிவது இல்லை, என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அதிலும் மனைவியைக் கண்டாலே எரிந்து விழுகிறார்!

அதே போலத் தாயும், தோழிகள், ஷாப்பிங், சமூக சேவை என்று வீட்டுக்கு வெளியேதான் அதிக நேரம் கழிக்கிறாள்! வீட்டில் இருந்தால், அவளது அனாவசிய அலட்டலும் தேவையற்ற பரபரப்பும், மகளான அவளா லேயே தாங்க முடிவது இல்லை! அப்பாவைக் கேட்கவே வேண்டாம்!

இருவரும் சேர்ந்து வீட்டில் இருந்தாலும், இருவருக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தை வெகுவாகக் குறைந்து, கிட்டத் தட்ட இல்லை என்றே சொல்லலாம்!

இருவருக்கும் உரையாடல் என்றால், அது, அவள் மூலமாகத்தான் நடக்கிறது!

அதிலும், ஒருவரைப் பற்றி, மற்றவர் சொல்வதை வடிகட்டி, வேண்டியதை மட்டும் சொல்லிக் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது!

அப்போதே, பாதி நேரம் 'சடாபுடா'க் குச்சி வெடிதான்!

இது, எத்தனை நாள் நடக்கும்? எங்கே போய் முடியும்?

"சுசிதா!" என்ற அழைப்பு உரக்கக் கேட்டது!

பலதரம் கூப்பிட்டிருப்பானா?

"என்ன?"

"என்னோடு வா! சற்று நேரம் வெளியே போய்விட்டு வரலாம்!"

"அம்மா, அப்பா பார்த்துவிட்டால், அவ்வளவுதான்!"

"அப்பா, அம்மா தவிர, உனக்கும் ஒரு வாழ்வு இருக் கிறதுதானே?"

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவளின் கண்கள் சட்டெனப் பளிச் சி[illegible]ன! "உண்டுதான்! ஆனால், அதற்கும், உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்றாள் மிடுக்காக!

"ஒரு மனிதப் பிறவி என்கிற சம்பந்தம் போதாதா?"

"அன்னியர்களோடு நான் வெளியே போவது பழக்கம் [illegible]யே!"

[illegible]னால்தானே, அன்னியம் மறையும்? ஏதோ பழ[illegible] சொல்வார்களே, 'கல்யாணம் ஆனால் பைத்தியம் [illegible], பைத்தியம் தெளிந்தால் கல்யாணம் ஆகும்' [illegible]! அதுபோல இல்லை! போகட்டுமே! நான் ஓட்டி [illegible], தயக்கம்? உன் காரை நீ ஓட்டு! நான் கூட [illegible]!"

[illegible] யந்தேன் என்று எப்படித் தெரியும் என்று [illegible]போதே, கை விரலில் மாட்டியிருந்த கார்ச் [illegible] அவளது கண்ணில் பட்டது!

காரின் தயாரிப்பு நிறுவனத்தின் பெயரோடு கூடிய சாவி வளையம்!

''அதில்லை. நகரின் பல பகுதிகளில், அப்பாவின் உண வகங்கள் இருக்கின்றன! அங்கெல்லாம் அடிக்கடிச் சுற்றிப் பார்ப்பது, அப்பாவின் வழக்கம்! நம்மைச் சேர்த்துப் பார்க்க நேர வாய்ப்பு அதிகம். பார்த்தால், கோபப்படக் கூடும். படுவார்!'' என்று, உண்மைக் காரணத்தைச் சொன்னாள் அவள்.

''விவசாயக் கல்லூரிச் சாலை வழியே நகரை விட்டு வெளியேறி, சற்று நேரம் காரில் போய்விட்டு வரலாம் என்று நினைத்தேன்! மலைக் காற்று முகத்தில் மோதும் போது, பிரமாதமாக இருக்கும்!'' என்றான் அவன். ''சில சமயங்களில், நான் 'ஈஷா' வரையுமே போய் வருவேன்.''

சுசியும், யாரோ உறவினரை அழைத்துக் கொண்டு, ஒரு தரம் போய் வந்திருக்கிறாள்! ஆனால், காதைத் துளைத்து விடுவது போல அந்த உறவினரின் ஓயாத பேச்சு தவிர அவளுக்கு வேறு எதுவும் நினைவு இல்லை! கடைசியாக 'ஈஷா' வரை செல்லாமலே திரும்பி விட்டார்கள்!

அவரது வம்புப் பேச்சுக்கு, சுசித்ரா சரியாக ஆர்வம் காட்டாததே, கடைசி வரை செல்ல, அவருக்குப் பிடிக்காது போயிற்று!

அங்கே, இப்போது போனால் என்ன என்று தோன்றத் தான் செய்தது!

ஆனால், வீட்டில் அழுது கொண்டிருந்த தாயாரை மறந்து, அப்படி அவளால் போக முடியாது! அவள் போய்த் தேற்றாமல், தாயின் அழுகை நிற்பது கடினம்!

அதைக் கூறியபோது, அவன் முகம் சுளித்தானே தவிர, வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை!

ஆனால் அவள் கிளம்பும்போது, "பெற்றவர்கள், பிள்ளைகளைச் செல்லம் கொடுத்துத் தலையில் தூக்கி வைத்துப் பராமரிப்பார்கள் என்று சொல்வார்கள்! ஆனால், உன் கதை நேர் மாறாக இருக்கிறது! அவரவர் வாழ்க்கையை, அவரவர்தான் நடத்த வேண்டும். இதை நீ புரிந்து கொள்வதோடு, உன் தாயாருக்கும் விரைவிலேயே புரிய வைப்பது, எல்லோருக்கும் நல்லது!" என்றான் அவன்!

வீட்டுக்கு வந்து பெற்றவளைப் பார்த்த சுசிதாவுக்கு, அவன் சொன்னது ஒரு நாளும் நடக்கப் போவது இல்லை என்று தோன்றியது!

வீட்டில் செய்ய வேண்டியிருந்த வேலைகள் அப்படியே மூலையில் கிடக்க, "என்னை விட்டு எங்கே போனாய்? சற்று நேரம் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திரு! இல்லாவிட்டால், நான் செத்தாலும் செத்து விடுவேன்!" என்று மகளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மீண்டும் வசந்தா தன் புலம்பலைத் தொடர்ந்தாள்.

புலம்பலோடு கெஞ்சலையும்!

அப்பாவிடம் எப்படியாவது, அவள் தரப்பு நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி, சமாதானப்படுத்த வேண்டுமாம்! அம்மா வின் சூதறியாத வெள்ளை மனதைப் புரிய வைத்து, சந்தோஷமாக இருக்கச் சொல்ல வேண்டுமாம்! ஏனென் றால், அடுத்த மாதம் வரப் போகிற அவளது பிறந்த நாளைக்கு நல்லதாக ஏதாவது வாங்குவதற்கு, அப்போது அப்பா பணம் தருவாராம்!

பெரிய பிறந்த நாள்!

இந்த அம்மா எங்கே, தன் வாழ்க்கையைத் தானே நடத்துவது?

சோர்வுடன் பெருமூச்சு விடும்போது, நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், பாட்டி இதே அலுத்த மூச்சுடன் தன் பிள்ளையிடம் ஏதோ கெஞ்சலாகப் பேசியது, சுசிக்கு நினைவு வந்தது!

இப்போது, தன் முறை! இது எங்கே மாறுவது?

5

அடுத்து, சுசிதா தயாளனைச் சந்தித்தது, அடையாறில், ஒரு பெரிய திருமண மண்டப உரிமையாளரிடம், முதியோர் இல்லத்துக்காக நன்கொடை வாங்கப் போன போதுதான்!

"இப்படி ஓர் அழகான பெண் வந்து கேட்கும் போது, இல்லை என்று எவனால் சொல்ல முடியும்? ஆனால் இப்போதுதான் பணியாட்களுக்குச் சம்பளம் கொடுத்ததால், கையில் காசு இல்லை. பணம் பற்றி, நாளைக்குச் சொல்கிறேன்! இப்போது ஒரு காபி..." என்று, ஓரளவு நம்பிக்கையூட்டும் விதமாகவும் வழிசலுமாக அவர் பேசிக்கொண்டு இருந்தபோது, அவருடைய நிர்வாகியோடு, தயாளன் உள்ளே வந்தான்!

"சார் வந்ததும், காக்க வைக்காமல், உடனே கூட்டி வரச் சொன்னீர்களே.." என்று நினைவூட்டியவாறு, தயாளனை

உட்கார வசதியாக, நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டார் நிர்வாகி.

"காபியா பானமா, சார்?" என்ற உபசாரத்தை, தயாளன் தலையசைத்து மறுத்தான்.

மண்டப உரிமையாளருக்கு, இப்போது சுசிதாவை என்ன செய்வது என்ற பிரச்சினை!

அவளை அனுப்பி விடவும் மனமின்றி சற்றுத் திணறி விட்டு, "நீ வெயிட்டிங் ரூமில் இருக்கிறாயா, சுசிதா? சார் [illegible] மனிதர்! அவரது வேலை முடிந்த பிறகு, உன் விஷயம் கவனிக்கிறேன்!" என்று அவளைக் காத்திருக்கச் சொன்னார், மண்டப உரிமையாளர்.

தயாளனைப் பார்த்தது உள்ளூர மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தபோதும், அவனுக்காகத் தன்னைக் காத்திருக்கச் சொன்னதைச் சற்று அவமதிப்பாகத்தான் சுசிதா உணர்ந் தாள். ஆனால், முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போய் [illegible]வதற்கு, இது, அவளது சொந்த வேலை இல்லை! [illegible]யத்துக்கு நன்கொடை வேண்டும் என்றால், இது [illegible]ன்ற விஷயங்களைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்று [illegible]த் தானே அறிவுறுத்தியபடி அவள் எழுந்தபோது, "[illegible] சுசிதா!" என்றழைத்து அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி [illegible] தயாளன்.

"[illegible]ங்களுக்கு மிஸ் சுசிதாவைத் தெரியுமா, சார்?" [illegible] திகைப்புடன் மண்டபத்துக்காரர் வினவினார்.

"[illegible]!" என்று அவருக்கு விடையளித்து விட்டு, [illegible] திரும்பி, "எனக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை, [illegible], உன் விஷயத்தைப் பேசி முடித்து விட்டே,

நீ கிளம்பு! என் வேலையைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்கிறேன்!'' என்றான் தயாளன்.

''முதியோர் இல்லத்துக்கு நன்கொடைதான். அதற்காகத் தான் நான் வந்தேன். பணியாளர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுத்து விட்டதால், கையில் பணம் இல்லையே என்று, சார் ரொம்ப வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்!'' என்று நடந்ததைச் சொன்னாள் அவள்.

''வருத்தப்பட்டாரா? அப்படியானால், நான் வந்த நேரம் உங்கள் இருவருக்கும் நல்லதாகி விட்டது! மிஸ்டர் கோவிந்தன், நீங்கள் கேட்ட மாதிரி, முன் பணத் தொகையில் பாதியைக் காகிதப் பணமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்! எவ்வளவு கொடுப்பதாக இருந்தீர்கள், சொல்லுங்கள்! இதில் இருந்தே கொடுத்து விடலாம்!'' என்று, கையில் இருந்த பெட்டியைத் திறந்தான் தயாளன்.

கொடுப்பதாகவோ இல்லையோ, அல்லது, அவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கொடுக்கும் எண்ணம் இல்லையோ, மண மண்டபத்துக்காரர் சற்றுத் திகைத்தார்!

அதைக் கவனியாதவன்போல, ''ஐயாயிரம்? அல்லது பத்தாயிரமா, மிஸ்டர் கோவிந்தன்? அல்லது கூடுதலாகவோ?'' என்று, தயாளன் நோட்டுக் கட்டுகளை ஒவ்வொன்றாக எடுக்கலானான்.

விட்டால் இவன் பெட்டியையே தன் கணக்கில் காலி செய்து விடுவானோ என்ற அச்சத்தில், ''பத்தாயிரம்தான், தயாளன் சார்! நீ பத்தாயிரத்துக்கு ரசீது போடம்மா!'' என்று, அவசரமாகச் சொன்னார் மற்றவர்!

சுசிதாவுக்கு ஒரே சந்தோஷம்! ஆயிரம் ரூபாயேனும் பெயருமா என்று சந்தேகப்படத் தொடங்கியிருந்தவள் அவள்!

'நாளை என்பதும், பின்னே என்பதும், இல்லை என்பதன் குறி' என்று அனுபவத்தில் அறிந்திருந்தவள் அவள்!

பணத்தை வாங்கி அவள் பையினுள் வைத்ததும், "காரைக் காணோமே, நீ எப்படி வந்தாய்?" என்று தயாளன் வினவ, "ஆட்டோவில்" என்று, சுசிதா தயக்கத்துடன் பதிலளித்தாள்.

நன்கொடை கேட்கச் செல்லும்போது, இன்னார் என்று சொல்வதையும், காரில் போவதையும், சுசிதா பொதுவாகத் தவிர்த்து விடுவாள். என்னவோ, பெருமைக்குப் பொதுப்பணி செய்வதுபோலத் தோன்றும் என்பதோடு, சொந்தக் காரில் வருகிறவள், அவளே கொடுக்கலாமே என்று நினைப்பார்கள். அதனால் வேண்டாம் என்றே சிவகுருவும் சொல்லுவான்!

இல்லத்துச் செலவில், சிவகுரு சிக்கனம்தான். பல சமயங்களில் போக்குவரத்துச் செலவுக்குப் பணம் கொடுக்க மறந்து விடுவான்.

ஆனால், ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுப்பது அவளால் முடியாத காரியம் அல்ல! பண வசூலும் தினசரி வேலை ஒன்றும் அல்ல!

அதனால் அவளுக்குப் பெரிய நஷ்டமும் இல்லை!

இதையெல்லாம் அடுத்தவர் முன் விளக்க முடியாது என்பதால், தயாளனின் கேள்விக்கு, சுசிதா மிகவும் சுருக்கமாகவே பதிலிறுத்தாள்!

அவளை ஒரு தரம் பார்த்த அவனும், மேற்கொண்டு ஒன்றும் கேளாமல், "என் வேலை சீக்கிரமாக முடிந்து

விடும். சற்று நேரம் இங்கேயே காத்திரு!'' என்று விட்டு, அந்த மண்டப உரிமையாளர் கோவிந்தனிடம் திரும்பினான்.

''அன்று சொன்னது போல, எனக்கு ஒரு வாரத்துக்கு உங்கள் மண்டபம் வேண்டும், மிஸ்டர் கோவிந்தன். நீங்கள் கேட்ட முன் பணத்தில் பாதி ஒரு இலட்சம் இதோ, சுசிதாவுக்குக் கொடுத்த பத்தாயிரம் போக மீதி! அடுத்த லட்சத்துக்கு செக் இந்தாருங்கள்! இரண்டு இலட்சத்துக்கு ரசீது போட்டு எடுத்து வரச் சொல்லி அனுப்புங்கள்!'' என்று குரலிலேயே அவசரத்தைக் காட்டி, ரசீது வேலையை முடுக்கி விட்டு, அவரிடம் மேற்கொண்டு விவரம் சொன்னான்! ''கண்காட்சி ஆட்கள், நாளன்று உங்களோடு தொடர்பு கொள்ளுவார்கள்! நாம் பேசிய மாதிரி ஒப்பந்தம் போட்டு, அவர்களிடம் அனுப்புகிறேன். பார்த்துக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்!'' என்றான் அவன்.

''சரி சார். சரி சார்!'' என்று, தயாளன் சொன்னதற்கெல்லாம் கோவிந்தன் தலையாட்டியது, சுசிக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது! அவளிடம் இன்ன தொகை தருகிறேன் என்றுகூடச் சொல்லாமல், இன்று நாளை என்று, விரால் மீனாக வழுக்கி, நழுக்கிய மனிதர்.

இப்போது, அவளை எதற்காக நிறுத்தி வைத்திருக்கிறான்?

தயாளனின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அங்கே, அவள் இருந்துதான் தீர வேண்டும் என்று கட்டாயம் இல்லை! ஏதாவது ஒரு வேலையைச் சொல்லிக் கிளம்பி விட முடியும்தான்!

ஆனாலும் பணத்தை வாங்கிக் கொடுத்தவனை, என்னை நீ என்ன சொல்லுவது என்று அலட்சியம் பண்ண, அவளுக்கு மனம் வரவில்லை!

அதுவும், இவ்வளவு பணம்!

பத்தாயிரம் ரூபாயை நன்கொடையாகக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கையில், சிவகுரு குதிக்கப் போகிறான்!

அவனது ரசீது வந்ததுமே, அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு, தயாளன் கிளம்பி விட்டான்.

கார் செல்லத் தொடங்கியதுமே, "இது என்ன பைத்தியக் காரத்தனம், சுசிதா? இந்த மாதிரி இடத்துக்கெல்லாம், தனியாக வரலாமா?" எரிச்சலோடு கேட்டான் அவன்.

"ஏன்? என்ன மாதிரி இடம்?"

"என்ன மாதிரி இடமா? பெண்கள் விஷயத்தில், கோவிந்தன் மோசமான ஆள்! ஆளுக்குச் சரியாகப் பேசி ...க்குகிறவர்! அந்த மாதிரி ஆட்களிடம் எச்சரிக்கை ...க இருக்க வேண்டாமா?" என்று மீண்டும் அதே குரலி ...யே அவன் பேசியது. அவளுக்கு ஆத்திரமூட்டியது!

அந்த ஆள் மோசம் என்றால், அது அவனோடு! ...ளை என்ன செய்துவிட முடியும்? தன்னைக் காத்துக் ...ள்ள, அவளுக்குத் தெரியாதா? அவன் விரிக்கிற ...லையில் விழுந்துவிட, அவள் என்ன முட்டாளா?

...ன்ன செய்வது தயாளன், அந்த ஆள் மோசம் என்று, ... நெற்றியில் எழுதி ஒட்டவே இல்லையா? எனக்குக் ... பிடிக்கவே தெரியவில்லை! 'பாம்பின் கால் ...பாம்' என்கிற மாதிரி, உங்களுக்குத் தெரிந்து ...!" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் அவள்.

ஓரக் கண்ணால் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, "நல்ல தற்குச் சொன்னால் கேட்கப் பிடிக்காது என்பது சரியாகத் தான் இருக்கிறது!" என்றான் அவன்!

"தனக்கு எது நல்லது எது கெட்டது என்பது, அவர வருக்குத்தான் தெரியும்!"

"யாருக்குத் தெரியுமோ, இல்லையோ, உனக்குத் தெரியாது என்பது, எனக்கு நிச்சயம்!" என்றான் அவன் விடாமல்.

ஆத்திரத்துடன் அவனை முறைத்தவள், உடனே முகம் யோசனையாக மாறி, "நீங்கள் சொல்வது சரி தானோ என்றுதான் எனக்கும் தோன்றுகிறது! நல்லது கெட்டது தெரிந்திருந்தால், இப்படித் தனியாக உங்க ளோடு காரில் வருவேனா?" என்று அப்பாவி போலக் கூறவும், அவன் சட்டெனச் சிரித்தான்!

அவளும் முறுவலிக்கவும், "இதில் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை! இனிமேல் கவனமாக நடந்து கொள்கிறேன் என்றும் சொல்லலாம்தானே?" என்று சற்று இதமாகவே கேட்டான் தயாளன்.

"யாராவது என்னிடம் வாலாட்டினால், அந்த வாலை ஒட்ட நறுக்க என்னால் முடியும் என்று, நீங்களும் நம்ப லாம்தானே?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் அவளும்!

"முடியுமா என்று சோதித்துப் பார்த்து விடலாமா என்று கேட்டால்?" என்றான் அவன் சவால் விடுவது போல.

"நீங்களும், அந்தக் கோவிந்தனின் ரகம் என்று, தெரிந்து கொள்வேன்" என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

தயாளனின் கையில், கார் சற்றுத் தடுமாறி நேராயிற்று

"என்னை இந்த அளவுக்கு, ஒருவர் அவமதிக்கக் கூடும் என்று நான், நான் ஒரு போதும் நினைத்ததில்லை!"

"நினைக்காதது நடக்கும்போதுதான், கடவுளை நினைக்கத் தோன்றுமாம்! அந்த வகையில், நீங்கள் கடவுளை நினைப்பதற்கு, நான் காரணமாக இருந்து, மகாப் பெரிய புண்ணியம் செய்து விட்டேனாக்கும்!" என்று பெருமைப் பட்டாள் சுசிதா!

சிரித்துவிட்டு, "பரவாயில்லை! நான் நினைத்த அளவு மோசமில்லை!" என்றான் தயாளன்.

"இன்னும் கொஞ்சம் புண்ணியம்! ஆனால், இந்த மாதிரி, உறுதியாகச் சொல்லும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே!" என்று சுசிதா போலியாக வருத்தப் படவும், அவன் கலீரெனச் சிரித்தான்.

"விட்டால், நான் மோசம் என்றே முடித்து விடுவாய் போல!"

அவனது சிரிப்பு உற்சாகத்தைத் தூண்ட, "அந்த 'போல' தேவை இல்லை என்பது என் தாழ்மையான கருத்து!" என்றாள் அவள் பொய்ப் பணிவுடன்.

அவள் விரும்பியது போலவே, அவன் மேலும் சிரித்து, "இதைவிடத் தாழ்மையாக ஒருவர் முகத்தில் அறைய, யாராலும் முடியாது! இமாலயச் சாதனைக்கு, என் [illegible] (வா)க்கள்!" என்று அவன் கூற, அவளுக்கும் சிரிப்பு [illegible]!

[illegible] சந்திர ஹோட்டலின் அருகே வந்த காரின் [illegible] (ச)றைந்தது.

"ஒரு காபி குடித்துவிட்டுப் போகலாமா?"

"ம்ம்ம்..." என்று சிறு தயக்கத்துடன் சம்மதித்தாள் சுசிதா. "ஆனால், அங்கே கேட்டபோது, வேண்டாம் என்று, அவ்வளவு அழுத்தமாகத் தலையசைத்தீர்களே! உங்களுக்குக் காபியே பிடிக்காதோ என்று நினைத்தேனே!" என்றாள் அவள் சிறு வியப்புடன்.

காரை ஹோட்டலுக்குள் திருப்பியபடி, "அது அங்கே! எவ்வளவு சீக்கிரமாக வேலையை முடித்துவிட்டு, உன்னை அங்கிருந்து வெளியே கூட்டிப் போவது என்று இருந்ததால், வேண்டாம் என்றேன்!" என்றான் தயாளன்.

தனக்காக மறுத்திருக்கிறான் என்பது ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தபோதும், தன் புத்தி, சக்திகளை மட்டமாக எடை போடுகிறானே என்று, தாங்கலாகவும் இருந்தது, சுசிதாவுக்கு.

அதைப் போக்க வேண்டும் என்று கருதி, "என் பெயரின் பொருள் உங்களுக்குத் தெரியுமா? சுசி என்றால் சுத்தம், நெருப்பு என்று அர்த்தம்! பெயரைப் போலவேதான் நானும்!" என்றாள்.

ஹோட்டலின் வெளிப்புறமாகவே அமைந்திருந்த காபி ஷாப்பில் அமர்ந்து, ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு, "பேச் செல்லாம் சக்திமான் மாதிரி நன்றாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால், வீட்டில் அப்படித் தவித்துக் கொண்டு நின்றாயே!" என்று நினைவுபடுத்தினான் தயாளன். "அங்கேயும், இந்த அழுத்தத்தைக் கையாள்வது தானே?"

"யாரிடம்?" என்று அவனையே கேட்டாள் அவள்!

அவன் பேசாமல் பார்க்கவும், "சும்மாவே, படபடப்பு ரகம் அம்மா! அப்பாவும் அதே போல, இன்னொரு விதம்! எப்போது, என்ன வெடித்து, பொலபொலவென்று உதிரப் போகிறதோ என்ற நிலையில், நான் யாரிடம், என்ன அழுத்தத்தைக் காட்டுவது? அவர்கள், என் பெற்றோர்கள், தயாளன்!" என்றாள் அவள், உள்ளார்ந்த வருத்தத்துடன்.

"அந்த 'என்'னை விட்டுவிட்டு, 'தயா' என்றே சொல்லு! என் நண்பர்களுக்கு, நான் 'தயா' தான்" என்றான் அவன்.

என்னவோ மனதுக்கு இதமாகத் தோன்ற, மெல்ல முறுவலித்தாள் சுசிதா.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த பின், "இன்னும் காபியைக் காணோமே!" என்று பரிசாரகர்கள் வரும் வழியை எட்டிப் பார்த்தாள் சுசிதா!

"ஆர்டர் எடுத்துப் போன பிறகுதானே காபியே போடுவார்கள். மெல்லத்தான் வரும்! அதுவரையும் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் என்றுதான், இங்கே அழைத்து வந்தேன்!" என்றான் தயாளன்.

"ஓகோ! ஆனால், எனக்கு வேறு வேலையே இரா தாக்கும்?" என்று கிண்டலாகக் கேட்டாள் சுசிதா.

"பெரிதாக என்ன இருக்கப் போகிறது? அதுதான், இன்றையக் கணக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் வசூல் பண்ணி ஆயிற்றே!" என்று அவன் கூறவும், கோவிந்தன் மறுக்க மாட்டாமல், அசடு வழியப் பணம் தர ஒப்பியதை நினைத்து, இருவருக்குமே சிரிப்பு வந்தது!

தொடர்ந்து, அவள் எங்கே, என்ன பணி புரிகிறாள் என்று கேட்டறிந்த தயாளனின் சிரிப்பு மறைந்தது!

"சிவகுருவா?" என்ற அவனது குரலிலேயே என்ன வரப் போகிறது என்று ஊகித்து, "வேண்டாம், தயா, சிவகுருவைப் பற்றிக் குறைவாக ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்! வயது முதிர்ந்த பெரியவர்களுக்கு அவர் செய்வது, பெரிய சேவை! தான் செய்யாவிட்டாலும், பொதுப்பணி செய்கிறவர்களைக் குறைத்துப் பேசுவது, எல்லோருக்கும் பழக்கமாகிவிட்டது! நீங்களும், அந்தப் பிழையைச் செய்யா தீர்கள்!" என்றாள் சுசிதா கெஞ்சுதலாக!

ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, "குறள் கூட இருக்கிறது. சுசி. 'எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும், அப் பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்று வள்ளுவர் எப்போதோ எழுதி வைத்திருக்கிறார்! கேட்கும் விஷயத்தை, ஆராய்ந்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிரக் கேட்கவே மாட்டேன் என்பது தவறு! ஸ்ரீபெரும் புதூர் பகுதியில், பெரிய நிலப்பரப்பு ஒன்றை, அவர் விலை பேசுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன், எதற்கும், விவரம் தெரிந்துகொள்" என்றான் தயாளன்.

"பெரிய அளவில் முதியோர் இல்லம் கட்டுவதற்காக இருக்கும்!" என்றாள் அவள் பிடிவாதக் குரலில்.

"இருக்கும்!" என்று அவன் தோளைக் குலுக்கியபோது, அவ்வளவு நேரம் இருந்த சுகமான சூழ்நிலை மறைவது போல உணர்ந்தாள் சுசிதா!

அவனைக் கெஞ்சுவது போலப் பார்த்து, "இந்தப் பெரியவர்களுக்குப் பணிபுரிவதிலேயே முழுமையாக

ஈடுபட்டதில், சிவா சார் திருமணம் கூடச் செய்து கொள்ள வில்லை! அந்த அளவுக்குத் தன் வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்தவரைப் பற்றித் தப்பாகப் பேச வேண்டாம், தயா! ப்ளீஸ்!'' என்று மீண்டும் மன்றாடினாள்.

அவளைக் கூர்ந்து பார்த்து, ''நீ அவரைக் காதலிக்கிறாயா?'' என்று கேட்டான் தயாளன்.

''என்னது?'' என்று அவள் அதிர்ந்த விதத்தில் அவனுக்கு மீண்டும் சிரிப்பு வந்து விட்டது!

''இல்லைம்மா! காலிலேயே விழுந்து விடுவாய் போல, அவருக்காக அப்படிக் கெஞ்சுகிறாயே! அதனால் கேட்டேன்! வேறு ஒன்றும் இல்லை! நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேனே தவிர, எனக்கு அவரைப் பற்றி அபிப்பிராயம் எதுவுமே கிடையாது! விடு.. அப்பாடி, ஒரு வழியாகக் காபி வந்துவிட்டது! குடித்து விட்டுக் கிளம்புவோம்!'' என்று இவன் இலகுவாகப் பேசவும், அவளுக்கும் நிம்மதியாயிற்று!

சிவகுருவைப் பற்றி, யார் யாரோ சொன்னதைக் கேட்டு, அதை அப்படியே அவளிடம் சொல்லியிருக்கிறான்! ஒரு வேளை, கேள்விப்பட்டது மெய்யாக இருந்தால் அவளுக்குப் பிரச்சினை ஏற்பட்டு விடக் கூடாது அல்லவா? அந்த அக்கறையில் சொன்னது! அவ்வளவே!

உண்மை புரிந்ததும், சுசிதாவுக்கு மறுபடியும் மனம் லேசாகி விட்டது!

ஆனால், சிரித்துப் பேசியபடியே காபியைக் குடித்து முடித்துவிட்டு, பில்லுக்குப் பணம், டிப்ஸ் எல்லாம் கொடுத்து முடித்து, காபி ஷாப்பின் வாயிலை அடைந்த பொழுதான் எல்லாமே தலைகீழாக மாறி விட்டது!

அந்த காபி ஷாப், நட்சத்திர ஹோட்டலின் பக்கவாட்டில் தனிக் கட்டிடமாக அமைந்திருந்தது! சும்மா, தோற்றத்தைப் பற்றிய அக்கறை இல்லாமல், லேசான டிபன், காபி, குளிர்பானம் அருந்திவிட்டு அப்படியே வெளியேறுகிற மாதிரி, வாயிலை ஒட்டியிருந்தது.

இங்கே சாப்பிடுகிறவர்கள், சாப்பிட்டுவிட்டு, அப்படியே வெளியேறி விடலாம்!

ஆனால், ஹோட்டலின் முக்கியப் பகுதிக்கு வருகிறவர்கள், காபி ஷாப்பைத் தாண்டித்தான் ஹோட்டலின் உள்ளேயோ, வெளியேயோ போக முடியும்!

அப்படிச் சென்று கொண்டிருந்த இருவர்தான் அவளுள் அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள்!

சென்று கொண்டிருந்த ஆண், அவளுடைய தந்தை குணசேகரன்! கையைப் பிடித்து, வழி நடத்தி, அவர் அழைத்துச் சென்றது, அவளை விட ஒரு சில ஆண்டுகளே அதிகம் ஆகியிருக்கக் கூடிய ஒரு பெண்ணை!

இதுவே வெளிநாட்டில் என்றால், இப்படி வழி நடத்துவது போலக் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிப் போவது, வெகு இயல்பான செயலே. ஆனால், நம் நாட்டில், ஒரு பெண்ணோடு இவ்வளவு நெருங்கிச் செல்வதோ, அவளது கரத்தைப் பற்றி நடப்பதோ சற்றுப் பழக்கம் இல்லையே!

தந்தையைப் பற்றிய காட்டமான ஒரு விமர்சனத்துக்காக உடலிலும் மனதிலும் இறுக்கத்துடன் காத்திருந்தாய் சில வினாடிகள் ஒன்றையும் காணோம்!

ஒரு வேளை அவன் கவனிக்கவில்லையோ என்று ஓரக் கண்ணால் மெல்ல தயாளனை நோக்கினாள், அவனும்

முகத்தில் இறுக்கத்துடன், அவர்களையேதான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்!

அவர்களை என்றால், அந்தப் பெண்ணை!

அவள் அழகாக இருந்தது, அப்போதுதான் சுசிதாவின் கண்ணில் தெளிவாகப் பட்டது!

6

அந்தப் பெண் அழகாகவே இருந்தாள்.

ஆனால், ஒடிந்து விழும் பூங்கொடி போல அல்ல!

பந்தயக் குதிரை போன்ற வாளிப்பான வனப்பு!

ஒருவேளை, ஆண்களுக்கு அந்த மாதிரி அழகுதான் [illegible]ருமோ? அதுதான், அருகில் நிற்கும் தன்னையும் [illegible]து, அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கிறானா?

அது மட்டுமல்ல காரணம் என்று விரைவிலேயே [illegible]ந்தது!

காரைக் கொணர்ந்து நிறுத்திவிட்டு, ஹோட்டல் ஆள் [illegible] கொள்ள, குணசேகரன் காரில் ஏறி அமர்ந்தார்.

[illegible]றம் ஏறுவதற்காகத் திரும்பி நடந்த அந்தப் [illegible] பார்வை, தயாளனின் மீது விழவும், அவள் [illegible] திடுக்கிட்டு நின்றாள், ஆனால், உடனேயே [illegible]து. ஓர் அலட்சியமான தலைச் சிலுப்பலுடன் [illegible] அமர்ந்தாள்.

அவளுடைய தாயார் அமரும் முன்னிருக்கை!

ஒரு கணம் சுசிதாவுக்கு மனம் கொதித்தது!

உடனே, இன்னொன்றும் தோன்றியது.

அது, அன்னை அமருகிற இடம்தான்! அதற்காக, அவள் இல்லாதபோதும், வேறு யாருமே அதில் உட்காரக் கூடாது என்று சட்டம் கிடையாது! சொல்லப் போனால், அந்தப் பெண் பின்னிருக்கையில் அமர்ந்து குணசேகரன் காரை ஓட்டிப் போனால், அப்பா, அந்தப் பெண்ணுடைய காரோட்டி போல அல்லவா தோன்றும்!

அதனால், அவள் இப்படி உட்கார்ந்ததில் தப்பு ஒன்றும் இல்லை!

என்ன... அம்மா பக்கத்தில் இல்லாதபோது, யாரோ ஒருத்தியோடு, தந்தை இப்படி நட்சத்திர ஹோட்டலுக்கு வந்ததுதான், கொஞ்சம் உறுத்திற்று!

ஆனால் அதற்கும், சரியான வேறு காரணங்கள் இருக்கக் கூடும்!

தாய்க்காகத் தந்தையிடம், தந்தைக்காகத் தாயிடம் வக்காலத்து வாங்கிப் பேசிய பழக்கம், இப்போதும் கை வந்தது!

''கிளம்புவோமா?''

தயாளனின் கனத்திருந்த குரல், சுசிதாவை வருத்தியது!

''அவள் அப்பாவிடம் வேலை கேட்டுக் கூட வந்திருக்கலாம்!'' என்று தயாளனுக்கு மட்டுமின்றித் தனக்குமே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாள், அவள்.

"உங்கள் துரித உணவகத்தில், சமையல் வேலைக்காக?" என்று அவன் வெடுக்கெனக் கேட்கவும், சுசிக்கு தன்னை மீறிச் சிரிப்பு வந்தது.

அவளது ஜாலடிக்கும் படு குட்டைக் கை ரவிக்கையும், டிசைனர் சேலையும்!

அடுப்படியில் நிறுத்திக் கற்பனை செய்து பார்த்தவளுக்கு வந்த சிரிப்பு தானாக வாடியது!

அப்பாவுடைய எண்ணெய் வியாபாரம், துரித உணவகம் இரண்டுடனுமே பொருந்தாத இவளுடன், அவருக்கு என்ன வகையில் பழக்கம் இருக்கக் கூடும்?

யோசனையின் உறுத்தலோடு தயாளனைப் பார்த்தாள், அவன் முகமும் ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையைத்தான் காட்டியது!

அவள் பார்ப்பதைக் கவனித்து, "சுசி, இனி நீ ஆட் [illegible]வில் போய்க் கொள்வாயா? எனக்கு ஓர் அவசர [illegible]லை இருக்கிறது என்பதோடு, இனி உன் அப்பாவின் [illegible]கங்கள் அங்கங்கே வரத் தொடங்கிவிடும்" என்றான் [illegible].

[illegible]னது அவசர வேலை, அந்தப் பெண்ணைப் [illegible]தோ என்ற சந்தேகம் சுசிதாவை உறுத்தியபோதும், [illegible] காட்டிக் கொள்ளாமல், புன்னகையோடு தலையாட் [illegible] அவள்!

[illegible] ரூபாய்க் கட்டாகப் பத்தாயிரம் ரூபாய்ப் பணத்தைப் [illegible]ம், சிவகுருவுக்கு மிகவும் சந்தோஷம்!

"அவள் சாதிக்கப் பிறந்தவள்!" என்று, அவளைப் புகழோ புகழ் என்று புகழ்ந்து தள்ளிவிட்டான்.

இப்படியே பணம் கிடைத்தால், வாடும் முதியவருக்காக, பெரிய நிலப்பரப்பில், தனித்தனி வீடுகளாகவே கட்டிக் கொடுத்து விடலாம்!

ஸ்ரீபெரும்புதூர் நிலம்! இதற்காகத்தான் விலை பேசியிருக்கிறான்!

உள்ளூர ஆறுதலும், அவனது புகழ்ச்சியினால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியுமாக வீட்டுக்குச் சென்றால், நெஞ்சே வெடித்து விடும் போலக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுது கொண்டிருந்தாள் அவளுடைய அன்னை!

. மகளைக் கண்டதும், விம்மலும், விசும்பலும் மேலும் அதிகமாக உடலை உலுக்க, இனிச் சாவது தவிர உனக்கு வேறு வழியில்லை என்று கதறினாள்!

சட்டெனத் தோன்றிய ஹோட்டலில் பார்த்த பெண்ணின் நினைவை மனதிலிருந்து விரட்ட முயன்றபடி, தாயைத் தேற்றுவதில் சுசிதா ஈடுபட்டாள்!

அத்தோடு தாயாரும் எப்போதுமே, கடுகை மலையாக்கிக் கலக்குகிறவள்தானே? அவள் பார்த்த காட்சியை, அன்னையும் எங்கேனும் பார்த்திருப்பாள்! உடனே, முழுக்க முழுக்கத் தவறான முடிவுக்கு வந்து, பதறிக் கதறத் தொடங்கியிருப்பாள்!

அது, தவறான முடிவாகத்தான் இருக்கும்!

"நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி, எதுவும் இராதும்மா! நீங்கள் ஏதோ தப்பாக எண்ணி..."

"தப்பாக நினைக்கவும் இல்லை, எண்ணவும் இல்லை! எல்லாம் நேருக்கு நேர் பார்த்துவிட்டேன்! அவன் சொன்னதைக் கேட்டும் விட்டேன்..."

சுசிதா திடுக்கிட்டாள். அப்பாவை, அவன் இவன் என்கிற அளவுக்குச் சென்றாயிற்றா? அப்படியானால்...

"ஐயோ, கடவுளே! நேரம் நன்றாக இல்லை என்று போட்டிருக்கிறதே என்று நெய் விளக்கெல்லாம் ஏற்றினேனே! இரக்கமே இல்லாமல், என்னைப் போய் மாட்டி வைத்து விட்டாயே! ஊரெல்லாம் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்களே..."

தாயின் கண்ணீர் தந்த வேதனையையும் மீறிச், சுசியின் மனம் குழம்பியது!

தப்பு செய்கிறவர் தந்தை! இதில், அம்மாவைப் பார்த்துப் பரிதாபப்படுவார்களே தவிர கை கொட்டி எப்படிச் சிரிப்பார்கள்?

கணவன் கைவிட்டால், மற்றவர்களுக்கு ஏளனமாக [illegible]கும் என்று அஞ்சுகிறாளா? அந்த அளவுக்குப் [illegible]மல் தடுப்பதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யாமல், [illegible] என்ன அழுகை?

"தைரியத்தைக் கைவிடாதீர்கள் அம்மா! முதலில் [illegible] அப்பாவிடம் பேசிப் பார்க்கலாம்!"

[illegible], அவள் சொன்ன யோசனையின் பலன் விபரீத[illegible] [illegible]ந்தது!

[illegible] நடுநடுங்கிப் போய், "ஐயையோ, ஐயையோ! [illegible] [illegible]ாது! கூடவே கூடாது!" என்று தாயார் கிரீச் [illegible] [illegible]ிய தினுசில், சுசிதா திகைத்து விழித்தாள்.

என்ன இது? பேசாமல் எப்படிப் பிரச்சினை தீரும்?

செய்வது அறியாது, "அம்மா..." என்று ஏதோ சொல்லத் தொடங்கியவளின் கையை இறுகப் பற்றி, "சொல்லக் கூடாது! சொன்னால், நான் செத்துவிடுவேன். குணாவிடம் மட்டும் சொல்லவே கூடாது! அப்புறம், அவர்... உன் அப்பா என்னை விவாகரத்தே செய்து விடுவார்! அதனால், அவரிடம் சொல்ல மாட்டேன் என்று எனக்கு, சத்தியம் செய்து கொடு! சத்தியம் செய்!" என்று வசந்தா பதற்றத்துடன் கூச்சலிடவும், மகளுக்கு தலை சுழன்றது!

அவள் அஞ்சியது போல, இது அப்பா, அந்தப் பெண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் அல்ல போலிருக்கிறதே!

பிரச்சினை என்னவென்று ஒன்றுமே புரியாவிட்டாலும், வெறி கொண்டவள் போலப் பெற்றவள் பதறித் தவிப்பது பொறுக்காமல், "இல்லையம்மா. சொல்லவில்லை! நிச் சயமாக நான் சொல்லவே மாட்டேன். கவலைப்படாதீர்கள்!" இதமாகப் பேசி, அவளை ஆறுதல் படுத்த முயன்றாள் சுசிதா.

ஆனால், "முதலில் சத்தியம் செய்!" என்று அதிலேயே நின்றாள் தாய்.

"சரிம்மா. சத்தியமாகச் சொல்லவில்லை!" என்று மகள் கூறவும் ஆறுதலாய் ஒரு கணம் தொய்ந்து சரிந்த வசந்தா, உடனே விலுக்கென்று விறைப்புடன் நிமிர்ந்தாள்!

"நீ சொல்லாமல் விட்டாலும்தான், என்ன பிரயோசனம்? குணாவுக்குத்தான் எல்லாம் தானாகத் தெரிந்து போகுமே!" என்று, கண்ணீருடன் மீண்டும் சோர்ந்தாள். "அப்புறம் நிச்சயமாக என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளத்தான் போகிறார்!"

தாயின் பதட்டத்தை விட, இந்த அமைதியான கண்ணீர் அதிகமாகத் தாக்க, ஒரு குழந்தையைப் போல அன்னையை அணைத்து, "ஷ்! என்னம்மா அழுகை? அப்படி அப்பா உங்களை விரட்டவே மாட்டார்! அப்படியே விரட்டினாலும், அதை நான் சும்மா பார்த்துக் கொண்டு இருப்பேனா? முதலில் விஷயம் என்னவென்று சொல் லுங்கள்! சீர்ப்படுத்த முடியாத தவறு உலகத்தில் கிடை யாது என்பார்கள்! பிரச்சினை என்னவென்று தெரிந்தால் தானே, அதை எப்படித் தீர்ப்பது என்று யோசிக்க முடியும்?" என்று பரிவுடன் வினவினாள்.

அப்போதும் நம்பிக்கையற்றுச் சற்று நேரம் பேசி விட்டு, மகள் மீண்டும், மீண்டும் வற்புறுத்தவே, வசந்தா விடம் இருந்து, விஷயம் மெல்ல வெளியே வந்தது!

"என்னதான் மறுத்தபோதும், அன்னையைப் பற்றிக் கொஞ்ச காலமாக சுசிதாவின் மனதை உறுத்திக் கொண் டிருந்த சந்தேகம் சரியானதே!

மகளிர் மன்றத்துக்குள்ளாக, அவர்களுள் ஒரு சிலர் [illegible]மாக அமைத்திருந்த குட்டி மன்றத்தினர் இடையே [illegible] போட்டா போட்டி, படாடோபம், அசட்டு கௌரவம் [illegible]ற்றில் தொடங்கியதுதான்.

செலவு சற்று எல்லை மீறிப் போகத் தொடங்கியதுமே, [illegible]க்குக் கொடுக்கும் பணத்தைக் குணசேகரன் ஓரளவு [illegible] பிடித்திருக்கிறார்.

ஆனால், சக அங்கத்தினரிடம், கையில் பணம் இல்லை [illegible] சொல்ல முடியுமா? அப்புறம் கௌரவம் என்னாவது?

[illegible]போதுதான், வீட்டு நகைகள் வெளியே போகத் [illegible]ன.

முதலில் பாங்கிற்கு.

பலனாக, உள்ள செலவோடு, இப்போது பாங்க் வட்டியும் கட்டும்படி ஆயிற்று!

பணத்துக்கு எங்கே போவது?

கணவனுக்குத் தெரியாமல் வேறு, இதை சமாளிக்க வேண்டும்! எப்படி?

அப்போதுதான், வசந்தா காசு வைத்துச் சீட்டாடத் தொடங்கியது!

ஒரு தடவை நன்றாகவென்று நகைகளைத் திருப்பி விட்டால், அப்புறம் இந்தச் சீட்டுச் சனியனைக் கையால் கூடத் தொடுவது இல்லை என்று, வசந்தா எத்தனையோ முறை, தனக்குத் தானே சபதம் கூடச் செய்திருக்கிறாள்.

ஆனால், ஜெயித்தால்தானே?

வென்றாலும், தேவைப்படும் அளவுக்கு வென்றாக வேண்டுமே!

நகைகளைத் திருப்பி விற்றவற்றை வாங்கி, வீட்டில் வைத்திருக்கும் போலிகளை அகற்றியாக வேண்டுமே!

வட்டியே கட்டாவிட்டால், பாங்கில் சும்மா இருப்பார்களா?

நகைகளை ஏலம் போடப் போவதாகத் தகவல் கொடுத்தார்கள்!

ஏலம் போட்டால், அவளது கௌரவம் என்ன ஆவது?

விழுந்தடித்து ஓடிப்போய், அந்த பாங்க் மேனேஜரைப் பார்த்தாள்!

முறைப்படி காத்திருந்து, அவரது அறையிலேயே, மானேஜரைப் பார்த்திருக்கலாம்! வெற்றியோ, தோல்வியோ, விஷயம் அவர்களுக்குள் முடிந்திருக்கும்!

ஆனால், வசந்தாவுக்கு அவசரம்! அச்சம்! வழக்கமான பரபரப்பு!

திடுமென மானேஜர் பாங்கை விட்டே வெளியே எங்கேனும் போய்விடுவாரோ என்ற பயம் தோன்றவும், மானேஜர் மீண்டும் அவரது பகுதிக்குள் செல்லுமுன்னரே, அவரை வழிமறித்துப் பேசலானாள்.

அவள் அஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்ட விதத்தில், பாங்க் மானேஜருக்குப் பரிதாபம் ஏற்பட்டுவிட்டது!

அவள் கேட்ட கால அவகாசத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டு, அவரது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, கொஞ்சம் வட்டியைக் குறைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும் கூறினார்!

"வாவ்! அப்புறம் என்னம்மா? எப்படியாவது பணத்தைப் புரட்டி, அந்த வட்டியைக் கட்டிவிடலாம்! அப்புறமாக அப்பாவிடம் உண்மையைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டாய், முதலில் திட்டினால் கூட, பாவம் என்று மனம் இரங்கிவிடுவார், அம்மா! மேற்கொண்டு அவரே பார்த்துக்கொள்ளுவார்..." என்று மகள் சொன்ன எதிர்காலத் திட்டங்களை, வசந்தா காது கொடுத்துக் கேட்கவே இல்லை!

"அப்புறம்தான் எல்லாம்!" என்றவள், அது என்ன என்று சொல்லாமலே, மீண்டும் விம்மி அழத் தொடங்கினாள்.

தந்தை எரிச்சல் படுவதை, ஒரேயடியாகக் குற்றம் சொல்ல முடியாது என்று தனக்குள் எண்ணினாள் சுசிதா!

குறையத் தொடங்கிய பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்து, அப்புறம் என்ன? அதை முதலில் சொல்லுங்கள்! பிரச்சினை

என்னவென்று தெரிந்தால்தானே, அதைச் சமாளிப்பது பற்றி யோசிக்கவேணும் முடியும்?'' என்று முடிந்தவரை சலிப்பை மறைத்துக் கொண்டு கேட்டாள் அவள்.

“செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை! நான் செத்துப் போவது தவிர!'' என்று கண்ணீர் பெருக்கினாள் பெற்றவள்!

அவளிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, ஒருவாறாக விவரம் அறிந்த சுசிதாவும் அடுத்து என்ன செய்வது என்று புரியாமல், திகைத்துத்தான் போனாள்!

புதிய பிரச்சினை, பாங்க் மானேஜர் அவரது அறைக்குள் செல்லுமுன், அவரை வழிமறித்து வசந்தா பேசியதில் தொடங்கியது! முழுக்க முழுக்க அதில்தான்!

பாங்க் மானேஜர் கொடுத்த சலுகைகளினால், நிம்மதியும் ஓரளவு உற்சாகமுமாகத்தான் வசந்தா, பாங்கிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் வரும்போதே, ஒதுங்கி நின்று, செல்போனில் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த ஒருவனின் பக்க வாட்டுத் தோற்றம் அவளது பார்வையில் பட்டு அவளை உறுத்தியது!

திருமணநாள் விழாவுக்கு, அவளால் அழைக்கப்பட்டு, வந்து நன்றாக மூக்கு முட்டத் தின்றுவிட்டு, அந்தத் தயாளனோடு நின்ற படத்தைப் பிரசுரித்துத் திட்டு வாங்கி வைத்தானே, அவன்! 'கொங்குத் தங்கம்' பத்திரிகையின் ரிப்போர்ட்டர்!

அவன் ஒரு விதமான கெக்கலிப்போடு பேசிக் கொண்டிருந்த விதம் உறுத்த, அவன் அறியாமல் பின்புறமாக நெருங்கிச் சென்று, அவனது பேச்சை வசந்தா ஒட்டுக் கேட்டாள்!

அப்போதுதான், அவள் தலையில் இடி... பேரிடி விழுந்தே விட்டது என்பது, அவளுக்குப் புரிந்தது!

என்ன வரப்போகிறது என்பது, மகளுக்கும் ஓரளவு புரிந்து வயிற்றுக்குள் பிசைய, "அவன் என்ன சொன்னான் என்பதை மட்டும் சொல்லுங்களேன்! அதைவிட்டு, இடி, பேரிடி என்று கொண்டு..." என்று எரிச்சல்பட்டாள் அவள்.

"பார்த்தாயா? நீயும் உன் அப்பா மாதிரிதான்! என் மனநிலையைப் பற்றிய அக்கறையே, உங்கள் இருவருக்குமே கிடையாதே! அந்த நேரம், நான் எப்படித் தவித்தே போயிருப்பேன் என்று, அதை நினைக்கத் தோன்ற வில்லை, பார்!" என்று குற்றம் சாட்டி, அதற்கோர் அழுகை அழுதாள் தாய்!

"ஐயோ, அப்படி இல்லைம்மா! நேரம் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது! விஷயம் என்னவென்று தெரிந்தால்தானே, அதற்கான நடவடிக்கையையும் சீக்கிரமாக எடுக்க முடியும்? அப்புறம் ஒரு பத்து நிமிஷம் முன்னால் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா என்றால் எப்படி இருக்கும்? அதற்காகத் தான் அவசரப்படுத்தினேன்!" என்று தன்னிலை விளக்கம் கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் விவரம் கேட்டாள் மகள்.

"நான்தான் ஒன்றும்..." என்று தொடங்கியவள், மகளின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ஒருவாறு விவரத்தைச் சொன்னாள்!

"நம் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்கே வந்து, விலை சொல்லு, வாங்கிக் கொள்கிறேன் அது இது என்று மிரட்டி னானே, சார்! அந்தக் குணா ஃபாஸ்ட் ஃபுட் உரிமையாளர் குணசேகரனுடைய மனைவி பற்றி ஒரு சூடான செய்தி வைத்திருக்கிறேன் சார்! செல்லில் போட்டோவோடு,

பேச்சையும் பதிவு பண்ணிவிட்டேன்! நாளைய பத்திரிகையில் போட்டு கிழிகிழியென்று கிழித்துச் சாகடித்து விடலாம், சார்! சான்றா, சார்? வந்து செல்லையே உங்களிடம் தந்து விடுகிறேன்...''

''இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான், சுசி! இது, பேரிடி இல்லை என்றால், வேறு என்ன?''

பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை, மகளுக்கு!

7

பதில் சொல்வது மட்டுமல்ல, அடுத்து என்ன செய்வது என்றும், சுசிதாவுக்குத் தெரியவில்லை!

'கொங்குத் தங்க'த்தின் ரிப்போர்ட்டர், அருமையான செய்தி சேகரித்து வைத்திருந்தான்! நகரத்து பெரிய மனிதர்களில் ஒருவரைப் பற்றிய பரபரப்புச் செய்தி!

சேகரித்த செய்திக்குப் பக்காவாக ருசுவும் வைத்திருந்தான்! அசைக்க முடியாத நிரூபணம்!

படத்தோடு செய்தியைப் போட்டு, அது பற்றிய போஸ்டரும் அடித்து ஒட்டிவிட்டால், பத்திரிகை அதிகமாகவே விற்கும்!

விற்பனையை அதிகரிப்பது தவிர, பழி வாங்கும் சுகமும் இதில் இருக்கிறது!

பேனாவின் பலத்தை மதியாமல், பத்திரிகையின் அலுவலகத்துக்கே போய்ச் சண்டை போட்டுப் பகையை

வளர்த்து வைத்திருக்கும் தந்தை! அவரைப் பழிவாங்க, எவ்வளவு அருமையான வாய்ப்பு!

இதை விட்டுத்தரச் சொல்லிக் கேட்டால், யார் விடுவார்கள்? எதற்காக விடுவார்கள்?

அந்த அலுவலகத்தில் யாரும், குணசேகரன் குடும்பத்துக்காகச் சுண்டு விரலைக்கூட அசைக்க மாட்டார்கள்!

ஒரே ஒருவன் உதவி செய்யலாம்! செய்யும் வல்லமையும் உள்ளவன்!

ஆனால், அவனோ மற்றவர் வேலையில் தலையிடாதவன் ஆயிற்றே!

தலையிடமாட்டேன் என்று திட்டவட்டமாகச் சொன்னவனும் கூட!

இப்போது மட்டும் எப்படித் தலையிடுவான்? நிச்சயமாக மாட்டான்!

ஆனால், அவனிடம் கேட்பது தவிர, அவளுக்கு வேறு ஒரு வழியும் இல்லை! அவன் காலில் விழுந்தேனும் மன்றாடிக் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்!

ஏனெனில், இந்தச் செய்தி பிரசுரம் ஆனால், இங்கே ஒரு குடும்பம் அழிந்து போகும்! அதனால், இந்த முயற்சியை அவள் செய்துதான் தீரவேண்டும்!

வீண் முயற்சி என்று நிச்சயமாக தோன்றிய போதும், அந்த எண்ணத்தைப் பிடிவாதமாக ஒதுக்கி, தாய்க்குத் தைரியம் சொன்னாள், சுசிதா.

"அந்தப் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குப் போய், ஒரு முயற்சி செய்யப் போகிறேன், அம்மா! நான் திரும்பி வரும் வரை, நீங்கள் தைரியமாக இருக்க வேண்டும்!"

"அங்கே போய் என்ன பிரயோசனம்? அந்தத் தயாளனா, அந்த ஆளே அன்றைக்கு நம் காலை வாரி, அப்பாவிடம் திட்டு வாங்கி வைக்கவில்லையா? அங்கே, உனக்கு வேறு யாரைத் தெரியும்? தெரிந்தாலும், உனக்காக, யார் என்ன செய்வார்கள்? எனக்குச் சாவுதான் கதி!" என்று நம்பிக்கையற்றுக் கூறினாள் வசந்தா!

"அப்படிப் பேசாதீர்கள், அம்மா!" என்றாள் மகள். "எப்போதுமே, நம்பிக்கையைக் கைவிடக்கூடாது! மனதைத் திடமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்!" என்றவளுக்கு, மேலும் இருமுறை தயாளனைச் சந்தித்ததைத் தாயிடம் சொல்லலாமா என்று தோன்றியது!

பொதுவாகவே, எல்லாவற்றையும் தாயிடம் ஒப்பிப்பது பழக்கம் இல்லை என்றாலும், ஏனோ தயாளனைப் பற்றி அவள் எதையுமே சொன்னது கிடையாது!

தந்தைக்கும், அவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு காரண மாக, வீட்டில் அவனைப் பற்றிப் பேச அவளுக்குத் தயக்கம் இருந்தது.

சும்மாவே, வீட்டில் வெடிக்கப் போகும் எரிமலையின் நிலைமை! இவன் பேச்சை எடுத்து, உள்ள நிலைமையும் மோசமாகிவிட்டால் என்ன செய்வது?

எனவே, அவனோடு பேசியதும், சிரித்ததும், மற்றவர் களோடு பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக, சுசிக்குத் தோன்ற வில்லை!

இப்போதும், செய்யப் போகும் முயற்சி தோல்வியுற்றால், முழுப் பழியும் தயாளன் தலையில்தான் விழும்! சரியோ, தவறோ, அவன் மீது பழி விழ, அவள் காரணம் ஆவானேன்?

எல்லாம் யோசித்து, விவரம் எதுவும் சொல்லாமலே பெற்றவளை முடிந்தவரை திடப்படுத்திவிட்டு, சுசிதா, தயாளனை நாடிப் போனாள்.

இந்த முறை, தயாளன் அவனது வீட்டில் இருந்தான்.

அவளுக்கும் அதுவே வசதியாகப் பட்டது!

ஏனெனில், அவளது பிரச்சினையை எந்தப் பொது இடத்தில் வைத்தும் பேச முடியாது!

விஷயமும் அப்படி! அவளது மன நிலையும் அப்படி! எந்த அளவுக்குத் தன்னால் உணர்ச்சி வசப்படாமல் பேச முடியும் என்பது, அவளுக்கே நிச்சயமில்லை!

எனவே, சந்திப்பதற்காக எங்கேனும் வெளியே வர வா என்று தயாளன் கேட்டபோது, அதற்கு அவசியம் இல்லை என்று மறுத்துவிட்டாள் அவள்.

ஆனால் அவன் சொன்ன முகவரியை நெருங்குகை யில், அவனது வீட்டில் யார் யார் இருப்பார்களோ என்று அவளது மனம் கலங்கத் தொடங்கியது!

அவனுக்குத் திருமணமாகி, அவனுடைய மனைவியே அங்கே இருக்கக் கூடுமே என்றெண்ணுகையில், அவளது உடல் வியர்த்து, நடுங்கக் கூடத் தொடங்கிவிட்டது!

காரைக் கூட அவளால் ஓட்ட முடியவில்லை!

ஏன்? அவனுடைய மனைவி என்று ஒருத்தி இருந்தாலும் அவனது தொழில் தொடர்பாக அவனிடம் உதவி கேட்பதில் என்ன பிரச்சினை என்று எண்ணத் தோன்றவில்லை!

மாறாகக் காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு, அவனை மீண்டும் செல்லில் பிடித்து, அவன் வீட்டில், அவனோடு தனியே பேச முடியுமா என்று விசாரித்தாள்!

"தாராளமாக! என் பெற்றோர் கூட, இப்போது இங்கே இல்லை! கோயில் விழாவுக்காக ஊருக்குப் போயிருக் கிறார்கள்!" என்றான் அவன்.

ஆனால் மனைவி?

இதற்கு மேல் எப்படிக் கேட்பது?

உனக்கு மனைவி இருக்கிறாளா என்றா? உன்னோடு தனியே பேச விடுவாளா என்றா? அல்லது, இந்தப் பேச் சினால், உன் வீட்டில் பிரச்சினை வருமா என்றா?

வாழ்வில் மூன்றே முறை சந்தித்த மனிதனிடம், இந்தக் கேள்விகள் மிகவும் அதிகப்படி அல்லவா?

ஒன்றும் கேட்கத் தோன்றாமல் அவள் தயங்கிய போது, "என்ன சுசி? என்ன பிரச்சினை? கார் நின்று போயிற்றா? வழி குழம்பிப்போயிற்றா? வேண்டுமானால், நான் அங்கே வரட்டுமா?" என்று இதமாகவே வினவினான்.

ஏனோ கண்கள் பனித்தன அவளுக்கு!

"வேண்டாம், வேண்டாம்!" என்று அவசரமாக மறுத்து விட்டு, மறுபடியும் பேச முடியாமல் திணறினாள் அவள்.

"என்ன சுசி, என்ன ஆயிற்று? ஏதேனும் பிரச்சினை என்றால் சொல்லு! நான் உடனே அங்கே வருகிறேன்!"

"இல்லை. தேவையில்லை! நான்... நான் வந்து விடு வேன்! ஆனால், உங்களோடு தனியே... தனியே பேசுவதை, உங்கள் மனைவி தப்பாக நினைக்கமாட்டார்களா?" என்று உளறிக் கொட்டி, ஒருவாறு கேட்டு முடித்தாள் சுசிதா.

எதிர்முனையில் ஒரு கணம் நிசப்தம் நிலவியது!

சுசிதா தவிப்புடன் காத்திருந்த அந்தக் கணத்தின் பின்னே, "நம் பேச்சுக்கு எந்த விதமான இடையூறும் இருக்காது!

சீக்கிரமாக வந்து சேர்!" என்றுரைத்து, செல்லை அணைத்து விட்டான் தயாளன்.

இந்தப் பதிலை என்னவென்று எடுத்துக் கொள்வது?

அவனுக்கு மனைவி இருக்கிறாளா, இல்லையா?

அவளது மிக முக்கியமான கேள்விக்கு அவன் பதிலே சொல்லவில்லையே!

அவள் மறைமுகமாகக் கேட்டது. அவனுக்குப் புரிய வில்லையா? அல்லது, புரிந்துகொண்டு பதிலைத் தவிர்த் தானா?

தலையை உலுக்கிக் கொண்டு, சுசிதா யோசித்தாள்.

இப்போது, இந்தக் கேள்வியோ, அதன் பதிலோ முக் கியம் இல்லை!

'கொக்குக்கு ஒன்றே மதி'யாக, பத்திரிகைச் செய்தியில் மட்டிலும்தான், அவளது கவனம் இருக்க வேண்டும்! செய்தி வராமல் தடுப்பதில்! வேறெதிலும், கவனத்தைச் சிதற விடக்கூடாது!

ஒரு பெருமூச்சுடன் காரை எடுத்தாள் அவள்.

முன்னரே சொல்லி வைத்திருந்தான் போல, அவளது காரைக் கண்டதுமே, காவலுக்கு நின்றவன் அவசரமாக, கேட்டைத் திறந்துவிட்டான்.

உள்ளே போய் வீட்டு முகப்பில் காரை நிறுத்தியபோதும், அப்படித்தான் ஆள் வந்து, கார்க் கதவைத் திறந்துவிட்டான்.

காரிலிருந்து இறங்கிப் பார்த்தால், சில படிகள் ஏறி உள்ளே செல்லும் இடத்தில்தான் தயாளனும் நின்றுகொண் டிருந்தான்.

''சாவியை அவனிடம் கொடுத்துவிடு, சுசி. அவன் பார்த்துக் கொள்வான்!'' என்றான். சுசிதா மேலேறி வந்ததும், பக்கவாட்டில் இருந்த அலுவல் அறைக்கு, அவளை அழைத்துச் சென்றான்!

அவளை ஒருதரம் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ''ஒரு நிமிஷம்!'' என்று அங்கிருந்து சென்று, ஏதோ பழச்சாறுடன் திரும்பி வந்தான். ''இதைக் குடித்துவிட்டுப் பேசு! பார்த்தால், தொண்டை வறண்ட மாதிரித் தெரிகிறாய்!''

உண்மைதான். வெறுமனே வறண்டிருக்கவில்லை! நாள் கணக்கில் தொண்டையில் தண்ணீரே பட்டிராதது போலக் காய்ந்து போயிருந்தது! இப்போது விஷயத்தைச் சொல் வது என்றால், தொண்டை வழியே சத்தம் வருவது கூடக் கஷ்டம்!

பானத்தை எடுத்து, சுவை அறியாமல், இரண்டு மிடறு அருந்தியவளுக்குப் பிரச்சினை தொண்டையில் இல்லை என்பது புரிந்தது!

தயாளனிடம் சொல்வதற்கான வார்த்தைகளைத் தேடிய இப்போதுதான், தாய் செய்த பிழையின் அளவு, அவ ளுக்கே முழுமையாகப் புரிந்தது.

காசு வைத்துச் சீட்டாடியதே தப்பு! அதில் தோற்ற பணத்தை ஈடுகட்ட, கணவருக்கும் மகளுக்கும் தெரியாமல் வீட்டு நகைகளை அடகு வைப்பதும், விற்பதும்... கடவுளே! எவ்வளவு பெரிய குற்றம்? கேவலமான குற்றமும் கூட!

பூதாகாரமாகத் தோன்றிய இந்த மாபெரும் குற்றத்தை, என் தாய் செய்தாள் என்று, இவனிடம் எப்படிச் சொல்லுவது?

அதுவும், உன் தந்தையுடைய விரோதி என்று தன் வாயாலேயே சொன்னவனிடம்?

"சுசி?"

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து, அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவள்.

என்னிடம் என்ன தயக்கம் என்று கேட்பது போன்ற தோற்றம்!

சரிதானே? அவளுக்குத் துன்பம் என்றால், இவனிடம் அன்றி, வேறு யாரிடம் போவது?

எப்படிச் சொன்னாள் என்பதே புரியாமல், நடந்ததையெல்லாம் கடகடவென்று தயாளனிடம் ஒப்பித்து முடித்தாள் அவள்!

"தயா, உங்களைத்தான் தயா, நான் நம்பி வந்திருக்கிறேன்! அம்மா செய்தது பெரிய தப்புதான்! முதலிலேயே, அப்பாவிடம் சொல்லாதது, பெரிய தவறு! இப்போதும், தப்பை ஒத்துக் கொண்டு அப்பாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டிருக்கலாம்! அப்பா திட்டினால்தான் என்ன? செய்த தப்புக்குத் தண்டனை என்று, பொறுத்துக் கொண்டால், எல்லாம் சரியாகிப் போயிருக்கும்! என்ன தைரியத்தில், அம்மா, பாங்க் மேனேஜரிடம் அவகாசம் கேட்கப் போனார்கள் என்றே தெரியவில்லை. தயா! இப்போது மட்டும், இந்த இரண்டு மாத அவகாசத்தில், பணத்தை எப்படிக் கட்டுவார்கள்? பேசாமல், அப்பா காலிலேயே விழுந்திருக்கலாம்! ஆனால்... அன்றே சொன்னேன் இல்லையா? அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையே ஒன்றும் சரியில்லை என்று! இப்போதெல்லாம், அப்பா ரொம்பவே எரிச்சல்படுகிறார். கடுமையான பேச்சு வேறு! அதனால், அப்பாவிடம் சொல்லப் பயந்திருப்பார்கள் என்று தோன்றுகிறது! ஆனால்..." என்றவள் அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் பேச்சை நிறுத்தினாள்!

எப்படிச் சொல்வாள்?

இதுவரை, அவளது வீட்டுப் பிரச்சினை! இனி, அவனது கொள்கையை அவனே மீறும்படி கேட்க வேண்டும்!

நிறுவனம் லாபகரமாக இயங்குவதற்காக, அவனே உருவாக்கிய கோட்பாடுகளை, அவைகளுள் ஒன்றை, அவனே உடைத்தெறியும்படி அல்லவா கேட்க வேண்டும்!

அவள் தயங்குகையில், "அது சரிதான்!" என்றான் தயாளன் ஏதோ யோசனையாக. "இந்த நிலையில், உன் தாயார், மிஸ்டர் குணசேகரனிடம் மனம் விட்டுப் பேசாததே ஒரு வகையில் நல்லதுதான்!"

"என்ன நல்லது, தயா? இப்போது எப்படி மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், பாருங்கள்!"

மனக் கண்ணால் என்ன பார்த்தானோ, என்னவோ, அதற்கு மேல், தயாளன் ஒன்றும் பேசவில்லை!

ஆனால், அவள் சும்மா இருக்க முடியாதே!

தன்னையறியாமல் குரல் இறங்க, "இப்படி உங்களிடம் கேட்க, எனக்கே கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால், இப்போது, நீங்கள்தான் அம்மாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும், தயா!" என்றாள் சுசிதா கெஞ்சலாக.

அவளது வார்த்தையின் பொருள், அவனுக்குப் புரியாதிருக்க வழியில்லை!

ஆனால், அவன் பதில் சொல்லாமல் அப்படியே அசையாது இருக்கவும், அவள் சட்டெனக் கலங்கிப் போனாள்.

"அடுத்தவர் வேலையில் தலையிடுவது இல்லை என்று தயவு செய்து சொல்லி விடாதீர்கள், தயா! அப்புறம் என்

அம்மா உயிரையே விட்டுவிடுவார்கள்! எப்படியாவது... எப்படியாவது, அந்தச் செய்தி பிரசுரம் ஆவதைத் தடுக்க... தடுத்தே ஆகவேண்டும், தயா! தயவு பண்ணி! உங்கள் கொள்கையை எப்படி மீறுவது என்று, ப்ளீஸ், இப்போது என்னிடம் கேளாதீர்கள்! அதையெல்லாம் யோசிக்கிற நேரம், இது அல்ல. இப்படி யோசியுங்கள், தயா! இதுவே... இதுவே உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவரைப் பற்றியது என்றால், கொள்கையைச் சொல்லிக் கொண்டு சும்மா இருப்பீர்களா? தயா, ப்ளீஸ்! இப்போதும் அது போல... தயா? என்ன?''

தயாளன் ஒரு கையை லேசாக உயர்த்தவும், சுசிதாவின் பேச்சு நின்றது!

கவலையுடன் அவள் நோக்குகையில், கண்கள் பளபளக்க, தயாளன் அவளை நேராகப் பார்த்துப் பேசினான்.

''சுசி, என் கொள்கை உனக்குத் தெரியும்! அதை, நான் எவ்வளவு கண்டிப்பாகப் பின்பற்றுகிறவன் என்பதையும், உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். விதிமுறைகளை வகுத்த என்னையே, அவற்றை மீறும்படி கேட்கிறாய் ரொம்பவும் கடினமான காரியம்...''

''தயா, ப்ளீஸ் என் அம்மாவின் உயிருக்காக... எங்கள் குடும்பம் உடையாமல் காப்பதற்காக...''

''தன் குடும்பம் உடையாமல் காப்பது, திருமதி குணசேகர னின் கையில் இருக்கிறது! அவர்கள் திருந்தாமல் குடும்ப அமைப்பு, என்றைக்குமே நிலைக்காது!''

''உண்மைதான். மறுக்க முடியாத உண்மையே! ஆனால், அப்படித் திருந்தி வாழ்வதற்கு, அன்னை உயிரோடு இருக்க வேண்டுமே! அது அவன் கையில் அல்லவா

இருக்கிறது? கடினம், முடியாது என்று கைவிரித்தான் என்றால், அங்கே திருந்தவோ, வாழவோ, ஒன்றுமில் லாமல் போய்விடுமே'' என்றாள் அவள் தவிப்புடன்!

''பொறு, பொறு. கடினம் என்றேனே தவிர, முடியாது எனவில்லை நான்! ஆனால், நான் வியாபாரி! இவ்வளவு கடினமான ஒன்றை நான் செய்ய வேண்டும் என்றால், அதற்குச் சரியான விலை, தவிர்க்க முடியாத தூண்டுதல் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்...!''

''ஒரு குடும்பம் கலையாமல் காப்பீர்கள், தயா!''

''இந்தியாவில் எத்தனையோ, லட்சோப லட்சம் குடும் பங்கள்! இவற்றுள் ஒன்று கலையாமல் காப்பதற்காக, நான் ஏன், என் கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்?''

தயாளனின் குரலில் இருந்த ஏதோ ஒன்று சுசியைக் குழப்பியது!

இது வெளிப் பார்வைக்குத் தெரிகிற மாதிரி, சாதாரணக் கேள்வி அல்ல! அதில், ஏதோ உட்பொருள் இருந்தது! அது புரிந்து, அவனைச் சம்மதிக்க வைப்பது அவளது பொறுப்பு...!

வியாபாரம்... விலை... என்றான்?

பணம்? பணம்? பணத்தையா கேட்கிறான்?

அவள் பெயரில் தாத்தாக்கள் என்னென்ன சொத்துக்களை எழுதி வைத்தார்கள் என்று யோசித்தபடி, ''அது என் குடும் பம், தயா. அதைக் காப்பதற்கு என்னால் முடிந்த அளவு விலையைக் கொடுக்க, நான் தயார்! சொல்லுங்கள்! எவ்வளவு வேண்டும்?'' என்று கேட்கையில், தன்னையறி யாமல், அவள் குரலில் சிறு திகைப்பு எட்டிப் பார்த்தது!

கடைசியில் பணம்தான், பெரிதாகிவிட்டது?

ஆனால், அவன் அதை மறுத்தான்!

"சுசி. இதற்குரிய விலையை, நீ கொடுக்கத்தான் வேண்டும்! ஆனால் பணமாக அல்ல! நான் சொல்லுகிற விலையைக் கொடுப்பதற்கு நீ சம்மதித்தால், இந்தச் செய்தியை தடுத்து நிறுத்த நானும் ஏற்பாடு செய்கிறேன்!" என்று குறுஞ்சிரிப்புடன் கூறினான் தயாளன்.

திகைப்புடன் அவனை நோக்கினாள் அவள்!

அப்போதும், அவனை அழகனாக்கியே காட்டியபோதும், அவனது முறுவல், இப்போது அவளது நெஞ்சில் தீ மூட்டிற்று!

முதல் சந்திப்பிலேயே, நண்பனாகப் பழகிய ஒருவன்!

என்ன அநியாயம்!

அவள் நினைப்பது போல இருக்காது, என்று உள்ளூர உருப் போட்டபடி, "நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை!" என்றாள் அவள் தெளிவாக.

சொல்லட்டும்! அவளது முகத்தை நேராகப் பார்த்து, இந்த அசிங்கத்தை அவனால் சொல்ல முடிகிறதா என்று பார்க்கலாம் என்று காட்டத்துடன் கறுவியது உள்ளம்!

ஆனால், அவன் தயக்கமின்றிச் சொன்னான்!

முகத்திலிருந்த புன்சிரிப்பு மாறாமல், "என்னம்மா சுசிதா, எத்தனை திரைப்படங்கள் பார்த்திருப்பாய்? எத்தனையெத்தனை கதைகள் படித்திருப்பாய்? நான் கேட்கிற விலை என்ன என்று, மெய்யாகவே உனக்குப் புரியவில்லை என்றா சொல்லுகிறாய்? நம்ப முடியவில்லையே!" என்றான் அவன் வெகு எளிதாக!

சொல்லியே விட்டானே! பாவி! பாதகா!

ஆவேசத்துடன் எழுந்துவிட்டாள் அவள்!

அவளை என்னவென்று நினைத்தான் அவன்! நண்பன் உதவி கோரி வந்தால், அவளை அடியோடு நாசமாக்கப் பார்க்கிறானா? எப்படியாவது வாழலாம் என்று நினைப் பவள் அவள் அல்ல! யாருக்காகவும்! இதைவிட, ஒரு பாட்டில் தூக்க மாத்திரையை வாங்கித் தின்றுவிட்டு, அம்மாவோடு சேர்ந்து, அவளும் செத்துவிடுவாளே தவிர, இந்தக் கேவலத்துக்கு அவள் இறங்கவே மாட்டாள்!

இப்போது, அவனும் ஆத்திரத்துடன் எழுந்து நின்றிருந் தான்!

அவள் அவனை என்னவென்று நினைத்தாள் என்று திருப்பிக் கேட்டான்! நிர்க்கதியாக, உதவி கேட்டு வரும் பெண்களைப் படுக்கைக்கு இழுக்கும் பேயன் என்றா? அல்லது, அப்படித்தான் அவனுக்கு பெண்கள் கிடைத்தாக வேண்டுமா? அப்படி ஒன்றும் அவசியம் இல்லை!

சண்டைக் கோழிகள் போல, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த படி, மேல் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு, இருவரும் சில பல கணங்கள் அப்படியே நின்றார்கள்!

அதன்பின் இருவருக்குமே விறைப்பு தளர்ந்தது!

"கதைகளில் அப்படித்தானே வருகிறது?" என்றாள் அவள் இறங்கிய குரலில்.

"கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சொல்வதாகவும் வருமல்லவா?"

8

இவன் என்ன சொல்கிறான்?

கல்யாணம் என்றா சொன்னான்? அவள் காதுகளில் வரியாகத்தான் விழுந்ததா?

மூன்றே முறை சந்தித்த ஒருத்தி! இது நாலாவது தடவை!

அப்படி ஒன்றும் நல்ல விதமாக, ஒரு தடவையும் சந்திக்கவும் இல்லை!

அவளைப் போய்த் திருமணம் செய்வதாக எப்படிச் சொல்லுவான்?

அவள் ஆத்திரப்பட்டதால், சமாளிக்கிறானா?

ஆனால் ஒன்று! அவனுக்கு மனைவி இல்லை!

ஆனாலும், கல்யாணமா?

நம்பிக்கையற்று நோக்கி, ''கல்யாணம் என்றா சொன் னீர்கள்?'' என்று தடுமாற்றத்துடன் கேட்டாள் சுசிதா.

தயாளனின் முகத்தில் முறுவல் திரும்பி வந்தது. ''கல் யாணமேதான், சுசி! டும் டும் என்று மேளம் கொட்டி, பீப்பீ என்று நாதஸ்வரம் வாசித்துத் தாலி கட்டுவார்கள்! அந்தக் கல்யாணம்!'' என்று சிரித்தான் அவன்!

அவள் முகத்திலும் முறுவல் அரும்பியபோதும், இன் னமும் குழப்பம் தீருவதாக இல்லை!

"புரியவில்லை!"

"என்ன புரியவில்லை?"

"என்னைப் பற்றி, உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? திரு மணம் செய்யக் கேட்கிறீர்களே?"

அவனது மேஜை மீதிருந்த சில பொருட்களை ஒழுங்கு படுத்திய ஒரு சிறு மௌனத்தின் பின், அவன் பேசத் தொடங்கினான்!

"சுசி. இதற்கு முன், நாம் மூன்று தரம் சந்தித்திருக் கிறோம்! ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ரகம்! உன்னைப் பற்றி... மணக்க வேண்டிய பெண்ணைப் பற்றி அறிவதற்கு, இது போதாதுதான்! ஆனால், நான் உள்ளுணர்வை நம்பு கிறவன். இதுவரை, என் உள்ளுணர்வு, என்னைச் சரி யாகத்தான் வழி நடத்தியிருக்கிறது! எங்கள் குடும்பத் தொழில் பனியன் தயாரிப்புத்தான்! ஆனால், அதிலிருந்து வந்த பணத்தைக் கொண்டு, சூப்பர் மார்க்கெட் தொடங் கியது பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா? என் உள்ளுணர்வு காட்டிய வழிதான்!

"அதேபோல, இந்தப் பத்திரிகைத் தொழில்! மனோ கடனில் மூழ்காமல் காப்பாற்றியது, பாதிப் பங்கேற்றது எல்லாம் அப்படித்தான்!

"அதே உள்ளுணர்வுதான், உன்னை மணக்கத் தூண்டு வதும்! உன்னை மணந்தால், என் வாழ்வு நன்றாக இருக்கும் என்பது, எனக்கு நிச்சயம்!

"உனக்கு எதிர்காலம் பற்றி, அந்த மாதிரி எண்ணங்கள் இல்லை என்பது என் யூகம்! உன் பெற்றோரின் பிரச்சினை கள் தவிர, திருமணம் பற்றி நீ நினைத்துப் பார்த்திருப்

பாயா என்றுகூட, எனக்குச் சந்தேகமே! என்ன, அப்படித் தானா?''

அப்படியேதான்!

சொல்லப் போனால், பெற்றவர்கள் இருவரும் நடந்து கொள்ளும் விதத்தைப் பார்த்து, திருமணம் என்கிற வார்த்தையே, அவளுக்குப் பிடிக்காமல் போயிருந்தது!

அவள் மௌனமாகத் தலையை ஆட்டவும், "கரெக்ட்! என் ஊகம் சரியேதான்! அதனால்தான், உன்னை இக் கட்டில் நிறுத்தி, திருமணத்துக்குச் சம்மதம் கேட்க வேண் டியதாயிற்று!'' என்று விளக்கினான் தயாளன்.

விளக்கம் எல்லாம் சரிதான்! ஆனால், தயாளனின் உள் ளுணர்வு விவகாரம்தான், சுசிதாவுக்கு அச்சமூட்டிற்று!

இதுவரை, அவனது உள்ளுணர்வின் உந்துதல் சரியாக இருந்திருக்கலாம்! ஆனால், எப்போதும் அப்படியே இருக்கும் என்று, என்ன உத்திரவாதம்?

அத்தோடு, விதி விலக்கு என்பதும், இயற்கையின் ஒரு பகுதிதானே?

அந்த விதிவிலக்கு, இந்தத் திருமணமாக அமைந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று எண்ணமிடும்போதே, இந்தத் திருமணத்தை மனம் ஒப்பிவிட்டதை, அவள் ஒரு திடுக்கிடலுடன் உணர்ந்தாள்!

ஆனால், இப்போது, வேறு என்னதான் செய்வது?

தாயாரைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேறு வழியும்தான் இல்லையே!

தயாளன் சொன்னது போல, ஒரு வியாபாரம்!

செய்தி வெளிவராமல் செய்து, அவளுடைய தாயை அவன் காப்பாற்றுவான்! பதிலுக்கு, அவள் அவனை மணந்து கொள்வாள்!

அதுவரை, ஒருவருக்கொருவர் கொடுக்கலும், வாங்கலுமாக வியாபாரம் சரிதான்!

ஆனால், அப்புறம்?

இல்லறம் என்பது வியாபாரம் அல்லவே!

கலக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள் சுசிதா.

''என்ன?''

''அது... அது வந்து... எனக்கு ஒரு சந்தேகம்!''

''சொல்லு!''

''நம் இருவருக்கும், ஒருவரை ஒருவர் சரியாகத் தெரியாது! அப்படியிருக்க, நாம் இருவரும் எப்படி... எப்படி... எல்லோரையும் போல, எப்படி வாழ முடியும்?'' என்று ஒருவாறு கேட்டு முடித்தாள் அவள்.

''தெரிந்து கொள்வோம்!'' என்றான் அவன் ரொம்ப சாதாரணமாக. ''திருமணம் முடிந்து, நீ என் வீட்டுக்கு வந்து விட்டால், அப்புறம் நாம் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்வதில், என்ன தடை இருக்க முடியும்?''

இருக்க முடியாதுதான்! ஆனால், இந்த வீட்டில் தனியாக இவனோடு...

''சுசி!'' என்று அழைத்தான் தயாளன். ''நம் திருமணம் உண்மையானதுதான். நிலையானது! ஆனால், மனதும் ஒன்றுபட உனக்கு அவகாசம் தருகிறேன்! அதனால், எதையெதையோ நினைத்து, இப்போதே மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதே.''

என்னவோ உறுத்த, ''உங்களுக்கும் அவகாசம் தேவை தானே?'' என்று கேட்டாள் சுசிதா.

''இல்லை'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

''புரியவில்லையே!''

''ம்ம்ம்... இதை, இப்படிப் பார்! உன்னைப் பார்த்ததுமே, நான் காதல் கடலில், தொபுகடீர் என்று விழுந்துவிட்டதாகச் சொன்னால் ஒத்துக் கொள்வாயா?''

எப்படி ஒப்புவது?

''இது என்ன, ராமாயணக் காலமா? 'அண்ணலும் நோக்கினான். அவளும் நோக்கினாள்' என்பதற்கும், உடனே 'இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்' என்பதற்கும்? அதெல்லாம் என்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது! அத்தோடு, இப்போதுதானே, ஒருவரை ஒருவர் சரியாக அறியாதவர்கள் நாம் என்று பேசினோம்!'' என்றவள், மனதுள் இன்னமும் யோசித்தாள்.

அப்படி அவன் சொன்னது போலவே வைத்துக் கொள்வது என்றாலும், அங்கே, ராமன், சீதை இருவருக்குமே அல்லவா காதல் தோன்றியது! இங்கே அவளுக்கு அப்படி ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! அவனை மணந்து வாழ வேண்டும் என்று அவள் நினைத்ததே கிடையாது! அவனைப் பார்க்க வேண்டும். பேச வேண்டும், அவனோடேயே இருக்க வேண்டும் என்கிற வேகம்... ஊகூம்!

அவனோடு இலகுவாகப் பேச முடிகிறது. பிரச்சினைகளைச் சொல்ல முடிகிறது என்பதெல்லாம் காதல் என்று அவள் எந்தப் புத்தகத்திலும் படித்ததே கிடையாது!

அதேபோலத்தானே, அவனும் இருந்திருக்கிறான்?

அவனாக, அவளை எப்போது தேடி வந்தான்?

அத்தோடு, பார்த்த கணம் முதலாக, அவளைத் தேவதை யாகவும் அவன் நடத்தி விடவில்லையே! அன்று எவ் வளவு சாதாரணமாக, அவளை ஆட்டோவில் போகச் சொன்னான்!

அதற்கு முன்னர், அந்த போட்டோ பிரசுரமான போதும், அதற்காக அவள் ஆத்திரப்படுகிறாள் என்று தெரிந்த பிறகு கூட, அந்த ரிப்போர்ட்டரை அவன் திட்டக்கூட இல்லையே!

'காற்றிலேறி அவ்விண்ணையும் சாடுகிற' காதல் இவனுக்கு இல்லை என்பது, இதிலேயே தெளிவாகி விடவில்லையா?

இப்போதும் அவளது தவிப்புத் தெரிந்த பிறகும், உட னேயே அவளுக்குச் சாதகமாக அவன் பதில் சொல்லிவிட வில்லையே! அவனது கொள்கைதான் பெரிது என்று, சும்மாதானே இருந்தான்!

திடுமென அவனது உள்ளுணர்வு உந்தியதால், உதவு கிறான்!

அதுவும் ஒரு வியாபாரமாக!

அந்த 'வியாபாரம்' என்ற வார்த்தையே, அவன் வாயி லிருந்து வந்ததுதான்!

இந்த வியாபாரத்தில் காதல் எங்கிருந்து வரமுடியும்?

"முடியாது! ஒத்துக் கொள்ளவே மாட்டேன்" என்றாள் அவள், தெள்ளத் தெளிவாக.

"பிறகு, அது பற்றிக் கேட்பானேன்?"

என்னதான் உள்ளுணர்வை மதித்தாலும், அவனுக்கும் அவகாசம் தேவைதான் போல!

நாலாவது தடவையாகச் சந்திக்கும் ஒருத்தியை, என்னதான் உள்ளுணர்வு உந்தியபோதும், மணப்பதே பெரிய விஷயம்! அதற்கு மேல், மற்றதில் மனம் ஈடு படுவதில் தயக்கம் இருப்பது இயற்கையே! அவனும் மனிதன்தானே?

திருமணத்துக்கு அவனாகக் கேட்டுவிட்டு, உண்மைத் திருமணம் என்றெல்லாம் அளந்துவிட்டுத் தயங்கினால் நன்றாக இராதே என்று, இப்படி ஏதேதோ கதை சொல்லு கிறான் என்று எண்ணினாள் சுசிதா.

ஒரு வகையில் அவளுக்கும், அது வசதியான திடுமென அந்த மாதிரி உறவில், அவளாலும் ஈடுபட முடியாது! அதுவும் சற்று நேரத்துக்கு முன்பு வரை அவன் திருமணம் ஆனவனா இல்லையா என்றுகூடத் தெரியாத அளவு அன்னியனுடன்... ஊகூம்!

ஆனால், ஆண்புத்தி வேறு மாதிரி என்றும் கதைகளில் படித்திருக்கிறாளே!

கடவுளே! ஆனால், இப்போது உடனடிப் பிரச்சினை இதல்ல! வேறு! அதை விட்டு...

வந்த வேலை நினைவு வர, "தயா. அந்தச் செய்தியை எப்போது நிறுத்துவீர்கள்?" என்று அவனைப் பார்த்து வினவினாள் அவள்.

"நம் 'கொங்குத்தங்கம்' மதியப் பத்திரிகை, காலை பத்து மணிக்குத்தான் அச்சிடத் தொடங்குவார்கள். அதற் குள் நிறுத்திவிடலாம்... ஆனால் சுசி, அந்த 'செல்'

என்னிடம்தான் இருக்கும்!'' என்றான் எதையோ அறிவுறுத்துவது போல!

கணத்தில் புரிந்துவிட, "என்னை நீங்கள் நம்பவில்லையா, தயா?'' என்றாள் வருத்தமும் கோபமுமாக, சுசிதா.

''என் முன்னே இருக்கும் இந்த சுசிதாவை நம்பி, என் உயிரைக்கூட அடைக்கலமாகக் கொடுப்பேன்! ஆனால், திருமதி, திரு குணசேகரனுடைய மகளை முழுமையாக நம்புவது, மிகக் கடினம், கண்மணியே! அதனால், திருமணம் முடிந்து, நீ திருமதி தயாளன் என்று ஆகிறவரை, எச்சரிக்கையோடு இருப்பதுதான், எனக்கு... நம் இருவருக்குமே நல்லது! உன்னைத் தெரிந்து சொல்கிறேன்... நம்பு! உன்னை மட்டுமல்ல. உன் பெற்றோரையும்! ஏனென்றால்...'' என்று ஒரு கணம் நிறுத்தி அவளைக் கேள்வியாக நோக்க வைத்துவிட்டுத் தொடர்ந்து சொன்னான். ''நம் செய்தியைக் கேட்டதுமே அவர்கள் ஒன்றும் 'ஆகா சந்தோஷம்' என்று, அட்சதை தூவி, ஆசீர்வதிக்கப் போவதில்லை!''

கடவுளே, ஆ...மாம்! அவன் சொல்வது, ரொம்பவே சரிதான்! திருமணத்துக்கு மிகமிக முக்கியமானவர்கள்' இவர்கள்தான்... இவர்கள் மட்டுமே என்றாலும், இந்த இருவ்ருக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தத்தோடு எல்லாம் முடிந்துவிட்டது!

தயாளனைத் தன் எதிரியாகக் கருதும் குணசேகரன், இந்தத் திருமணத்தை முழு மூச்சாக எதிர்க்கப் போகிறார்!

அப்பாவின் கோபத்துக்குப் பயந்து, அவளுடைய தாயும், ஒத்துக் கொள்ளப் போவதில்லை!

இந்தத் திருமணமே அவளைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தான் என்பது புரியாமல், முடிந்த வரை தடுக்க முயற்சிப்பாள், அழுது, ஆர்ப்பாட்டம் செய்து, அவளது மோசமான தலைவிதியைப் பற்றி, நாலு தரம் நொந்துகொண்டு...

எல்லாம் மீறி, இந்தத் திருமணம் எப்படி நடக்கும்?

திருமணம் தடைபட்டு விடுமோ என்று சுசிக்கு ஒரே கவலையாகிவிட்டது.

சற்று நேரம், அவளுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை!

அத்தோடு, திருமணம் நடக்காவிட்டால், அந்த செல், அதில் இருக்கும் செய்தி, செய்தியின் பிரசுரம், பிரசுரத்தின் பின் விளைவு...

அதைப்பற்றி மேலே நினைத்துப் பார்க்கவே அவளால் முடியவில்லை!

இதற்கு மேல், அவனுடைய பெற்றோர் என்ன சொல்வார்களோ? அவர்களுக்கு, அவளைப் பிடிக்கவில்லை என்றால்? எதிரி வீட்டுப் பெண் வேண்டாம் என்று அவளுடைய தந்தையைப் போலவே ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டால்?

''திருமணம் எப்படி நடக்கும், தயா?'' என்றாள் கவலையோடு!

''நன்றாகவே நடக்கும்! திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்ற உறுதி, உன் மனதில் இருந்தால் போதும்!'' என்றான் அவன்.

''இருக்கிறது, இருக்கிறது! நிச்சயமாக இருக்கிறது!'' என்றாள் அவள் அவசரமாக. ''இல்லாவிட்டால், அம்மா கதி என்ன ஆகும்?'' என்ற விளக்கமும் தொடர்ந்தது.

"அதுதானே பார்த்தேன்!" என்றான் அவன். ஒரு விதமாக.

அவனது குரல் உசுப்ப, "ஏன்? நடக்கப் போகும் நம் திருமணத்தின் அடிப்படையே, அம்மாவின் பிரச்சினை தானே? அதைச் சொன்னதில் என்ன தப்பு?" என்று கேட்டாள் அவள்.

"தப்பு இல்லை தாயே, தப்பே இல்லை! ஆனால், நீ முதலில் சொன்ன வேகத்தில், சுசிக்கே நம் மேல் 'காதல் வந்திருச்சு' போலிருக்கிறதே என்று, ஒரு கணம் உச்சி குளிர்ந்து போனேன்! ஆனால், மறு வினாடியே, அம்மாவுக் காகச் செய்யும் தியாகம் என்று சொல்லிப் பொறி கலங்கு கிற மாதிரி, மண்டையில் ஓங்கிக் குட்டிவிட்டாய்! அப் பாடியோவ்! என்ன வலி, என்ன வலி!" என்று தலையைத் தடவிக் கொண்டான் தயா.

அவனது பாவனையில் சிரிப்பு வந்தபோதும், அன்னை பற்றிச் சொல்லாமல் இருந்திருக்கலாமோ என்று இப்போது, சுசிதாவுக்குத் தோன்றியது!

ஆனால், அவனது பேச்சோ, குரலோ, வலியையோ, வருத்தத்தையோ காட்டவில்லையே! கிண்டல் போலத் தான் இருந்தது!

கிண்டல்தான்! அவனுமே, அவகாசம் தேவைப்படுகிறவன் எனும்போது, அது கிண்டலாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! அவள் மட்டும், தனக்கு மெய்யாகவே காதல் என்று சொல்லியிருந்தால், பின்னங்கால் பிடறியில் இடிபட, தயாளன் எப்போதோ எழுந்து ஓடியிருப்பான்!

அவனது ஓட்டத்தை மனத்திரையில் சிரிப்பும் வருத் தமுமாக கண்டவாறு,"கேலி கிண்டல் எல்லாம் இப் போது வேண்டாம், தயா! அப்பா அம்மா எதிர்ப்பை மீறி

எப்படித் திருமணம் செய்வது? அதைச் சொல்லுங்கள்! உண்மைக் காரணத்தையும் சொல்ல முடியாதே?'' என்று அவனைக் கேட்டாள் அவள்.

''நிச்சயமாக, அது முடியாது! மதிப்புக்குரிய மாமி யாரைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியாது என்பதுதானே, இந்தத் திருமணத்தின் அடிப்படையே! அதனால், வேறு மாதிரி மிரட்ட வேண்டியதுதான்! உன் வயது பதினெட்டு தாண்டித்தானே?''

''ஐயோ, என்ன கேள்வி இது? பார்த்தால் தெரிய வில்லையா? இருபத்திரண்டு முடியப்போகிறது! அதனால் என்ன? மேலே சொல்லுங்கள்! பேசாமல், யாருக்கும் சொல்லாமலே, பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்கிறீர்களா? ஆனால், அது நன்றாயிருக்குமா? உங் களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது?'' என்று பரபரத்தாள் சுசிதா.

முறுவலித்தான் தயாளன். ''கொஞ்சம் மெள்ளவே போவோம், சுசி! முதலில், திருமணம் செய்து வைக்கச் சொல்லி, உன் தந்தையிடம் கேட்போம்! தகராறு செய்தார் என்றால், கோவிலில் தாலி கட்டி, திருமணத்தைப் பதிவும் செய்யப் போவதாகச் சொல்லி மிரட்டுவோம்! பதினெட்டு வயது ஆகிவிட்டது என்றாலே, சட்டப்படி, உன் முடிவைத் தடுக்க முடியாது என்பது, அவருக்கும் தெரிந்துதான் இருக்கும்! அதையும் நினைவு படுத்துவோம்! அந்த மிரட்டலுக்கும் இறங்கி வரவில்லை என்றால், மிரட் டலையே, செயலிலும் காட்டிவிட வேண்டியதுதான்.''

''ஓகோ!'' என்று யோசித்தாள் சுசிதா.

''உனக்குத் தேவை, துணிச்சல் மட்டும்தான்!''

"எனக்கு மட்டும்தான், தேவையா? உங்களுக்கு வேண்டாமா? உங்கள் பெற்றோர் மட்டும், ஆகா என்று ஒத்துக் கொள்ளவா போகிறார்கள்?"

"ஒத்துக் கொள்வார்கள்!" என்றான் அவன் உறுதியான குரலில்! "என்னுடைய முடிவுகள் சரியானதாக இருக்கும் என்பதில், என்னை விட, அவர்களுக்கு நம்பிக்கை அதிகம்!"

ஜெயித்துக் காட்டியதால் வந்த நம்பிக்கை!

அவளும் அதேபோல நம்பலாமே!

"என் பெற்றோரிடம் இன்றிரவே சொல்லப் போகிறேன்!" என்றாள் அவள்!

9

தயாளன் சொன்னதே சரியாக, குணசேகரன் ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாகத் தாவிக் குதித்தார்.

எப்படித்தான், இப்படியொரு முடிவுக்கு வந்தாரோ, மகளின் இந்தத் திருமண முடிவின் மூலகாரணம், மனைவியே என்றார்!

"ஐயய்யோ, எனக்கே இப்போதுதான் தெரியும்!" என்று அழுகையினூடே வசந்தா சொன்னதை அவர் காது கொடுத்துக் கேட்கவே இல்லை!

அன்றைக்குத் திருமணநாள் விருந்தின்போது, அந்த ராஸ்கலை மனைவி கூப்பிட்டாளே, அப்போதே இப்படி

ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்று, அவருக்குத் தெரியு மாம்! அந்தத் திட்டத்தோடுதான், வசந்தா அவனை, இங்கே வரச் சொல்லியிருப்பாளாம்!

"பத்திரிகைக்காரனுக்கு மாமியார் ஆகிவிட்டால், தினமும் பத்திரிகையில் மூஞ்சைப் பார்க்கலாமே என்ற ஆசை உனக்கு!" என்றார் அவர் நேரடியாகவே.

பொறுக்கமாட்டாமல், "என்னப்பா, அநியாயமாக இப்படிப் பழி சுமத்துகிறீர்கள்? அம்மாவுடைய மகளிர் மன்றத் தலைவி செய்த வேலை என்று, அன்றே சொன் னேனே!" என்று தாயைத் தாங்கிப் பேசினாள் சுசிதா!

நல்லவேளை! அவளோடு துணை வருவதாகச் சொன்ன தயாளனைப் பிடிவாதமாகத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டு வந்தாள்!

தனியாகவே தந்தையைச் சமாளிக்கும் தன் துணிச் சலை, அவனிடம் காட்டிப் பெருமைப்பட வேண்டும் என்ற ஆவலோடு தந்தை அவனைத் தரக்குறைவாக நடத்தி விடுவாரோ என்ற பயமும், அவளுக்கு உள்ளூர இருந்தது!

இப்போது, தாயையும் சேர்த்தல்லவா, மோசமாகப் பேசுகிறார்!

அவனையும் பார்த்திருந்தால், இன்னும் எவ்வளவு எகிறுவாரோ!

"அத்தோடு, நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி எல்லாம் இல்லைப்பா! அவரது பத்திரிகையில், அந்தப் படத்தைப் பார்த்ததும் அவரோடு சண்டை போடத்தான் நான் போனேன். அ... அது எ... எப்படியோ, அன்பாகிவிட்டது! அதற்கும், அம்மாவுக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை!" என்று தாயைப் பழியிலிருந்து மீட்க முயன்றாள் மகள்!

ஆனால், அவள் சும்மா வாயை மூடிக்கொண்டு இருந்திருக்கலாம்!

ஏனென்றால், அவன் படத்தைப் போடுவான். வீட்டில் தகராறு வரும், உடனே மகள் அப்படி வரிந்து கட்டிக் கொண்டு கிளம்புவாள் என்று தெரிந்துதான், வசந்தா, அந்தத் தயாளனை, அவனது பத்திரிகைக் குழுவோடு கூப்பிட்டதே என்றார் அவர்!

பொதுவாகத் தாயின் சில்லரைத் தவறுகள், அசட்டுப் பரபரப்பு, அழுகை என்று, வசந்தாவிடம்தான் நிறையத் தப்புகள் இருப்பதாக, சுசிதாவுக்குத் தோன்றும். அதனால், தந்தை பொறுமையிழந்து பேசுவதுகூட, அவளுக்கு அவ்வளவாகத் தவறாகத் தோன்றியதே இல்லை!

ஆனால் இன்று, தந்தை வேண்டும் என்றே தாயைக் குற்றவாளியாக்க முயற்சிப்பது போல அவளுக்குத் தோன்றியது!

அவள் செய்த முடிவுக்கு, அன்னை என்ன செய்வாள், பாவம்!

ஆனால், அவள் அதை எடுத்துச் சொன்னபோது, குணசேகரன் மகளின் பேச்சை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை!

"உனக்கு என்னம்மா தெரியும்? நீ சின்னக் குழந்தை! நான், தொழில், தொழில் என்று அலையும்போது, பிள்ளை போகும் திசை பார்த்து, நல்லது, கெட்டது எடுத்துச் சொல்லித் திருத்த வேண்டியவள் தாய்தானே? உன் அம்மா அதைச் செய்யவில்லைதானே?" என்றார் பிடிவாதமாக!

"என்னப்பா நீங்கள்? நான் சின்னக் குழந்தையா? எனக்கு இருபத்தியிரண்டு வயது முடியப் போகிறது, தெரியுமா?" என்று நினைவு படுத்தினாள் மகள்.

''அவ்வளவா?'' என்று, ஒரு கணம் திகைத்தபோதும், உடனேயே சமாளித்து, ''எனக்குத்தான் வேலை, வேலை என்று ஒரே அலைச்சல்! தொழில் பற்றியே சிந்தனை! இருபதைத் தாண்டி, படிப்பு முடிந்ததும், மகள் திருமணம் பற்றி, ஒரு தாய் யோசிக்க வேண்டாம்? தற்பெருமைக்குத் தாய் ஊர்சுற்றுவதிலேயே, இருந்தால், பிள்ளைகள் நிலை இப்படித்தான் ஆகும்!'' என்று மனைவி மீது பழி சுமத்து வதிலேயே குறியாக இருந்தார் குணசேகரன்!

வழக்கமான புலம்பலை மறந்து, கண்ணீர் வடித்த தாயைப் பார்க்கையில், சுசிதாவுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது!

அவளது திருமணச் செய்தியே, அவளுக்குப் பாவம் அதிர்ச்சிதான்!

அதிலிருந்து மீளுமுன், கணவர் அவளையே குற்றம் சாட்டியது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்!

ஆனால், 'பொயட்டிக் ஜஸ்டிஸ்' என்பதுபோல, தாயின் தவறுகள்தானே, மகளுடைய இந்த முடிவிற்குக் காரணமே!

ஒரு வழியாக மனைவியைக் குற்றவாளியாக்கி முடித்து விட்டு, தயாளனிடம் பாய்ந்தார் குணசேகரன்.

அவன் பணத்துக்காக, சுசிதாவை மடக்கியிருக்கிறா னாம்! குணசேகரனுக்கு ஒரே பெண் அல்லவா? எல்லாச் சொத்தும் அவளுக்குத்தானே வரும் என்று கணக்கிட்டு, திட்டம் போட்டு மயக்கியிருக்கிறான் என்றார் அவர்!

''அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை! இந்தச் சொத்து வந்து தான் அவர் சாப்பிட வேண்டும் என்றும் இல்லை! அவரே, நல்ல பணக்காரர்தான்!'' என்று ஆத்திரமாகத் திரும்பினாள் சுசிதா.

"பணம்தான் காரணம்! அதனால்தான், புணம் பணத் தோட என்று, பணக்காரப் பெண்ணுக்கு வலை வீசியிருக் கிறான்! கழுதை!" "கழுதை, கிழுதை என்றெல்லாம் சொல் லாதீர்கள் அப்பா!" என்று சீறினாள் மகள். "அவர் உங் களிடம், ஒரு பைசா கூடக் கேட்கவில்லை! அதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு பேசுங்கள்!"

"கேட்க வேறு வேண்டுமா? எப்படியும், எனக்குப் பிறகு, உனக்குத்தானே வரும் என்கிற தைரியம்!" என்றார் அவர் திரும்பவும்.

"என்றைக்கோ வரக்கூடும் என்று, இன்று மணக்கக் கேட்பாரா, அப்பா? அத்தோடு, நீங்கள் சொல்லுகிற சொத்துக்கணக்குப் போடுகிறவருக்கு, உங்கள் சொத்தில் பெரும் பகுதி உங்கள் சுய சம்பாத்தியம், அதை எனக்குத் தான் தந்தாக வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இல்லை என்றும் தெரிந்துதானே, இருக்கும்? எனவே, நிச்சயமில் லாத உங்கள் பணத்துக்காக, தயா என்னை மணக்கக் கேட் டிருக்க முடியாது என்று எனக்கு நிச்சயம் அப்பா! எனவே, எங்கள் திருமணம் பற்றிய முடிவு பணத்துக்காக எடுக் கப்பட்டது இல்லை, அப்பா!" என்று நிதானமாக விளக் கினாள், அவள்.

"என்ன பொல்லாத முடிவு? அத்தோடு, உடனே திருமணம் என்று, அப்படி என்ன அவசரம்? ஆகா! எனக்கு இப்போது தான் நினைவு வருகிறது! அந்தப் பத்திரிகை வாங்குவதில், ஏகப்பட்ட பணத்தை விட்டுவிட்டான்! பழக்கம் இல்லாத தொழில் வேறு, கையைக் கடித்திருக்கும்! பயல், அதைச் சரிக்கட்டப் பணக்காரப் பெண் தேடியிருக்கிறான்! கழுத்தில் தாலி ஏறியதுமே, பணம் கேட்பான், பார்! தகப்பனாக

இருந்து, உன் நல்லதற்குச் சொல்லுகிறேன், அந்த ஏமாற்றுக் காரனிடம் போய் மாட்டிக் கொள்ளாதே!'' என்று அவர் எச்சரித்ததை சுசிதா ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தாள்!

''பத்திரிகை மூலமாக நல்ல வருமானம் வருவதாக, அதன் ஆசிரியர் மனோகரன் ஒரு தரம் சொல்ல, நானே கேட்டிருக்கிறேன், அப்பா! அதனால், நீங்கள் சொல்வது சரியில்லை!'' என்று எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தாள் மகள்.

அவளுக்கு, எப்படியாவது தந்தையும் மனமொப்பி, திருமணத்தை நடத்தி வைத்தால் நன்றாக இருக்குமே என்ற ஆசை! எனவே, அவரது சந்தேகம், குற்றச்சாட்டு எல்லாவற்றுக்குமே, முடிந்தவரை, தெரிந்தவரை பொறுமை யாக விளக்கம் கொடுத்துப் பார்த்தாள்!

ஆனால், அப்போதும், ''ஏற்கெனவே ஏற்பாடு பண்ணி, உன் காது கேட்க அப்படிச் சொல்ல வைத்திருப்பான், திருட்டுப் பயல்!'' என்று குணசேகரன் கூறவும், மகளின் பொறுமை பறந்தது!

''உங்களிடம் பேசிப் பிரயோஜனம் இல்லை. அப்பா! எங்கள் முடிவைச் சொல்லி விட்டேன்! திருமணத்தில் எந்த மாதிரிக் கலந்து கொள்கிறீர்கள் என்பது, உங்கள் விருப்பம்!'' என்றாள் பிடிவாதக் குரலில் சுசிதா!

அதற்கு மேலும், பலவாறு சொல்லிப் பார்த்துவிட்டு, ''பணத்துக்காக மட்டும் என்னை ஒரு போதும் எதிர்பாராதே, பைசா தர மாட்டேன்!'' என்ற எச்சரிக்கையுடன் வேறு வழியில்லாததால், ஒருவாறு மகளது விருப்பத்துக்குப் பணிந்தார், குணசேகரன்!

'மேஜரா'ன பெண் ஆயிற்றே!

வழக்கமாகி விட்டது போலவே, எதையும் மறைக்கத் தோன்றாமல் தயாளனிடம், அவள் நடந்தது முழுவதையும் சொல்லிவிட, அவன் நகைத்தான்!

''பரவாயில்லையே! உன் அப்பாவிடம், இவ்வளவு துணிந்து பேசுவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை! பாராட்டுக்கள்!'' என்றவன், அருகில் இருந்த 'கொங்குத் தங்கம்' பத்திரிகையை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

அவனுக்கு வந்திருந்த முதல் பிரதி!

''அம்மாவுக்காக அவ்வப்போது விளக்கம் சொல்லிப் பழக்கம்தானே...'' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவளின் முகம் மாறிவிட, தயக்கத்துடன் பத்திரிகையை வாங்கி அப்படியே பிரிக்காமல், கையில் வைத்திருந்தாள்.

''நான்தானே தந்தேன்? தைரியமாகப் பிரித்துப் பார்!'' என்றான் அவன்.

''நீங்கள் தந்தபோதே, அதில் ஒன்றும் இராது என்று தெரியும்! ஆனால், நீங்கள் உருவாக்கிய விதிகளை, நீங்களே மீறும்படி செய்து ஒரு மோசமான முன் உதாரணம் ஆவதற்குக் காரணம் ஆகிவிட்டேனே என்று மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது!'' என்றாள் சுசிதா.

ஆனால், ''ஒரு துளிக்கூட வருத்தப்படாதே! நான் எந்த விதியையும் மீறவே இல்லை!'' என்று அவன் புன்னகையோடு கூறவும், அவளுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்!

''அதெப்படி? பத்திரிகையில் செய்தி வரவில்லையே! நீங்களாக நிறுத்தாமல் எப்படி முடியும்?'' என்று வியந்து வினவினாள்.

அவன் கமுக்கமாக புன்னகை புரியவும், "ப்ளீஸ், சொல் லுங்களேன்!" என்றாள் கெஞ்சலாக... "இதை எப்படிச் சாதித்தீர்கள்?"

"அச்சோ! சாதனை, அது இதென்று பெரிய வார்த்தை யெல்லாம் சொல்லாதேம்மா! நேற்று நீ வந்துவிட்டுப் போனதும், என் மூலமாக வந்த ஒரு பெரிய விளம்பரத்தைச் சரி பார்க்கிற சாக்கில், பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குப் போனேன். அப்போதுதான், மனோவின் அறைக்கு, அந்த ரிப்போர்ட்டர் வந்து, செல்லைக் கொடுத்து, விஷ யத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியிருக்கிறான். அவனைக் கவனியாதது போல, நான் மனோவிடம், "அனேகமாக நாளைக்கு ஒரு குட்டி அறிவிப்பு போட வேண்டியிருக்கும் மனோ. நல்ல இடம் பார்த்து, ஒதுக்கி வைத்துக்கொள்! 'குணா துரித உணவகம்' உரிமையாளருடைய மகளை நான் மணப்பதாக முடிவாகிவிட்டது. காதல் திருமணம்!" என்றேன். ரிப்போர்ட்டரை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, என்னை வாழ்த்தியபடியே, செல்லை ஓர் உறையினுள் போட்டு, மேஜையறைக்குள் மனோ வைத்துவிட்டான். ரிப்போர்ட்டரும் சேர்ந்து என்னை வாழ்த்திவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான்! ஆக எந்த விதப் பிரச்சினையும் இல் லாமல், விஷயம் நல்லபடியாக முடிந்தது!" என்று விவரம் தெரிவித்தான் அவன்.

அவன் சொன்ன விதம் எளிதாகத் தோன்றிய போதும், கிடைத்த பலன் எவ்வளவு பெரிது என்று சுசிக்கல்லவோ தெரியும்!

ஓடிப்போய், அவனது கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தொங்க வேண்டும் போலத் தோன்றிய உணர்ச்சியை அடக்குமுன் அவள் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டுப் போனாள்!

அப்படியெல்லாம் செய்தால் அவளைப் பற்றி, தயாளன் என்ன நினைப்பான்!

என்ன பெண் இவள்? இம் எனுமுன் மேலேவந்து விழு கிறாள். அடக்கமே கிடையாது போல என்று எண்ண மாட்டானா?

அவனைப் பொதுவாகப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து, "செய்தி வராமல் தடுத்ததற்கு நன்றி, தயா! கூடவே, என் காரணமாக உங்கள் விதிமுறைகள் மீறப்படவில்லை என்பது, இன்னமும் மகிழ்ச்சி தருகிறது!" என்றாள் குரலில் நிதானத்துடன்.

யோசனையாக அவளைப் பார்த்துவிட்டுத் திருமண ஏற்பாடுகளைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினான் அவன்.

பண விஷயம் பற்றிக் குணசேகரன் அதிகமாகப் பேசி யதை அறிந்ததாலோ, என்னவோ, திருமணம் பற்றிய எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும், தயாளன், தன் பொறுப்பாகவே திட்டமிட்டான்.

கோவிலில் திருமணச் சடங்குகள், திருமணப் பதிவு என்று திருமணம் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளை எளிமையாக நடத்த முடிவு செய்தவன், பெரிய அளவில் வரவேற்புக்கும் ஏற்பாடு செய்தான்!

"முன்பே சொன்னது போல, உன் தந்தை அட்சதை தூவி ஆசீர்வதித்தால் போதும் சுசி! வரவேற்புக்கு, அவர் யார் யாரை அழைப்பதனாலும், அழைக்கட்டும். எத்தனை பேர் என்று எண்ணிக்கை மட்டும் தந்துவிடச் சொல்லு! மற்றபடி, அவர் நேரத்துக்கு மனைவியோடு வந்தால் போதுமானது!"

தயாளன் சொல்வது, செய்வது எல்லாமே, சுசிதாவுக்குச் சரியாகவே தோன்றியது!

ஒரு காரணமும் இல்லாமல், தயாளன் பணத்துக்காக அவளை மணக்கிறான் என்று அவர் எப்படிச் சொல்லலாம் என்று அவளுக்கே, தந்தையிடம் உள்ளூரக் கோபம்தான்!

வீட்டில், தாயார் இருக்கிற இடமே தெரியாமல் ஒடுங்கி இருந்தாள்.

எல்லாத் தப்புகளுக்கும் அவளையே பொறுப்பாளி யாக்கித் திட்டும் கணவனின் பார்வைக்கு மறைவாக இருந்தது ஒருபுறம்.

அடுத்து, இன்னமும் ஒரு பெரிய அவமானத்திலிருந்து தப்பிவிட்டோம் என்பதை, அவளால் உறுதியாக நம்ப முடியவில்லை! எப்போது தலையில் இடி விழப் போகிறதோ என்ற அச்சம் முழுதாக நீங்காமல், அந்தப் பயத்துடனேயே நடமாடியதால் அவளது பழைய அலட்டல், அரற்றல் எல்லாம் அடியோடு காணாமல் போயிருந்தன!

"தயாளனுடைய மாமியார் ஆகப் போகிறீர்கள். உங்களைக் கேவலமாக நினைக்க வைக்கக்கூடிய எந்தச் செய்தியும், அவரது பத்திரிகையில் வராது! வரவிட மாட்டார்!" என்று சுசிதா பலமுறை அழுத்தமாகச் சொன்ன பிறகே, கொஞ்சம் அறையை விட்டு வெளியே வரத் தொடங்கினாள்!

இந்தப் பக்கம் குணசேகரன்!

தனக்கு எந்தச் செலவும் தயாளன் வைப்பதாக இல்லை என்றாலும், அதுவும் அவருக்கு உவப்பாக இருக்க வில்லை!

"என்னை என்ன, கையில் காசே இல்லாத பிச்சைக் காரன் என்று நினைத்தானா அந்தத் தயாளன்? என் மகள் கல்யாணத்துக்கு வெறுமனே ஆசீர்வதிக்க மட்டும் வந்தால் போதும் என்று சொல்ல, அவன் யார்? இதுவரை ஆன செலவு கணக்கைத் தந்துவிட்டுப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு போகச் சொல்லு!" என்று, மகளிடம் கூப்பாடு போட்டார்!

அவரது பேச்சு சற்றே அடங்கியதும், "நீங்கள் தானேப்பா அவர் பணத்துக்காக என்னை மணக்கிறார் என்றீர்கள்? உங்கள் பணத்துக்குத் தேவையே இல்லை என்கிறார், அவர்!" என்று மகள் சொல்லிக் காட்டவும், அவருக்கு மேலும் கோபம் வந்தது!

அவளை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, "அதையெல்லாம் அப்படியே அவனிடம் ஒப்பித்தாயாக்கும்? அம்மா வுக்கு மேலே அசடாகி விடுவாய் போல!" என்றார் அவர், குரலில் கண்டனம் தொனிக்க, "உன் பெயரில் ஒரு பத்து லட்சம் போட்டு வைக்கிறேன்! எவ்வளவு செலவு என்று கேட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, மீதியை, உன் கைச்செலவுக்கு வைத்துக் கொள்!" என்றார் அவர் தொடர்ந்து!

அப்பாவுக்குப் பாசம் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்று, கண்கள் பனிக்க எண்ணினாள் பெண்! ஆனால், இப் போதும் அன்னையை ஒரு குத்துக் குத்தாமல் இருக்க முடிய வில்லை என்று வருத்தமாகவும் இருந்தது, அவளுக்கு!

தயாளனும் அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொள்வதாக இல்லை!

"உன் பேரிலேயே இருக்கட்டும்! என்னவோ, மகளுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துவிட்டதாக, அவருக்கு

நிம்மதியாக இருக்கும்! அதைக் கெடுப்பானேன்?" என்றுவிட்டான்!

தந்தைக்கு அடுத்தபடியாக, திருமணச் செய்தியைக் கேட்டதுமே ஆத்திரப்பட்டது, சிவகுரு! "என்னம்மா, பொதுநலச் சேவை, அதுவும் முதியோர் சேவை முக்கியம் என்று எத்தனை முறை சொல்லியிருப்பேன்! உன் மனதில் ஒன்றுமே, ஏறவில்லையே! என்னைப் போல நீயும், முதியோருக்காக உன் வாழ்வை அர்ப்பணிப்பாய் என்று நினைத்தேன்! ஓர் உன்னதப் பணியை, இடையிலே விட்டு விட்டு, திருமணம் செய்துகொண்டு ஓடப் போகிறேன் என்கிறாயே! அதுவும், நீ! என்னால், நம்பக்கூட முடிய வில்லையே!" என்று அவளை ஒரு பக்கா சுயநலவாதி யாக உணர வைத்தான் அவன்!

திருமணத்தால், அவளது பணி தடைப்படாது என்று, சுசிதா வெகுவாக எடுத்துச் சொன்ன பிறகே சிவகுரு ஓரளவு சமாதானமடைந்தான்!

அப்போதும், முழு மனதோடு வாழ்த்தவில்லை அவன்!

ஆனால், திருமணத்துக்கு வந்திருந்த தயாளனுடைய பெற்றோர், அவன் சொன்னது போலவே அவளை உளமார்ந்த அன்புடன் வரவேற்றார்கள்!

திருமணம் நல்லபடியாக நடந்தது!

வரவேற்பும் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது!

ஆனால், வரவேற்பின்போது, அந்த நட்சத்திர ஹோட்டல் பெண்ணை, சுசிதா மறுபடியும் பார்க்க நேர்ந்தது!

அன்று காபி ஷாப்பில் இருந்து வெளியே வந்தபோது, தந்தையோடு பிரதான ஹோட்டலில் இருந்து வெளியே சென்று கொண்டிருந்தவள்!

அவள் எங்கே இங்கே வந்தாள்? அவளை யார் அழைத்திருக்கக் கூடும்?

தந்தையா?

ஆனால், அந்த ஒரு சில வினாடிகள்தான்!

தயாளனுக்கு அவளைக் காட்டலாம் என்று தேடும் போதே, அவள் கூட்டத்தில் காணாமல் போனாள்! போய்த் தொலையட்டும்!

அவளை நினைத்து, இப்போதைய மகிழ்ச்சியைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது!

அதற்குள் கல்லூரித் தோழிகள் சிலர் வரவே, அவர்களோடு அரட்டை அடித்ததில், அந்தப் பெண்ணின் நினைவு, சுசிதாவுக்குச் சுத்தமாக மறந்து போனது!

அன்றிரவில், தயாளனைத் தனிமையில் சந்திக்க நேர்ந்த போதுதான், சுசிதா முதல் முறையாக அதிர்ந்தாள்!

10

திருமணம் பற்றிப் பேசும்போது, தயாளன் ஒரு வகைக் கதைகளை உதாரணம் காட்டிப் பேசியதால், கிட்டத்தட்ட அந்த மாதிரியான வாழ்க்கையையே, சுசிதா எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

பெற்றோர் வீட்டில் இருப்பதற்குப் பதிலாகக் கணவன் வீட்டில் வாசம்! மற்றபடி, அதே போலத் தனி அறை, அதில் தன் வழக்கமான செயல்பாடுகள்... அவ்வளவே!

அப்புறம், உணவு வேளைகளில் சந்தித்து, காலை மாலைகளில் உட்கார்ந்து பேசி, ஒருவரை ஒருவர் நன்கு அறிந்த பிறகு, இருவருக்கும் இடையே மிகுந்த நேசம் ஏற்பட்ட பிறகு, எப்போதோ ஒரு நாளில் இருவரும் குடும்ப வாழ்வைத் தொடங்குவார்கள்!

இப்படித்தான் எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றி அவள் கற்பனை செய்திருந்தாள்!

ஆனால், தயாளன் வேறு சொன்னான்.

"அலுவலகத்து செகரட்டரியைப் பார்க்கிற மாதிரி, ஏதோ குறிப்பிட்ட வேளைகளில்தான் சந்திப்பு என்றிருந் தால், அதுவே பழகி, காலம் முழுதும் நிலைத்துவிடும்! எனவே, கணவன் மனைவி என்பது மனதில் பட்டுப் பழகு வதற்காகவே, இருவரும் ஒரே அறையைத்தான் பயன் படுத்த வேண்டும்" என்றான் அவன்!

கணவன் மனைவி என்பது தனி உறவு, மற்ற யாரையும் விட, அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே தனி நெருக்கம் உண்டு என்பதை ஏற்க, ஆழ் மனம் பழக்கப்பட வேண்டுமாம்!

அது மட்டுமல்ல!

வீட்டோடு இருக்கும் வேலையாட்களுக்கு, உண்மை நிலவரம் தெரியக்கூடாது! வெறும் ஊகத்துக்குக் கூட இடம் கொடுக்கலாகாது!

அணுவளவு தெரிந்தாலும், பின்னர் அது 'காக்காய் காக்காயாக வாந்தி எடுத்த' கதையாக விரிவுபடுத்தப் பட்டு, ஊர் முழுவதும் பரவிவிடும்!

ஊர் முழுவதும் பரவுதைக்கூட, அவன் லட்சியம் பண்ண மாட்டான்! ஆனால், இந்தக் கதை, அவனுடைய பெற்றோர் காதுகளுக்கு போய்ச் சேர்வதை அவனால் அனுமதிக்க முடியாது.

முக்கியமாக, ஒரு 'ஸ்ட்ரோக்' வந்து குணமாகி இன்னமும் முழுமையான பலம் பெற்றிராத தந்தை! அவருக்கு ஒரு சின்ன வருத்தம் நேர்வதும், அவரது நலத்துக்கு அவ்வளவு நல்லதில்லை!

அத்தோடு, மகனின் விருப்பத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, அவனது திருமணம் பற்றி, அவனிடம் அவர்கள் தொண தொணத்ததே கிடையாது!

எதை, எப்போது செய்ய வேண்டும் என்று மகனுக்குத் தெரியும் என்கிற நம்பிக்கை!

திருமணத்தின் போதும், இவள் பெண் என்று அவன் காட்டியபோது, சிறு கேள்விகூடக் கேளாமல், அப்படியே சுசிதாவை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்!

இந்த விஷயம் சுசியும் அறிந்ததுதான்.

தயாளன் அவளைப் பெற்றோரிடம் அறிமுகப்படுத்திய போதே, வரவேற்பின் அறிகுறியாக, "எங்கள் திருமணத் தின்போது, என் மாமியார் எனக்குப் போட்டு விட்டதும்மா. ராசியான நகை. இப்போது, எங்கள் வீட்டு விளக்காய் வரப்போகிற, உனக்கும், முதலாவதாக, அதையே அணிவிக் கிறேன்!" என்று, ஒரு வைரமாலையை அவளுக்கு அணி வித்து, "உன் அழகுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கிறது, சுசிம்மா!" என்று கூறி மகிழ்ந்த மாமியாரை, அவளுக்கும் மிகவும் பிடித்துப் போயிருந்தது!

எனவே, தன்னைப் பெற்றவர்களின் மனம் வருந்தும்படி எதுவும் நேராமல் காப்பது மிக முக்கியம் என்று தயாளன் கூறியபோது, அவளும், அதை, அப்படியே ஒத்துக் கொண்டாள்!

அந்த அன்பானவர்களுக்கு, இந்த ரகசியம் சற்றும் தெரியக் கூடாது!

எனவே, சுசிதாவின் தனியறைத் தத்துவம், சற்றும் ஒத்து வராது என்று விளக்கமாகத் தயாளன் எடுத்துரைத்த போது, அதையும் அவள் அப்படியே ஒத்துக் கொள்ளத் தான் வேண்டியதாயிற்று!

"இந்தப் பக்கமும் சற்று யோசித்துப் பார், சுசி. வதந்தி, வம்புப் பேச்சு எல்லாம் புகை மாதிரிப் பரவக் கூடியவை! அவை சென்றடையாத இடமே கிடையாது! எனவே, விஷயம் உன் தந்தையிடமும் போகும்! சும்மாவே, நம் திருமண வாழ்வைப் பற்றி, அவருக்கு நம்பிக்கை கிடையாது! இப்படி என்று ஒரு பேச்சு வந்ததுமே, என்ன ஏது என்று, அவர் உன்னைத் துளைத்தெடுக்க மாட்டாரா? என்ன பதில் சொல்லுவாய்? இவ்வளவுக்குப் பிறகு, செய்தது ஒன்றும் பயனின்றி, அவரிடம் அத்தையைப் போட்டுக் கொடுக்க முடியுமா?" என்று அவன் கேட்டபோது, அப் போதும், அவளால் மறுத்துப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை!

ஆனால், நினைவு தெரிந்ததில் இருந்து, அவளுக்குத் தனியறைதான்.

அவளுடையப் பெற்றோரும், ஒற்றைப் பிள்ளைகளே என்பதால், பெரியப்பா, சித்தப்பா, மாமா, பெரியம்மா, சித்தி போன்ற உறவினர் பிள்ளைகள் என்று, ஒன்றுவிட்ட சகோதர, சகோதரிகள் யாரும் கிடையாது! எனவே, அப்படி யாருடனும் ஒட்டிப் பழகும் வாய்ப்பும் சுசிக்கு இருந்ததில்லை!

ஒரே அறையில் படுத்து சளசளத்துவிட்டு, அயர்ந்து தூங்கிப் பழக்கமே கிடையாது.

எனவே, தயாளன் சொன்ன, அந்தப் பொது அறை அவளுக்கு மிகவும் சஞ்சலத்தை அளிப்பதாகவே இருந்தது!

அவளது தயக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு, "உனக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லையா, சுசி? என்னைப் பார்த்தால், வெறுப்பாக... அருவருப்பாக... அப்படி ஏதும் தோன்று கிறதா?" என்று அவன் கவலையாகக் கேட்கவும், அவளுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது!

வெறுப்பா? அருவருப்பா? அவனிடமா? சேச்சே!

"இரவில், தோழிகள்... அந்த மாதிரி கூட யாரும் கூட இருந்து பழக்கம் இல்லை என்பதுதானே தவிர, உங் களிடம் போல அம்மாவிடம் கூட, நான் மனம் விட்டுப் பேசியதே கிடையாது, தயா!" என்று மனதை மறையாது அவள் தெரிவிக்கவும், அந்தக் கணவனின் முகம் மீண்டும் மலர்ந்தது!

"சீக்கிரமாகப் பழக்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளத்தானேம்மா, இந்த ஏற்பாடே!" என்று அவன் புன்னகையோடு கூறிய போது, அவளுக்கும் சரிதானே என்று தோன்றியது!

அடுத்து, "அப்போதுதானே, சீக்கிரமாகவே அடுத்த நிலைக்கும் செல்ல முடியும்?" என்று சாதாரணம் போலச் சொல்லிவிட்டுக் கண்ணால் சிரித்தான் அவன்.

வெறும் கேலி என்று தெரிந்தபோதும், தன்னை மீறி, அவள் முகம் சிவந்தது!

இவ்வளவுக்கும் அப்புறமாகவும், அங்கே கிடந்த பெரிய படுக்கையைக் காட்டி, "உனக்குப் பிடித்த பக்கத்தில், நீ படுத்துக் கொள்! நான் மறு பக்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன்! குட்நைட்!" என்று கூறிவிட்டுத் தயாளன் குளியல் அறைக்குள் புகுந்தபோது, அவளுக்கு மூச் சடைத்துப் போயிற்று!

நாலு பேர் படுத்து உருளலாம் போலப் பெரிய படுக்கை தான்!

ஆனாலும்....?

மறுத்து ஏதேனும் கூறினால், அதற்கும் நீளமாக ஏதாவது சொல்லி, ஒத்துக் கொள்ளச் செய்துவிடுவான் என்பது, நிச்சயம்!

அந்த அளவுக்குக் கணவனைப் பற்றி, இதற்குள் அவள் புரிந்து வைத்திருந்தாள்!

மறுத்து, ஒரு விவாதத்தில் தோற்று ஒத்துக் கொள்வதை விட, இப்போதே அவன் சொன்னது போல நடந்து விடுவது மேல் அல்லவா?

அவள் ஏற்கனவே குளித்து விட்டிருந்ததால், சத்தமின்றிக் கட்டிலில் ஏறிப் படுத்து, போர்வையை இழுத்து, தலை முதல் கால்வரை நன்றாக மூடிக் கொண்டாள்.

கூடவே, கண்களையும்!

அடுத்த கோடியில், தயா படுக்கும் அரவம் கேட்ட போதும், அவள் அசையவே இல்லை! அவளைப் போல ஒட்டில் படுக்கவில்லை என்றாலும், படுத்த பிறகு, அவனிடம் அசைவு இல்லை!

அன்று சுசிதாவால் சரியாகத் தூங்கவே முடியவில்லை தான். இரண்டு, மூன்று தரம் உருண்டு புரண்டுவிட்டு, அதனால், அவனது தூக்கம் கலைந்து என்ன, தூங்கவில்லையா என்று கேட்டுவிடுவானோ என்று பயந்து அசையாமல் படுத்திருந்ததில், ஒரு வழியாக எப்போது தூங்கினாளோ, சுசி விழித்தெழுந்தபோது, பொழுது விடிந்திருந்தது!

தயாளன், ஜன்னல் ஓரமாக ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தான்!

வெளிச்சத்தைப் பார்த்ததும், விழுந்தடித்துக் கொண்டு அவள் எழவும், படித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையில்

இருந்த தலையைத் தூக்கி, "ஒன்றும் அவசரமில்லை, சுசி. அப்பாவுக்கு, இங்கே அவ்வளவு சரியாகத் தூக்கம் வராது! அவருக்காக, அவரது காலைத் தூக்கம் கலைந்து விடக் கூடாது என்று, அம்மாவுமே, தாமதமாகத்தான் எழுவார்கள்! நீ, கொஞ்சம் வேகமாக உன் குளியலையெல் லாம் முடித்துவிட்டு வந்தால், காலை உணவுக்குக் கீழே போகச் சரியாக இருக்கும்!" என்றான் தயாளன்.

அவள் குளித்து, உடை மாற்றி வந்ததும், பத்திரிகையை மடித்துப் போட்டுவிட்டு, அவனும் கூடக் கிளம்பினான்.

"இரவு சரியாகத் தூங்கியிருக்க மாட்டாய்! சாரிம்மா! ஆனால், சீக்கிரமே, ஊர்க் கோயிலுக்கெல்லாம் போக வேண்டியிருக்கும்! இந்த வாரமே வர முடியுமா என்று, அம்மா கேட்டார்கள்! அங்கே, கிராமத்து வீட்டில் போய், புதிதாகத் தொடங்குவதைக் காட்டிலும், இங்கேயே பழகிக் கொள்வது நல்லதில்லையா? அங்கே, அறைகள் சின்ன தாக இருக்கும்! அறைக்கேற்ற அளவில், பொருட்கள்!" என்றான் அவன்.

அவனது குறிப்பு அவளுக்குப் புரிந்தது! இந்த மாதிரி, நாலு பேர் படுத்து உருளக்கூடிய அளவில் படுக்கை இராது என்கிறான்!

ஆனால், எந்த அளவில் இருந்தாலும், கட்டுப்பாடு மன திடம்தானே இருக்கிறது?

"நீங்கள் காரணம் இல்லாமல் எதையும் செய்ய மாட் டீர்கள் என்று நான், ஏற்கனவே கண்டுபிடித்துவிட்டேன், தெரியுமா?" என்று புன்னகையோடு அவள் இயம்பவும், தயாளனின் முகம் மலர்ந்தது!

"அந்தக் கண்டுபிடிப்பில் உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கும் வரை, நம் வாழ்வில் பிரச்சினை இராது!" என்றான் அவன் திருப்தியோடு!

"இப்போது, தைரியமாக இன்னொன்றும் சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது! ரொம்பவும் ஒட்டில் படுக்காதே! தூக்கத்தில் புரண்டால், கீழே விழ நேரிடும்! அடுத்து முகத்தை மூடிக்கொண்டு தூங்குவதும் ஆரோக்கியத் துக்குக் கேடு! உடம்புக்குத் தேவையான பிராணவாயு கிடைக்காமல், சோர்வு வரும்., தலைவலி வரும்!"

சட்டென்று நின்று, அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் சுசிதா.

சோர்வு, தலைவலி எதுவும் இருக்கவில்லையே!

காலையில் விழிக்கும்போது, அவளது முகத்தைப் போர்வை மூடியிருக்கவும் இல்லை!

லேசாக முறுவலித்து, "இடையில் விழித்தபோது கவனித் தேன். உனக்கு அயர்ந்த உறக்கம்! உலுக்கி எழுப்பி, உன்னைப் பயப்பட வைப்பதைக் காட்டிலும், போர்வையை விலக்கி விடுவது மேல் என்று தோன்றியது!" என்றான் அவன்.

அவன் குறிப்பிட்ட பயம் என்ன என்று புரிந்ததால், பதிலேதும் சொல்லாமல் வேகமாக நடந்தாள் மனைவி.

அவன் முன்னரே தெரிவித்தது போலவே, ஊர்க் கோவி லில் பொங்கல் வைத்துக் கொண்டாட வேண்டும் என்று மகனையும் மருமகளையும், பெரியவர்கள் ஊருக்கு அழைத்தனர்!

சின்னவர்கள் சம்மதம் தெரிவித்த பின், நால்வரு மாகச் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

பேச்சில், சுசிதாவுக்குத் தெரியாத சில விஷயங்களும் இருந்தன. முடிந்தவரை, யார், என்ன என்று வீட்டின் புதிய அங்கத்தினராகிய அவளுக்கு விளக்கிவிட்டே பேசினார்கள்!

ஊர்க் கோயில் விழா பற்றி விளக்கினார்கள்! ஒரு நாள் அங்கே தங்கியிருந்து, பங்காளிகளுக்கு விருந்து வைத்து விட்டு, அதன் பிறகே திரும்ப வேண்டும் என்றார்கள்.

தன் வேலையை யோசித்ததோடு மட்டுமின்றி, அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தயாளன் சம்மதம் சொன்ன விதம், சுசிக்கு மிகவும் பிடித்தது!

நிறைய ஆண்களுக்கு, தான் செல்லும் இடங்களுக்கு, மனைவி வால் மாதிரி வரவேண்டியவள்தானே என்கிற எண்ணம் தானே?

மற்றவரைச் சொல்வானேன்? அவளுடைய தந்தையே, அப்படித்தான். வேறு ஏதாவது வேலை இருப்பதாக வசந்தா சொன்னால், ஆத்திரம் பொங்கிவிடும்!

உரையாடலின் ஊடே. "பானு இப்போது ஊர்ப் பக்கம் வருவதே இல்லைப்பா! வீடு பூட்டியே கிடக்கிறது! தப்புத் தப்பான பேச்சு வேறு வருகிறது! எப்போதாவது நேரம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அவளைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசு!" என்றார் தந்தை.

"பார்க்கலாம்" என்றான் மகன் சுருக்கமாக.

இந்தப் 'பானு' வைக் கணவனுக்குப் பிடிக்காதோ என்று, சுசிதாவுக்குத் தோன்றியது!

"அவள் நம் பேச்சைக் கேட்கிறாளோ, இல்லையோ, சொல்வது கடமை, தயா! வரவேற்பின் போது, அவளிடம் பேச வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆனால், ஒரு தரம் பார்த்ததோடு சரி, சீக்கிரமே போய்விட்டிருக்கிறாள்!" என்றுவிட்டு, மருமகளைப் பார்த்து, "பானு, இவருடைய ஒன்றுவிட்ட அக்கா மகள், சுசி, அவளுக்குத் திருமணம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு விபத்தில், பெரியவர்கள் இருவரும் போய்விட்டார்கள்! கல்யாணப் பேச்சும் கலைந்துவிட்டது! ஏதோ வேலை பார்க்கப் போவதாக இங்கே வந்தாள். இப்போது அவளைப் பற்றி என்னென்

னவோ பேச்சு...'' என்று தாயார் சொல்லிக் கொண் டிருக்கும்போதே, தயாளன் குறுக்கிட்டான்.

''வேறு பேசுங்கள் அம்மா.'' என்றான். ''அவள் நமக்கு நெருங்கிய சொந்தம் அல்ல! சொன்னால் கேட்டுக் கொள் கிறவளும் இல்லை! அதனால், அவளைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டு, உங்கள் உடம்பைக் கெடுக்க வேண்டாம். விடுங்கள்!'' என்று, அந்தப் பேச்சையே ஒதுக்கினான் அவன்.

அப்படியென்ன அந்தப் பெண் மேல் வெறுப்பு என்று சுசிதா யோசிக்கையில் டெலிபோன் மணி அடித்தது.

தயாளனின் அருகில்தான் டெலிபோன் கருவி இருந்தது!

'காலர் ஐடி'யில் பார்த்துவிட்டு, ''உன் அம்மா.'' என் றுரைத்து, ரிசீவரை எடுத்து, அவளிடம் நீட்டியவாறு நகர்ந்து அமர்ந்தான் தயாளன்.

ரிசீவரை வாங்கிக் கொண்டு, நன்றியுரைக்க அவள் அவன் புறம் முறுவலோடு நோக்கியவள், சட்டெனத் திகைத்தாள்.

அவன், கண்ணில் ஒரு விதமான எச்சரிக்கையுடன், தன் தாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்ன எச்சரிக்கை?

அவளைப் பற்றியா?

அல்லது, அவள் முன்னிலையில் ரொம்பப் பேச வேண்டாம் என்றா?

ரொம்பவா? அல்லது, குறிப்பிட்ட எதையேனுமா? சற்று முன் பேசிக் கொண்டிருந்த....

மேற்கொண்டு எதையும் யோசிக்க வழியின்றி, போனில் வசந்தாவின் குரல் புலம்பியது!

நேற்றிரவிலிருந்து, வசந்தா மகளைப் பார்க்கவில்லை யாம்! அதை, அவளால் தாங்க முடியவில்லையாம்!

அத்தோடு, அவளுடைய தந்தையின் புரிந்து கொள்ளாத பேச்சு வேறு, அவளை வருத்துகிறதாம்!

"சுசி, நீ உடனே வாடா, செல்லம்! இங்கே என்னால் சகிக்கவே முடியவில்லை! உன்னைப் பாராதது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது. தெரியுமா? சொன்னால், இந்த நிலைமை விரைவாக வர வேண்டும் என்றுதானே, தயாள னோடு, சுசியைப் பழகவிட்டாய்! என்கிறார் உன் அப்பா! நானா அப்படிச் செய்வேன்? என்ன அநியாயமாகக் குற்றம் சாட்டுகிறார், பார்! எல்லாம் என் தலைவிதி! உலகத்தில் என்னைப் போல ஒரு துர்ப்பாக்கியசாலி இன்னொருத்தி இருக்கவே மாட்டாள் என்பது மட்டும் ரொம்ப நிச்சயம்!" என்று புலம்பி அழுதாள் வசந்தா.

எப்போதும் போன்ற புலம்பல்தான். ஆனால், வழக் கத்தை விடவும் பாவமாக இருந்தது மகளுக்கு!

முன் தினம்தான் மகள் திருமணமாகிக் கணவன் வீட்டுக்குச் சென்றிருக்கிறாள்! எப்போதும் வீட்டில் வளைய வரும் மகளைப் பிரிந்து பெற்றவளுக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும்?

அவளுக்கு அனுசரணையாக இருப்பதை விட்டு, இப் போது கூட வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று தந்தை அவளைத் திட்டலாமா என்று வருத்தத்துடன் நினைத்தாள் மகள்.

அருகில் இருந்த மற்றவர் அறியத் தந்தையை எதுவும் சொல்ல மனமின்றி, "அப்படி எல்லாம் சொல்லாதீர்கள் அம்மா!" என்றாள் மகள்.

இப்போது, மகளுக்குப் புரிய வைத்துவிடும் வேகம் வந்து விட, வசந்தா அழுத்திப் பேசினாள். "அப்படித்தான் சுசி! என்னைப் போல வேதனை யார் படுவார்கள் சொல்லு! எனக்குக் கெட்ட விதி இல்லாவிட்டால்,

பாங்கில், அந்த ரிப்போர்ட்டர் காதில் என் ரகசியம் எல்லாம் விழுந்திருக்குமா? அதை நினைத்து, நினைத்து, ஒரு நாளைக்குப் பத்து முறை நான் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்! இந்தத் துன்பம், வேறு யாருக்கு வரும், சொல்லு?'' என்று வாதம் செய்தாள்.

இந்தப் பேச்செல்லாம், டெலிபோனில் அவசியம்தானா என்றிருந்தது மகளுக்கு.

ரகசியத்தை, அதற்குரிய வகையில் பேணவேண்டும்! அதைவிட்டு, இப்போது விதியைக் குற்றம் சொல்லி என்ன பயன்?

அத்தோடு, தயாளனுடைய மாமியார் ஆகி விட்டதால் அவளைப் பற்றிய மோசமான செய்தி எதுவும், 'கொங்குத் தங்க'த்தில் வராது என்று, ஏற்கனவே ஒரு விதமாக, சுசி அவளிடம் சொல்லி வைத்திருந்தாள்.

"ஆமாம்., ஆமாம்! நீங்கள் இருவரும் காதலிக்கத் தொடங்கியது, எனக்கு மிகவும் நல்லதாகிவிட்டது!'' என்று, அன்று சந்தோஷப்பட்டுவிட்டு, இப்போது மீண்டும் தொடங்கினால் எப்படி?

ஆனால், இந்த இடத்தில் வைத்து, அன்னைக்கு, அவளால் அதை நினைவூட்ட முடியவில்லை!

அத்தோடு, இது டெலிபோனில் பேசக் கூடிய விஷயமே அல்லவே!

அத்தோடு, புதிதாகத் திருமணம் ஆன பெண்! புதியதான புகுந்த வீட்டில், சூழ்நிலை எப்படி இருக்கிறதோ, என்றெல்லாம் யோசியாமல், என்ன பேச்சு இது?

இந்த அம்மாவுக்கு, எப்போது புத்தி வரும்?

11

தயாளனுடைய பெற்றோரின் விருப்பப்படி, ஊர்க் கோயிலுக்குப் பொங்கல் வைப்பதற்குக் கிளம்புமுன், சுசிதா அவளுடைய தாயைப் பல முறை சந்தித்து, அவளுக்குத் தைரியம் சொல்லித் திடப்படுத்த வேண்டியிருந்தது!

முதலாவதாக, 'கொங்குத் தங்கம்' பத்திரிகையில், அவளைப் பற்றிய செய்தி எதுவும் வராது என்று உறுதிப் படுத்தும்படி ஆயிற்று.

பத்திரிகையின் பாதிப் பங்குக்குத் தயா உரிமையாளன். அத்தோடு, பெரும் பணத்தை, அதில் முதலீடு செய்து, மூடிய பத்திரிகையைத் தலை தூக்கி நிற்க வைத்திருப்பவன்! அவனுடைய மாமியாரைப் பற்றி, மதிப்புக் குறைவாகத் தோன்றக்கூடிய எதையும், பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க அவன் விட மாட்டான் என்று எடுத்துச் சொல்லி, அந்தப் பயத்தைப் போக்கினாள்.

அடுத்து, பாங்கில் இருந்த நகைகள்.

அவற்றை முழுமையாகத் திருப்பி, அன்னையிடம் கொடுக்க, மகளுக்கே மனமில்லை! அப்படிக் கொடுத்தால், மீண்டும் பழைய கதையே நடக்காது என்பதற்கு, என்ன உத்திரவாதம்?

அதே சமயம், வட்டியைக் கட்ட முடியாமல், அதற்காகத் தாயார் இன்னும் ஏதேனும் பண்ணி வைத்து விடுவாளோ என்ற அச்சமும் இருந்ததால், தந்தை கொடுத்த பணத்தில்

இருந்து, பாங்க் வட்டியை மட்டும் கட்டுவது என்று சுசிதா முடிவு செய்தாள்.

தந்தையும், தாயும் எப்படியாவது ஒற்றுமையாக வாழத் தொடங்கிவிட்டால், தந்தை பார்த்துக் கொள்வார்!

தன் திட்டத்தைப் பற்றித் தயாளனிடம் அவள் தெரிவித்த போது, அன்றைக்கு நிலைக்கு ஏற்ற முடிவு என்று அவனும் கூறினான்.

அப்போதைக்கு, வட்டி கட்டும் பிரச்சினை இல்லை என்பதே, வசந்தாவுக்கும் பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது!

இது போன்ற எந்தப் புதிய பிரச்சினையிலும் மாட்டிக் கொள்ளாமல், அமைதியாக டி.வி. பார்த்துக்கொண்டு, வீட்டிலேயே இருப்பதாகத் தாயார் உறுதி தந்த பிறகே, சுசிதா நிம்மதியோடு, ஊருக்குக் கிளம்பினாள்!

நடப்பதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தயாளன், "உங்கள் இருவரில், யார் அம்மா, யார் மகள் என்றே புரியவில்லையே!" என்று கிண்டலடித்த போது மட்டும் சற்றே தலையிறக்கமாக உணர்ந்தாள் அவள்!

ஆனால், அவளது இயல்பான நியாய புத்தியும், கணவனோடேயே ஒத்துப் போகவும், ஓர் அசட்டு முறுவலுடன் பேசாதிருந்துவிட்டாள்!

அவளுடைய அன்னையும், இன்னும் கொஞ்சம் முதிர்ச்சியோடு, வயதுக்கேற்றபடி நடந்து கொள்ளலாம்தானே?

தயாளனின் சிறு பாராட்டும், முகச் சுளிப்பும், தன்னுள்ளே எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை அனுபவத்தில் உணர்ந்தபோது, தவறு தந்தையிடம் தானோ என்று அவளுக்குத் தோன்றலாயிற்று! எதற்கும் குற்றம் கண்டுபிடித்துத் திட்டாமல், கொஞ்சம் பொறுமையாக, கொஞ்சம் கனிவாகப் பேசியிருந்தால், தாயார் இப்படி

இன்னொரு திசையில் பெருமையும் பாராட்டும் தேடிப் போயிருக்க மாட்டாளோ?

வெற்றுப் பெருமை! வெற்றுப் பாராட்டு! இவைகளுக்கு எவ்வளவு பெரிய விலை கொடுத்துவிட்டாள்!

இதை எப்படிச் சீர் செய்வது?

எப்படியும், தந்தையிடம் இப்போது அவள் வாயைத் திறந்தால், அவளிடமே கூட, அவர் கத்தத்தான் போகிறார் என்கிற நிச்சயம் அவளுக்கு!

எதுவானாலும், ஊருக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து, நிதானமாகத்தான் பார்க்க வேண்டும் என்று, பிரச்சினையை, இப்போதைக்குத் தள்ளிப் போட்டாள் அவள்.

கணவன் குடும்பத்தின் சொந்த ஊரில் இருந்த அந்த ஐந்து தினங்களும், சுசியின் மனதில் மிகுந்த இன்பத்தை உண்டு பண்ணின! நாலு நாட்கள் என்று கிளம்பியதுதான். அது ஒரு வாரமாக நீண்டபோது, அவளுக்கு ஆனந்தமாகவே இருந்தது!

மேட்டுப்பாளையம் தாண்டி சுமார் ஒரு மணி நேரத்துப் பயணத்தின் பின், ஒரு சின்ன கிராமம்!

ஆனால், செல்லும் வழி முழுதும், ஒரு புறமாக மேற்கு மலைத் தொடர் தெரிந்து கொண்டே இருந்ததால், இயற்கை எழில் கொஞ்சியது!

குளிர்ச்சியாய் சிலுசிலுத்த மலைக் காற்று! பசுமை!

அங்கங்கே மலையிலிருந்து வழிந்த நீர் தாரைகள், வெள்ளி உருகி வழிவது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தின.

மாலை வேளை என்பதால், மலை முகடுகளின் இடையே, சூரியன் இறங்கிக் கொண்டிருக்க, அந்த அழகைக் காண தெவிட்டவில்லை, அவளுக்கு!

அங்கங்கே தென்னை மரங்களோடு, கொத்துக் கொத்தாகக் குலைகளோடு, பாக்கு மரங்கள் வேறு, கண்ணைக் கவர்ந்தன!

அவள் பாராதது என்றில்லை! மேட்டுப்பாளையத்தில், 'பிளாக் தண்ட'ருக்குத் தோழியரோடு வந்து, உடல் ஓயும் வரை, நீர் விளையாடிவிட்டு வந்திருக்கிறாள்!

ஊட்டி, குன்னூரும் கூடப் பழக்கமே!

ஆனால், தோழியரோடு வளவளவென்று பேசியவாறே செல்லுகையில், இந்த அழகு, இவ்வளவு தூரம் மனதில் பதியவில்லை! உடனொத்த பெண்களோடு கலகலத்தபடி சுற்றுவதுதான் பெரிதாக இருந்தது! இங்கே போனோம்., இந்த இடம் பார்த்தோம்! அவ்வளவே!

அதுவும், சற்று வளர்ந்து வீட்டுப் பிரச்சினைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிய பிறகு, அடியோடு நின்று போயிற்று! .

கிராமப்புறம் அடியோடு தெரியாது!! தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வமும் இருக்கவில்லை!

இப்போதோ, கணவனின் ஊரைத் தூரத்தில் இருந்து பார்க்கும்போதே, சுசிதாவுக்குப் பிடித்துப் போயிற்று, சரியான சாலை அமைப்பு கூட இல்லாத வழித்தடத்தின் மேடு பள்ளங்கள், கொஞ்சம் கூட சிரமமாகத் தெரியவில்லை!

தயாளனும் நேரம், நேரம் என்று பறக்காமல், அங்கங்கே குறுக்கிட்ட ஓடைகள், மானாவாரியாகப் பூத்துக் கிடந்த மரம், செடி கொடிகளையெல்லாம் காரை நிறுத்திக் காட்டி, .அவளோடு சேர்ந்து ரசித்தான்.

என்னவோ கட்டிலிருந்து விடுதலை கிடைத்த மாதிரி, உடம்பு, மனசு எல்லாமே காற்றில் பறப்பது போல, சுகமாக உணர்ந்தாள் அவள்!

ஊர் போய் அடைய அதிகப்படியாக ஒரு மணி நேரம் ஆன போதும், அலுப்போ, களைப்போ இருக்கவில்லை! இரவு உணவுக்குத்தான் வரப் போவதாக முன் கூட்டியே தயாளன் தெரிவித்திருந்ததால், அவர்களது தாமதம் எந்த விதத்திலும் பிரச்சினை ஆகவுமில்லை!

கோவை வீட்டை விட சின்ன வீடு, சின்ன அறை, அறைக் கேற்ற அளவில் பொருட்கள் என்று அவளிடமும், முதலி லேயே தயா எச்சரித்திருந்ததால், அதுவும் அவளுக்குப் பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை!

அத்தோடு, அவள் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு வீடும் சிறிய தாக இருக்கவில்லை! அந்தக் கிராமத்தில் அதுதான் பெரிய வீடே! 'பெரிய வீட்டு மருமகளைப் பார்க்க' என்று தான் பலரும் வந்திருந்து, சுசியின் கையில், ஐந்து, பத்தைக் கொடுத்துவிட்டும் போனார்கள்!

அதற்குள், அவனது அருகாமை, அவளுக்குப் பழகியும் போயிருந்தது! சொல்லப்போனால் அவன் அறையில் இல்லாதிருந்ததால், என்னவோ குறை போலக் கூட, சுசிதா வுக்குத் தோன்றத் தொடங்கியிருந்தது!

உள்ளூர வியந்துவிட்டு, 'இந்தப் புது ஊரில், அவன் தானே அவளுக்கு அதிகம் பழகிய ஆள் அதனால் இருக்கும்' என்று, தனக்குத்தானே சமாதானமும் சொல்லிக் கொண்டாள் அவள்!

வீட்டுப் பெரியவர்கள் விரும்பியது போலவே பூஜை வெகு சுத்த பத்தமாக, உரிய முறைப்படி நிறைவேறியது!

அதைப் போலவே, பங்காளிகளுக்கு விருந்தளிக்கும் ஊர்ச் சாப்பாடும் வெகு சிறப்பாக வைக்கப்பட்டது!

வயிறார உண்டுவிட்டு, மனதார மணமக்களை வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றனர் ஊர் மக்கள்.

"எங்கள் பையனுக்குச் சீக்கிரமே, ஒரு புள்ளையைப் பெற்றுக் கொடு!" என்பதே பெரும்பாலாரின் வாழ்த்தாக இருந்தது.

"ஒரு பிள்ளைதானா? நிறையப் பெற்றுப் போடு, அம்மிணி! தனி மரம் தோப்பாகாது! தயாப் பையன் மாதிரி, ஒற்றைப் பிள்ளையாக நிறுத்தாமல், ஐந்தாறு பெற்றுக் கொள்!" என்று சொன்னோரும் உண்டு!

"அத்தனையா? வேண்டாம்ப்பா!" என்று பயந்த மாதிரி கூறிவிட்டு, "நாலோ, ஐந்தோ போதும், என்ன சுசி?" என்று கேட்டு அவளைத் திணறடித்தான், தயாளன்.

அவர்களது இன்றைய வாழ்க்கை முறையில், ஒரு பிள்ளைக்கே ஏது வழி?

ஆனால், பிள்ளை பெறுவதுதான் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளா என்று சிலுப்பிக் கொண்ட போதும், அவனுக்கும், அவளுக்குமாகப் பிறக்கக்கூடிய குழந்தை எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை தானாக ஓடியது!

அதே ஆறடி உயரத்தில் நிற்கும், இந்த மீசைக்காரனை, ஒரு சின்னக் குழந்தையாக, அவளால் கற்பனை செய்யவே முடியவில்லை!

'அவளது ஆர்வம் புரிந்தவள் போல, தயாளனின் சிறு வயதுப் படங்கள் அடங்கிய ஆல்பத்தை எடுத்துக் காட்டினார் மாமியார்!

"ஆகா! நம் ஆசை மனைவி பார்க்கப் போகிறாள் அப்போதே தெரிந்திருந்தால், இன்னும் கொஞ்சம் கம்பீரமாகப் போஸ் கொடுத்திருப்பேன்! இந்த மாதிரிக் கசங்கல் சட்டை அணியாமல், 'அயர்ன்' பண்ணி...." என்று தயாளன் கூற, எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்தது!

அத்தோடு நில்லாமல், "நம் பையன் மாதிரி வேண்டு மானாலும் இருக்கட்டும், ஆனால், என் மகள் உன்னைப் போலவேத்தான் இருக்க வேண்டும், சுசி!" என்று அவன் அதிகாரம் போலக் கூறவும், முகம் சூடேறிச் சிவக்க, சுசிதா மறுபடியும் திணறிப் போனாள்.

"பிள்ளை என்றதும், அம்மிணிக்குக் கூச்சம்!" என்று ஓர் உறவுக்காரப் பெண்மணி கூற, அங்கிருந்த எல் லோரும் சிரித்தனர்.

உறவினர் எல்லோரும் சென்றுவிட்ட பிறகு, இரவின் தனிமையில், "நம் திருமணம், ஒரு நாள் உண்மைத் திரு மணம் ஆகும் என்றுதானே, பேச்சு? குழந்தையும், அதில் ஓர் அங்கம்தானே? அப்புறம் ஏன், அப்படித் திணறிப் போனாய், சுசி?" என்று விசாரித்தான், தயாளன்.

என்ன பதில் சொல்லுவாள்?

"நா...ன்... நான் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை!" என்றாள் அவள், தோட்டத்து மரத்தில் ஒளிப் பொட்டுகளாக இங்குமங்கும் பறந்த மின்மினிப் பூச்சிகளைப் பார்க்கும் பாவனையோடு!

"நினைத்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும்!" என்ற குரல் அருகே கேட்கவும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினால், தயாளன் மிக அருகில்தான் நின்றிருந்தான்!

"நான், நினைத்துப் பார்த்து வைத்திருக்க வேண்டும்!" என்றவன், மனைவியின் முகவாயைப் பற்றி, லேசாக உயர்த்தினான்!

நெஞ்சு படபடக்க அவள் பார்த்தபோது, அவன் குனிந்து, அவளது கன்னத்தில் மென்மையாக முத்தமிட்டான்!

"இதை நினைத்துக் கொண்டே தூங்கு! நான் வரச் சற்று நேரமாகும்! குட்நைட்!" என்று விட்டு, சட்டெனத் திரும்பி வெளியே சென்றான் அவன்.

குறுகுறுத்த கன்னத்தைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்த வாறு, சுசிதா சற்று நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள்.

அவளுக்கு இப்படிக் குறுகுறுக்கிறதே! தயாவுக்கு ஏதேனும் தோன்றியிருக்குமோ என்று எண்ணம் ஓடியது.

வர நேரமாகும் என்பதால் தூங்கச் சொல்லிவிட்டுப் போனானே! அவனுக்கும் ஏதேனும் தோன்றியிருந்தால், விட்டுவிட்டுப் போவானா?

என்னவோ பெரிதாகக் கேட்டானே, 'பார்த்தவுடன் காதல் என்றால் ஒத்துக் கொள்வாயா' என்று! காதல் என்றால், அவளைப் பிரிந்து இப்படிப் போக முடியுமாக்கும்? முடியாது என்று எத்தனை புத்தகங்களில் வருகிறது.

ஆனால்... பின்னே ஏன் முத்தமிட்டான்?

அன்று வரை, அறிந்திராத, புரியாத விவகாரம்!

அன்றும் சரிவரப் புரியாதபோதும், உள்ளூர ஓர் ஏக்கம் எழுந்தது!

அந்த ஏக்கத்துடன், கணவனை நினைத்தவாறே படுத்துக் கொண்டாள் அவள்.

எப்போது தூங்கினாளோ?

அதேபோல, அவன் எப்போது வந்தான் என்றும் அவள் அறியாள்.

வந்தவன் அவள் புறமாக வந்து நின்றதையும், ஒரு கையை, அந்தக் கன்னத்தில் பதித்தபடியே அவள் தூங்கியதைப் பார்த்தவாறு சற்று நேரம் நின்றதையும் கூட!

மறுநாள் காலையிலேயே, தோட்டம் துரவுகளைச் சுற்றிப் பார்க்க அவளை அழைத்துச் சென்றான் தயாளன்.

வீட்டில் குளிக்க விடாமல், அவசரப்படுத்தி, ஒரு செட் துணிகளோடு அவளை அழைத்துச் சென்ற காரணம் அங்கே போன பிறகுதான் தெரிந்தது!

பெரிய பம்பு செட் மூலம் இறைக்கப்பட்ட நீர், அகன்ற கிணறு போன்ற தொட்டியில் விழுந்து, மரங்களுக்குப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது!

அவளை இழுத்துக் கொண்டு தொட்டியில் இறக்கி விட்டான் அவன்.

அருவி போலக் கொட்டிய வெதுவெதுப்பான நீரில் குளித்தது, தனி சுகமாக இருந்தது! அதை விடவும், கணவனோடு சேர்ந்து தண்ணீரில் துழாய்ந்தது!

தொட்டியின் கழுத்தளவு நீரில் நீந்திக் குளித்ததும், காலை வாருவதும், ஓடிப் பிடிப்பதுமாகச் சின்னப் பிள்ளைகள் போலக் குளித்ததும், அவளுக்கு அனுபவித்து அறியாத சந்தோஷம்!

பம்பு செட் அறையிலேயே உடை மாற்றிக் கொண்டு திரும்பியபோது, இருவருக்குமே பயங்கரப் பசி!

தோப்பிலேயே, ஆளுக்கு ஓர் இளநீரைக் குடித்துவிட்டு, அதிலிருந்த சிறு வழுக்கையும் வழித்துத் தின்ற பிறகு தான், வீட்டுக்குத் திரும்பி வரத் தெம்பே வந்தது!

ஆனால், உடம்பெல்லாம் பஞ்சு மாதிரி லேசாகி, வானத்தில் பறக்கிற உணர்வு மட்டும் அப்படியே இருந்தது!

வீட்டுக்கு, அவ்வப்போது யாராவது வந்து வந்து போனார்கள்.

வரவின் காரணம், புது மருமகளை மீண்டும் ஒரு தரம் பார்த்துப் போவது என்பது, நன்றாகவே புரிந்தது. தொடரும் பல நாட்களுக்குப் பேசுவதற்கு ஒரு கருப்பொருள் கிடைக்கும் அல்லவா?

அவள் இப்படி உடை அணிந்திருந்தாள்., கூந்தலைக் கட்டியிருந்த விதம், நிற்கிற, நடக்கிற, பேசுகிற பாணி... அலசி ஆராய எத்தனை இருக்கிறது!

முகம் சுளிக்காமல் மருமகளை வரச்சொல்லி ஒரு தரம் காட்டுவதும், காட்சிப் பொருளாக அமர்ந்து, வந்தவர்களின் துருவல் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பது அவளுக்கு போர டிக்குமுன், அல்லது, வந்தோரின் பேச்சு எல்லை மீறுமுன், ஏதாவது வேலை சொல்லி அனுப்பி விடுவதுமாக, மாமி யாரின் கெட்டிக்காரத்தனத்தை சுசிதா உள்ளூர ரசித்தாள்.

ஒரு சிலர் வரும்போது, "இவ்வளவு நேரம் வேலை செய் தாள். அசந்து படுத்திருக்கிறாள். நாளைக்குப் பார்ப்போமே!" என்று சமாளிப்பதும் உண்டு!

அன்று மதிய நேரத்தில், வீட்டுத் தோட்டத்தில்தான் சுசிதா சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

நிறம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்த ஒரு கொய்யாப் பழத்தைப் பறித்துக் கடித்தபடி, தோட்டத்திலிருந்து வீட்டுக் குத்தான் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"மருமகள் தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கிறாள்!" என்று மாமியாரின் குரலில் விழிப்படைந்து, வீட்டின் உள்ளே வராமல் பக்கவாட்டில் நடந்தாள் அவள்.

வந்த விருந்தாளிக்குப் பெரிய குரல்! ஆத்திரமும் இருந்தது போலும்!

"அவள் கிட்டே என்ன கேட்பது? பெரிய மனுஷி! நீங்க தான் சொல்லுங்களேன்! அந்தப் பானுப் பொண்ணுக்கு என்ன குறை? அவளும் நல்ல அழகுதானே? பணக்காரப் பொண்ணு கிடைக்குது என்றதும், முறைப் பொண்ணைக் கைவிட்டு விட்டீங்களே!" என்று உரத்த குரலில் காதில் விழவும், சுசிதா திடுக்கிட்டுப் போனாள்!

அந்தப் பானு, தயாளனுக்கு முறைப் பெண்ணா? கிராமப் புறங்களில் முறைப் பெண் என்றால், பாதித்

திருமணம் ஆன மாதிரி, அவ்வளவு உறுதி என்றல்லவா, கேள்வி?

இதற்காகத்தான், பானு விஷயம் கவனிக்கும்படி, அன்று மாமியார் சொன்னதா?

அப்புறம் எப்படி, நெருங்கிய உறவே இல்லை என்று தயா பதிலிறுத்தான்?

ஆனால், தாயிடம் அந்தப் பார்வை!

என்னவோ இருக்கிறது?

"முறையாவது இன்னொன்றாவது? இரண்டு பேருக்கும் கிட்டத்தட்ட சம வயது! அந்த மாதிரி நினைப்பும் கிடையாது! சும்மா எதையாவது கிளப்பாதீர்கள் அண்ணி!" என்றாள் தயாளனுடைய தாயார்.

"ஆமாமாம்! இப்போது அப்படித்தான் சொல்லுவீங்க! போங்க! உங்களுக்கு என்ன வந்தது? எனக்கு அல்லவா, அக்கா மகள்! என்னமோ, கடவுளாப் பார்த்து, அந்தப் பொண்ணை நல்லா வைத்தா சரி!"

"இதோ வர்றேன்... உங்களுக்குப் பலகாரம்..." என்று மாமியார் எழுந்து செல்லும் அரவம் கேட்டது!

மருமகள் காது கேட்கும் தூரத்தில் இருக்கிறாளோ என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகவும் இருக்கலாம்!

இந்த விஷயம் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ள சுசிதாவுக்கு விருப்பம் இல்லை! பசேல் என்று செடி கொடிகளும், மரங்களுமாக வீட்டைச் சுற்றிலும் வளர்ந்திருந்த தோட்டத்தில், ஒருவர் கண்ணில் படாமல் மறைவதும் கடினமாக இருக்கவில்லை!

தலையைத் தாழ்த்தியவாறே சென்று, சற்று தூரத்தில் இருந்த மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவளுக்குத் தீவிரமாக யோசிக்கவும் வேண்டியிருந்தது!

இப்போது வந்த பெண்மணி சொன்னது, எந்த அளவு சரி?

தயாளனுக்கும், அந்தப் பானுவுக்கும், மணந்து கொள்கிற முறை இருக்கலாம்! ஆனால், வயதுப் பொருத்தம் இல்லை என்று அவளிடமே, மாமியார் சொன்னாரே!

அது மட்டுமல்ல, தயாளன் படித்தவன், உறவுக்குள் மணப்பது சரியில்லை, வருங்கால சந்ததி வலுவிழந்து போகும் அபாயம் இருக்கிறது என்று, அவனும் படித் திருப்பான்தானே?

அதற்காகவே... அந்த அம்மாள் சொல்வது போலவே பணத்துக்காக அல்லாமல், இந்த அறிவியல் ஆராய்ச்சி காரணமாகவே, பானுவை அவன் மறுத்திருக்கலாம்.

முக்கியமாக, தயாளன் என்னைப் பணத்துக்காக மணக்க வில்லை என்றே சுசிக்குத் தோன்றியது.

தந்தையின் சொத்து பெரும்பாலும் சுய சம்பாத்தியம் என்பதும், அதை, அவர் விரோதியாகக் கருதும் அவனுக்குத் தரமாட்டார் என்பதும், அவனும் அறிந்த உண்மை அல்லவா?

அத்தோடு, தயா பணத்தாசை உள்ளவன் என்றால், அவ ளுடைய தந்தையை அல்லவா, முதலில் குளிப்பாட்டி இருப்பான்?

எனவே, இந்த வகையிலும் இந்தப் பெண் சொன்னது, தப்பு!

சும்மா வம்பு வளர்க்க வந்திருக்கிறாள்!

அந்தப் பானு, அவளுடைய அக்கா மகள் என்பதால், இந்த வீட்டில் அவள் ராஜ்யம் நடக்கவில்லையே என்று கொஞ்சம் ஆத்திரமும் இருந்திருக்கும்.

எல்லாம், இப்படி வெளிப்பட்டிருக்கிறது!

ஏன், பானு பற்றி மாமியார் தானே முதல் முதலில் பேச் செடுத்தது! அதிலும், யார் என்ன என்ற விவரமும் சொன்னாரே!

இப்போதும் அவள் ஒரு வார்த்தை கேட்டால் கூட, எல்லா விளக்கமும் வந்துவிடும்!

ஆனால், அவளுக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்பது போலத் தயாளன் செயல்பட்டது... வீணாக அவசியமற்ற ஒரு விஷயத்தைப் பேசிப் பிரச்சினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம் என்பதாக இருக்கலாம்!

அப்படித்தானே இருக்கும்!

கணவன், மாமியார் மாமனார் எல்லாருமே நல்லவர்களே! அதிலும், அவளிடம் மிகுந்த பிரியம் உள்ளவர்களும் கூட! கண்டவர்களின் பேச்சை நம்பி, மனதைக் குழப்பி, மகிழ்ச்சியைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது!

மனத் தெளிவு இல்லாததால் அவளைப் பெற்றவள் படுகிற பாடு போதும்!

காலைக் குளியலைத் தொடர்ந்து இருந்த பஞ்சாகிப் பறக்கிற உணர்வு பெரும்பாலும் மறைந்துவிட்ட போதும், மனதில் நிம்மதியோடயே எழுந்து வீட்டுக்குள் சென்றாள் சுசிதா!

அவள் கையில் பாதி கரம்பியிருந்த கொய்யாக் காயை பார்த்துவிட்டு, "உனக்கு, இப்படி முக்கால் காயாக இருப் பதுதான் பிடிக்குமா? இன்னும் கொஞ்சம் பறித்து வரச் சொல் லட்டுமா?" என்று, மாமியார் கனிவாகக் கேட்டது, அவளது மனக் கணிப்பே சரியானது என்று உறுதிப்படுத்தியது!

பளிச்சென்ற முறுவலோடு, "அவ்வப்போது, நானே பறித்துக் கொள்கிறேன் அத்தை! நானே பறித்து,

அப்போதே தின்பது, இன்னமும் சுவையாக இருக்கிறது!'' என்றாள் அவள்!

அன்றிரவு, அந்த பானுவை மட்டுமென்ன, உலகையே அடியோடு மறந்து போனாள் சுசிதா!

12

ஊர்க் கோயில் பூஜை, விருந்து என்று வந்த போதும், கிடைத்த நேரத்தில், பண்ணைக் கணக்கு வழக்குகளைத் தந்தைக்கு உதவியாகத் தயாளன் பார்ப்பது, சுசிதாவும் அறிந்ததே!

அதுவும் அன்று ஊர்ச் சாவடியில் வைத்து, பண்ணையாட்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகள் அத்தனையும் பேசி முடித்துவிட்டு, தயா திரும்பி வரவே, அதிக நேரம் ஆயிற்று!

வந்ததும் குளித்து, உணவருந்தி, அதன் பிறகு, தாயிடம் நடந்தது எல்லாம் சொல்லி முடிக்க வேண்டியிருந்தது! ஏனெனில், தந்தையின் உடல் நலம் கருதி, பெரும்பாலும் பண்ணைப் பொறுப்பேற்று நடத்துவது, அன்னைதான்.

இங்கு வந்ததுமே, அதைப் புரிந்து கொண்டிருந்த சுசிதா, அந்த நேரத்துப் பேச்சில் குறுக்கிடுவது கிடையாது!

அன்று வெகு நேரம் தாயிடம் பேசிவிட்டு அவன் அறைக்குள் வந்தபோது, சுசிதா அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தாள்.

பேசாமல் போய்த் தன் பக்கமாக சற்று நேரம் அசையாமல் படுத்திருந்தவன், திடுமென அவள் புறமாகத் திரும்பி, ''இன்று முழுவதும் வேலையில் கவனம்

செலுத்த மிகவும் சிரமப்பட்டேன்! ஆனால், மெய்யாகவே, உன் மனதில் ஒரு சலனமும் இல்லை என்கிறாயா?'' என்று கேட்டான்.

அந்தக் குரலில் தூக்கம் அடியோடு கலைந்து, அவள் கண்விழித்துப் பார்க்கையில், அவன் முகம், அவளுக்கு நேராக இருந்தது!

அது வினாடிகளோ, அன்றி நிமிஷங்களோ, சுசிக்குத் தெரியாது!

ஆனால், அவளிடம் திகைப்பை உணர்ந்து, சட்டென விலகிப் போய் ஜன்னல் வழியே வெளிப்புறம் நோக்கிய வண்ணம் நின்றான் தயாளன்.

வரி வடிவாகத் தெரிந்த அவனது தோற்றம், அவன் பெரிய மூச்சுகளை எடுத்து விடுவதைத் தெரிவித்தது!

அவகாசமாவது, இன்னொன்றாவது?

அவனுக்கு வேகம் இருக்கிறது!

அவளுக்கும் ஏதோ பண்ணத்தான் செய்கிறது!

திருமணமும் நிலையானது என்று, இருவருமே ஒத்துக் கொண்டதுதான்!

எப்படியும், அவனுக்கு அவள்., அவளுக்கு அவன்தானே?

இன்னும்... எல்லாம் மெல்ல வரட்டுமே! ஓர் இந்தியத் திருமணமாக, இன்று தொடங்குவதில் என்ன தப்பு?

மெல்ல எழுந்து போய், அவன் தோளைத் தொட்டு, ''உங்களுக்குத் தடை இல்லை என்றால்...'' என்றவாறு, அவன் முதுகோடு ஒண்டினாள்!

மறு நாளே, மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு, ஊட்டிக்கு கிளம்பிவிட்டான் தயாளன்.

முன்தினமே, பண்ணை வேலைகள் அனைத்தும் முடிந்து விட்டதால், கிளம்புவதற்கு வசதியாகவும் இருந்தது!

ஊட்டியில் இருந்த மூன்று நாட்களும், மகிழ்ச்சி என்பது மட்டுமே அவர்கள் அறிந்த உணர்ச்சியாக இருந்தது!

திருமணமாகி இந்த இரு வாரங்களாக, அவர்களால் எப்படி விலகி இருக்க முடிந்தது என்று இருவருக்குமே புரியவில்லை!

ஆனால், அந்த இரு வாரங்களுக்கும் சேர்த்து, அந்த மூன்று நாட்களில், ஈடுகட்ட இருவருமே முயன்றார்கள் எனலாம்!

தனக்குள் இப்படி ஓர் ஆவல் இருந்திருக்கிறது என்பது, சுசிக்கு நம்ப முடியாத பிரமிப்பாக இருந்தது!

ஊட்டியை விட்டு கிளம்ப மனமே வரவில்லை என்றாலும், "கோவையிலும், நம் வீட்டில் நாம் இருவரும்தானே?" என்று தயாளன் கணவன் பார்வை பார்க்க, கிளுக்கிச் சிரித்தாள் அவன் மனைவி!

கூடச் சேர்ந்து சிரித்தபடியே, அவளை கை வளைவுக்குள் இழுத்துக் கொண்டான் கணவன்.

வீடு வந்து, பணியாள் குறித்து வைத்திருந்த டெலிபோன் அழைப்புகளை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு,"உன் அம்மாவின் அழைப்புகள் தான் அதிகம் இருக்கின்றன! அடுத்தது, சிவகுரு! பாவம்! பணவசூல் மந்தமாகிவிட்டது போல! ஆனால் சுசி, அந்த நன்கொடை வேலையை வேறு யாரேனும் செய்யச் சொல்லிவிட்டு, நீ முதியோருக்கு நேரடி சேவை செய்வது, இன்னும் பெரிய பொதுப்பணியாகத் தெரிய வில்லை? யோசித்துப்பார்! அப்புறம்... எதற்கும், குளித்து, உணவருந்தி, உன் தேவைகளை முடித்துவிட்டே அம்மா வுக்கு போன் செய்ம்மா. இல்லாவிட்டால், அதற்கெல்

லாம் இன்றைக்கு அவகாசமே கிடைக்காமல் போகலாம்!'' என்றான் தயாளன் கிண்டலாக.

சுசிதா வாய்க்குள் முறுவலை அடக்குவதைக் கவனித்து, உடனே புரிந்து, ''சில பேருக்கு அவகாசம் கொடுப்பது எவ்வளவு பெரிய கால விரயம் ஆகிவிடுகிறது! ஹும்!'' என்று தயாளன் சத்தமாய் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட, அவளுக்குச் சிரிப்பு பீறிட்டது!

அவளது சிரிப்பைப் பார்த்தபடியே, அவன் ஆவலாக நெருங்கவும், சுசியின் முகம் ரோஜாவாய்ச் சிவந்தது!

''இது வீட்டு ஹால், சாரே! ஊட்டி ஹோட்டல் அறை அல்ல! வேலையாட்கள் வந்து போகிற இடம் என்பது நினைவில் இருக்கட்டும்!'' என்று புன்னகையோடு எச்சரித்தாள் அவள்.

''ஐயோ, நல்லவேளை, ஞாபகப்படுத்தினாய்! வாவா! வேலையாட்கள் உள்ளே வர முடியாதபடி, நம் இருவரும் அறைக்குள் போய்ப் பூட்டிக் கொள்ளலாம்!'' என்று அவன் பெரிதாய் யோசனை கூறவும், மீண்டும் சிரித்தாள் சுசிதா!

இன்னும் முப்பது நிமிஷங்களுக்குள், சூப்பர் மார்க்கெட் தலைமை அலுவலக அறையில் இருந்தாக வேண்டும் என்றவன்!

கேலியும், சிரிப்புமாக, ஒருவழியாகத் தயாளன் அலுவலைக் கவனிப்பதற்காகச் சென்றதும், அவன் சொன்னது போலவே, தன் உடனடி வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு தாயாருக்கு போன் செய்தாள் அவள்.

எதிர்பார்த்தது போலவே, போனிலேயே விம்மி அழுதாள் அன்னை!

''நாலு நாளில் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, இப்படி ஒரு வாரம் தங்கிவிட்டாயே! செல்லைக் கூட எடுத்துப் போகாமல்... நான் செத்தால் கூட, உனக்கு எப்படித் தெரி

யும்? சொல்லப் போனால், உனக்குச் சொல்லாமல் சாகக் கூடாது என்றுதான், இத்தனை நாள், நான் உயிருடன் இருக்கிறேன், தெரியுமோ?'' என்று கேட்டு விட்டுத் தொடர்ந்து கேவி அழுதாள் அவள்.

இது என்ன பேச்சு?

அறைக்குள் தனியாக ஒரு போன் தொடர்பு இருந்த போதும், ஹால் சோஃபாவில், பாதி படுத்தாற்போலச் சாய்ந்து கொண்டுதான் வசந்தா போன் பண்ணுவாள்.

ஏதோ வேலையாக அங்குமிங்கும் செல்கிற பாவனை யில், பணியாட்கள் தாயின் உரையாடலைக் கவனித்ததும் சுசிதாவுக்கு நினைவு வந்தது.

இப்போது, எங்கிருந்து பேசுகிறாளோ?

வேலையாட்கள் பார்க்க இப்படி அழுதால், அப்புறம் அவர்கள் எப்படி, அவளை மதிப்பார்கள்?

அப்புறம், 'பார், இந்தப் பாண்டி, நான் கூப்பிடக் கூப் பிடக் காதில் விழாதது போலப் போகிறான்' என்று சொல்லி, என்ன பயன்?

முன்பாவது, சுசிதா கூட இருந்து, எல்லாவற்றையும் எப்படியோ கவனித்துக் கொண்டாள்.

இப்போது, தன் பொறுப்பாகச் செயலாற்ற வேண்டிய நிலையிலும், அதே போலவே இருந்ததால், வீட்டில் எப்படி வேலை நடக்கும்?

எனவே, ''அம்மா போனில் ரொம்பப் பேசாதீர்கள்; வேலையாட்களுக்குத் தெரிவது நல்லதில்லை!'' என்று தாயிடம் எச்சரித்தாள் மகள்.

இதற்கான பெற்றவளின் பதில் சுசிதா சற்றும் எதிர்பாராத தாக இருந்தது. கூடவே, அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தியது!

"வேலையாட்கள் என்ன? நாலு நாளில், ஊர், உலகம் எல்லாம் தெரிந்து நாறப் போகிறது! அப்போது, சாவது தவிர... அதற்கு முன்பே செத்துவிட..." என்று வசந்தா, வாக்கியத்தை முடிக்க முடியாமல், "ஐயோ, ஐயோ" என்று கதறி அழவும், சுசிதா பயந்து போனாள்.

பொதுவாக, வசந்தா 'இம்' எனுமுன் அழுகிறவள் தான்! ஆனால் அழுதாலும், இந்த அசட்டு அழுகை சீக்கிர மாக நின்று போகும் என்று புரியக் கூடியதாக இருக்கும்!

அந்த பாங்க் கடன் செய்தி ஏதும் வெளியாகி... ஊகூம். இராது! தயா உறுதி கூறிய பிறகு, அதற்கு வாய்ப்பே கிடையாது!

பின்னே, ஊர் உலகம் அறிய நாறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

விஷயம் என்னவாக இருப்பினும், தாயார் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு இருப்பதை சுசிதாவால் உணர முடிந்தது!

எனவே, "அம்மா, அழாதீர்கள். எதுவானாலும், போனில் வேண்டாம். நான் உடனே கிளம்பி, அங்கே வருகிறேன். என்ன செய்யலாம் என்று, இருவருமாக யோசிப்போம்! ஏதாவது வழி கிடைக்கும்!" என்று தேறுதலாகக் கூறினாள்.

"நீயும் நானும் என்ன? இந்த உலகம் முழுவதும் கூடி யோசித்தாலும், ஒரு வழியும் காணப்போவது இல்லை! என் வாழ்க்கை அழிந்தது, அழிந்ததுதான்! நான் உயி ரோடு இருப்பது தப்பு..." என்று அதே ரீதியில் பேசிய தாயின் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, "வைக்கட்டுமாம்மா? வைத்து விட்டு, இதோ, உடனே கிளம்பி வருகிறேன்! தைரியமாக இருங்கள்...!" என்று ரிசீவரை வைத்தாள் சுசிதா!

ஆனால், உடனே கிளம்ப முடியாமல், மனதில் ஏதோ தவிப்பாக இருந்தது!

அவள் தாய் எதற்கும் பரபரப்பு அடைகிறவள்தான்! படபடப்பாகப் பேசுகிறவள்தான்! 'உளறிக் கொட்டிக் கிளறி

முடி' என்பார்களே, அந்த அளவுக்கு, 'ஐயோ ஐயய்யோ' என்று அர்த்தமற்றுப் புலம்புகிறவள்தான்!

ஆனால் இன்றைக்கு அவள் குரலில் இருந்த நிராசை யும், நம்பிக்கையற்ற தன்மையும், அவள் மகள் அன்று வரை அறியாதது!

மெய்யாகவே, ஏதோ ஆகிவிட்டது!

அது, என்னவாக இருக்கும்?

கலங்கிய மனதைத் திடப்படுத்துவதற்குக் கணவன் குரல் மிகவும் தேவைப்பட்டது!

அவனது தனிப்பட்ட எண்ணில் தயாளனை அழைத்து, தாயார் சொன்ன அனைத்தையும் ஒப்பித்தாள். "இப்போது நான் அம்மாவைப் பார்க்கப் போகிறேன், தயா. அம்மா கொஞ்சம் ஆறுதலான பிறகுதான் திரும்ப முடியும். திரும்பி வரத் தாமதம் ஆனாலும், ஆகும். என்ன?" என்றாள் அவள்.

'உங்களில் யார் அம்மா' என்று, பழைய மாதிரி ஏதேனும் சொல்லுவானோ என்று அவளுக்குக் கலக்கம் தான்!

ஆனால் அவன் அப்படி எதுவும் சொல்லாமல், "நம் ஷெட்டில், ஒரு மாருதி நிற்கும், சுசி. அதை எடுத்துப் போ!" என்றதோடு "அவசரப்பட்டுத் திரும்பி வர வேண்டாம். ஒரு வாரத்து வேலை கவனிக்க வேண்டியிருப்பதால், நான் வீட்டுக்கு வரவும் தாமதம் ஆகக்கூடும். அப்புறம் சுசி, நீ எதற்கும் கவலைப்படாதே! எல்லாம் நாம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். என்னடா?" என்று அவன் கனிவாகச் சேர்த்து சொல்லவே, அவளுக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது!

இப்படியெல்லாம் குரலாலும் சொல்லாலும் தெம்பூட்ட அவன் இல்லாமல் இத்தனை ஆண்டு காலம் எப்படித் தான் உயிரோடு இருந்தாளோ?

தந்தையின் வீட்டுக்குச் சென்று, தாயைப் பார்த்த போது, சுசிதா மேலும் அதிகமாகவே அதிர்ந்து போனாள்.

அந்த அளவுக்கு வசந்தா, அவளது நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு, மேலே பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் மூத்துத் தெரிந்தாள்!

எந்த நேரம், யார் வருவார்களோ என்று, எப்போதும்... அழும்போது கூட முழு ஒப்பனையில் இருப்பவள் அவள்.

இப்போது நேர் மாறாக, அவள் குளித்தே இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகியிருக்கும் போலத் தோன்றியது!

அழுதழுது சிவந்து வீங்கியிருந்த கண்கள், முகம்! ஷாம்பூ, சீப்பு எதையுமே நாட்கணக்கில் கண்டிராத தோற்றத்துடன் கலைந்து பறந்த கூந்தல்! கசங்கி சரிந்திருந்த சேலை!

எப்போது சாப்பிட்டாளோ? 'ஹோ' வென்று கூடாய் இருந்தாள்! நெஞ்சை உருக்கும் பரிதாபகரமானத் தோற்றம்!

இது கூட கண்ணில் படாமல், கருத்தை உறுத்தாமல், இதை சீர்படுத்த எதுவும் செய்யாமல், அவள் தந்தை என்னதான் பண்ணுகிறார்?

முன்னைப் போதையும் விடவும், தாயின் பிழைகளுக்குத் தந்தையே முக்கியமான காரணம் என்று தோன்றியது, மகளுக்கு!

முன்னெல்லாம் பெரும்பாலும் பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்தபடி, முகபாவனையைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு தான், ஏற்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி, சுசிதா தாய்க்கு ஆறுதல் சொல்லுவாள்.

ஆனால், இப்போது, அதெல்லாம் அவளுக்கு நினைவு கூட வரவில்லை!

வசந்தாவைப் பார்த்ததுமே ஓடிப்போய், அவளைத் தோளோடு அணைத்து, "என்னம்மா இது, இப்படி இருக்கிறீர் கள்?" என்று வருத்தத்துடன் வினவினாள்.

என்னவோ, உயிர் நிலையே அவள்தான் போல, மகளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, வசந்தா மூசுமூசு என்று அழுதாளே தவிர, ஒன்றும் சொல்லவில்லை!

இதுவும் புதிதுதான்.

மெல்ல அவளை எழுப்பிக் கூட்டிப் போய், உடை எடுத்துக் கொடுத்துக் குளித்துவிட்டு வரச் சொன்னாள்.

அன்னை குளித்துவிட்டு வருமுன், சமையல்காரம்மா விடம் சாப்பாடு அனுப்பச் சொல்லி, அன்னையை உண்ண வைத்தாள்.

கொஞ்சம் உணவு உள்ளே போனதும், மீண்டும் உதடு நடுங்க, வசந்தா ஏதோ சொல்ல முனைந்தபோது, சுசிதா அவளைத் தடுத்தாள்.

கிராமப்புறமாக இருந்தாலும், தயாளன் வீட்டில், குடும்பத் தினர் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, பணியாட்கள் உள்ளே வருவதே கிடையாது! இங்கே அதற்குள் இரண்டு பேர், அங்குமிங்கும் போயாயிற்று!

இந்த நேரம்தான் முடித்தாக வேண்டும் என்று அப்படி என்ன பெரிய வேலை?

தயாளன் வீட்டு முறையை இங்கேயும் கடைப்பிடிக்க வைக்க வேண்டும் என்று மனதுள் எண்ணியவளாய், "சாப் பிட்டு முடிங்கள்மா. நாம் இருவரும் அப்படியே காரில் சற்று தூரம் சென்று வருவோம். அப்போது, எல்லாம் பேசலாம்!" என்றாள் அவள்.

"இனி என்ன பேசி, என்ன பயன்?" என்ற போதும், மகளுக்கு கட்டுப்பட்டு பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு, மேலும் இரண்டு வாய் உண்டு முடித்தாள் அன்னை!

பெற்றவள் உண்டு முடித்ததும், அவளைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு, சுசிதா கிளம்பிவிட்டாள்.

போக்குவரத்து குறைவான சாலையில் சென்று ஒரு மரத்தடியில் காரை நிறுத்தி, "இப்போது சொல்லுங்கள், அம்மா? நீங்கள் இந்த அளவுக்கு நோகும்படி, வீட்டில் என்ன பிரச்சினை?" என்று கேட்டாள்.

கையை நீட்டி, மகளின் கன்னத்தை மெல்ல வருடினாள் வசந்தா.

தாயின் விரல்கள் நடுங்குவதை உணர்ந்து, அவளது கையைப் பற்றிக் கொண்டு, "என்னம்மா? என்ன? நீங்கள் சொன்னால்தானே, அதற்கு என்ன செய்வது என்று யோசிக்க முடியும்? முதலில் பிரச்சினையை சொல்லுங்கள்!" என்று, தாயை உந்தினாள் பெண்.

"செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை! ஆனால் உன் அப்பா..."

"அப்பாவுக்கு என்ன? ரொம்பத் திட்டினாரா? அவர் எப்போதும் செய்வதுதானே? அதற்குப் போய்..."

"திட்டவில்லை..."

தாய் பேசிய பாணியில் என்னவோ வயிற்றுக்குள் பிசைய, "பின்னே?" என்று கேட்டாள் மகள்.

"அவர்... குணா என்னைக் கை விட்டுவிட்டார். அவரது வாழ்வில் இருந்து, என்னை ஒரேயடியாக ஒதுக்கி விட்டார்!"

"அம்மா! நீ... நீங்கள் ஏதோ தப்பாக..."

"இல்லைம்மா! கொஞ்ச நாளாகவே, எனக்கு சந்தேகம் இருந்தது! அவர் வாழ்வில் இன்னொரு பெண் இருக்கிறாளோ என்று... அவளோடு, அவரைப் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள். அப்போதெல்லாம் நான் ஒத்துக் கொள்ளாமல் பிடிவாதமாக மறுத்தேன்! இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் சேர்ந்து வாழ்ந்த பிறகு, இன்னொரு பெண்ணை எப்படி நினைக்க முடியும் என்று எண்ணினேன்! ஆனால், இப்போது, அவருக்கு என் கூட ஒரே வீட்டில் இருக்கவும் பிடிக்கவில்லையாம்! கடிதம்... கடிதமே எழுதி வைத்து விட்டு... நம் வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டார். இனிமேல், வீட்டுக்குத் திரும்பி வர... வரவே மாட்டாராம்! அவரைப் பாராமல், நான் எப்படி இருப்பேன்? செத்துத்தான் போவேன்!" என்று மீண்டும் அழுகையில் குலுங்கினாள் பெற்றவள்!

13

சற்று நேரம் சுசிதாவுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை!

இது எப்படி முடியும்?

ஐம்பதைத் தொட்டுவிட்ட ஒரு குடும்பத் தலைவர் வீட்டை விட்டுப் போவது என்றால்.. அதுவும் இன்னொரு பெண்ணுக்காக என்றால் கேட்கச் சகிக்கவில்லையே!

அம்மா கெட்டிக்காரி இல்லைதான். ஓரளவு அசட்டுத் தனமும் உண்டுதான்!

ஆனால், அவரது அன்பைக் காட்டி, அவளை மேம்படுத்தி இருக்கலாமே!

கணவரிடம் அன்பு இல்லாதவள் அல்லவே அம்மா!

எப்படியும், கணவன் மனைவி என்று ஆன பிறகு, எப்படி அவர் இன்னொரு பெண்ணுடன் பழகலாம்?

அந்த மாதிரி, இன்னொருத்தியை நினைத்துப் பார்ப்பதே, எவ்வளவு அசிங்கம்?

அவளுடைய தந்தையா,அப்படிச் செய்வது?

ஐம்பது வயது! அவரின் கீழ் எத்தனை பேர் வேலை பார்க்கிறார்கள்? அவர்களுக்கெல்லாம், எப்பேர்ப்பட்ட எடுத்துக்காட்டு! இனி, அவரை மனதார யார் மதிப்பார்கள்?

அதுவும், மணமாகி இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு அப்புறமாக!

கொஞ்ச காலமாக எதற்கெடுத்தாலும், குணசேகரன், மனைவியிடம் குற்றம் கண்டுபிடித்தது, சுசிதாவுக்கு நினைவு வந்தது! என்ன தப்பு நடந்தாலும், சுற்றி வளைத்து, மனைவியின் குற்றமாகவே முடித்தாரே!

அதுவே அறிகுறியா? தெரிந்தே தப்பு செய்கிறவன், முந்திக் கொண்டு, அடுத்தவர் மீது குற்றம் சொல்கிற மாதிரி!

அப்போதே, புத்தி மாறிவிட்டதா?

மகளுக்கு மணமுடித்து, மருமகன் வந்துவிட்டானே என்றேனும் திருந்த வேண்டாமா?

இப்போது, இதைத் தயாளனிடம் எப்படிச் சொல்வது? அவன் என்ன நினைப்பான்?

என்ன கேவலம்? என்ன அவமானம்?

அவளுக்கே இப்படிக் கொதிக்கிறதே! பாவம், அம்மா வுக்கு எப்படி இருக்கும்?

தாயின் கையைப் பரிவோடு பற்றி, "எனக்கு என்ன சொல் வது என்றே தெரியவில்லை, அம்மா! இருந்திருந்து, அப்பா... அதுவும் இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு... நம்பக் கூட முடியவில்லையே!" என்றாள், வருத்தத்துடன்.

"மன்றத்தில் நிறையப் பேர், அவரவர் கணவரைப் பற்றி, அப்படி, இப்படி என்பார்கள். எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளத் தோன்றியதே இல்லை! இன்னொரு ஆணைப் பார்த்து, நமக்கு அப்படி எண்ணம் வருகிறதா? ஆண்களுக்கு மட்டும் எப்படி வரும் என்று நினைப்பேன். அப்புறம், உன் அப் பாவைப் பற்றிப் பலபேர் பல விதமாகச் சொல்லும்போது, சில சமயம் கொஞ்சம் சஞ்சலமாக இருக்கும்! அப்போதெல் லாம் இதையேத்தான் நினைத்துக் கொள்வேன்! அவருக் கும் எனக்கும், எவ்வளவு மன வேறுபாடு இருந்தாலும், இன்னொருத்தியை எட்டிப் பார்க்கவே மாட்டார் என்று பிடி வாதமாக நம்பினேன்! அதுவும், இத்தனை வயதுக்குப் பிறகு... ஆனால், எந்த வயதிலும், ஆண்களை நம்பவே கூடாது என்று, இப்போதல்லவா புரிகிறது..."

சுசிதாவால் இதை ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை!

எந்த வயதில் எத்தனை ஆண்கள் தப்பு பண்ணினாலும் சரி! தயா மட்டும், இன்னொரு பெண்ணை, அவள் எப் பேர்ப்பட்ட ரதியாக இருந்தாலும், அவளை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்க மாட்டான் என்பது, அவளுக்கு நிச்சயம்!

ஆனால், தாய் இருக்கும் மனநிலையில், அவளிடம், இப்போது இதைச் சொல்வது கூடாது என்று தோன்றவும்,

ஒன்றும் சொல்லாமல், தாயின் கையை ஆறுதலாக வருடியபடியே பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்!

வெகுநேரம் கழித்து, வசந்தா சற்று அமைதியாகி விட்டது போலத் தோன்றவும், மகள் மீண்டும், இது பற்றிப் பேசினாள்!

"அம்மா, இதை இப்படியே விட முடியாதம்மா. சமூக முறைமைகள், நாகரீகம் என்றெல்லாம் எதற்கு வைத்திருக் கிறார்கள்? தயாவிடம் கலந்து ஆலோசித்துவிட்டு, நான் அப்பாவிடம் பேசப் போகிறேன்! அவர்கள் இருவருக்கும் நல்ல உறவு இருந்திருந்தால், அவரையே பேசச் சொல்லு வேன்! அவர் ரொம்பக் கெட்டிக்காரர், அம்மா! ஒரு மாதிரிப் பேசியே, எல்லோரையும் வழிக்குக் கொண்டு வந்து விடுவார்! ஆனால், அப்பாவுக்குத்தான் நல்லவர் கள் யார் என்று தெரியவில்லையே!..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவள், பெற்றவள் ஒரு மாதிரிப் பார்க்க வும், சற்று நிறுத்தி, "என்னம்மா?" என்று வினவினாள்.

"அதில்லை, கண்ணு. மாப்பிள்ளையை அவ்வளவு உயர்த்திப் பேசுகிறாயே! இந்த நிமிஷத்தில், ஆண்கள் என் றாலே எனக்கு நம்பப் பயமாக இருக்கிறது!" என்றாள் வசந்தா!

தாயாரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது, சுசிதாவுக்கு.

சூடுபட்ட பூனை நிலை அன்னைக்கு! தயாளன் போலப் பத்தரை மாற்றுத் தங்கமும், பித்தளையாகவே தெரிகிறது!

அதற்காகத் தாயிடம் கோபம் வரவில்லை! மாறாகப் பரிதாபம்தான்!

இந்த நிலைக்குத் தந்தை, அவளை ஆளாக்கிவிட்டாரே!

உள்ளூர இரங்கியபடி, "எல்லா ஆண்களும், ஒரே மாதிரி இருக்க மாட்டார்கள், அம்மா!" என்றாள் பெண்.

"இல்லாதிருந்தால் நல்லது!" என்று சோர்வுடன் பெரு மூச்சு விட்டாள் வசந்தா.

"இருக்கட்டும் அம்மா! அப்பா ஒன்றும் சின்னப்பிள்ளை அல்ல! தப்பு புரிந்து, தானாகவும் வந்துவிடலாம்! பார்க்க லாம்! அவர், அன்பே இல்லாதவரும் அல்லவே!" என்றாள் மகள்.

"ரொம்பவே, அன்பு உண்டு, சுசிம்மா. எவ்வளவோ பிரியமாக இருப்பார்! ஆனால், எதற்கென்று தெரியாமல், சுள்ளென்று கோபம் வந்துவிடும்! ஏன் என்று புரிகிற அளவு, எனக்குப் புத்தி இல்லையோ, என்னவோ? மனசு விட்டுப் பேச, எனக்குத் தைரியம் இருந்தது இல்லை! யாராவது, புகழ மாட்டார்களா என்று... தப்புத் தப்பாகப் பண்ணி, நானே... அவரை விரட்டி விட்டேன் போல! ஆனால் இன்னொருத்தியிடம்... அதைத்தான் தாங்க முடியவில்லை!" என்று, மறுபடியும் கண்ணீருக்குள் புகுந்தாள், அன்னை!

"ஷ்! அம்மா, அழக்கூடாது! அழுதால், தைரியம் கெட்டு விடும்! நான், உங்களை வீட்டில் விட்டுப் போகிறேன், அல்லது, என்னோடு, எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறீர்களா?" என்று கேட்டாள் மகள்.

"இல்லை, சுசி. என்னை நம் வீட்டிலேயே விட்டுவிடு! இந்த நிலையில், எங்கே வரவும் பிடிக்கவில்லை!" என்றாள் தாய்!

வசந்தாவின் அழுகை நின்று, அவள் சற்று சுதாரித்து விட்டாள் என்றே, சுசிதாவுக்குத் தோன்றியது!

அன்னையை வீட்டில் கொண்டுபோய் விடுவிட்டு, என்ன செய்வது என்று, தயாளனோடு கலந்து பேசி முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினாள் மகள்.

ஆனால் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

தந்தை குணசேகரன் என்ன, சின்னப் பிள்ளையா, காதைப் பிடித்து முறுக்கி, இழுத்து வருவதற்கு?

ஆனால், காதைப் பிடிக்காமல் அவரைக் கட்டுப்படுத்த, வேறு ஏதாவது வழி இல்லாமல் போகாது! அது, தயாள னுக்குத் தெரியாமலும் இராது! அவளுக்காக, அவன்...

யோசித்தபடியே காரை ஓட்டியவள், சாலையின் மறு புறத்தில் தயாளனின் காரைக் கண்டதும், வியப்படைந்தாள்!

காரை நிறுத்திவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

அக்கம் பக்கம் எங்கேயும், ஏதேனும் அலுவலகம் மாதிரி, எதையும் காணோம்! பள்ளிகள், ஒரு கிளினிக், சில சிறு கடைகள்...

தயாவின் கார்... ஒரு பூங்காவின் வாயிலை அடுத்து நின் றிருந்தது!

தயாளனின் எந்தத் தொழில் தொடர்பானதாகவும், இங்கே எதுவும் இல்லையே!

வேலை மிகுதி., வீடு வர நேரமாகும்'' என்றவன், பூங்கா வில் என்ன செய்கிறான்?

என்ன செய்தாலும், இவ்வளவு அருகில் வந்துவிட்டு, அவனைப் பாராமல் செல்ல சுசிதாவுக்கு மனம் வரவில்லை!

காரின் ஏசியை மட்டும் ஓடவிட்டுவிட்டுக் காரை நிறுத் தினாள்.

எதிர்ப்புறம் நின்ற காரைத் தாயிடம் காட்டி, ''அது, தயா கார் அம்மா! அவரைப் பார்த்து, ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்!'' என்று காரை விட்டு இறங்கிப் போனாள்!

பூங்காவினுள் சென்றால், சட்டெனக் கண்ணில் படுகிற இடத்தில் அவன் இல்லை!

அதிகம் பேர் இல்லை என்றாலும், அங்கங்கே சிலர் அமர்ந்திருந்த இடத்தில் உரக்க அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கவும் தயங்கினாள். இந்த நேரம் பார்த்து, அதே பெயரில் இன்னும் எவனாவது இங்கே வந்திருந்து, 'என்னம்மா' என்று கேட்டால்?

எனவே, பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடாமலே, சுற்றுமுற்றும் கணவனைப் பார்வையால் தேடியபடியே வேகமாகச் சென்றாள்.

அங்கே காரில் தாயார் காத்திருக்கிறாளே!

ஒரு கிளை வழி முடிந்து, குப்பென்று பூத்திருந்த புதர் ஒன்றைச் சுற்றிக் கொண்டு, அடுத்த நடைபாதைக்குத் திரும்பியபோது, "சொல்வதைக் கேள், பானு! உன் நன்மைக் காகவும் தான் சொல்லுகிறேன்!" என்று தயாளனின் குரல் தணிவாக, ஆனால் தெளிவாகக் கேட்கவும் அப்படியே நின்றுவிட்டாள் அவள்!

பானுவா? அந்தப் பெயர், ரொம்பத் தெளிவாகக் கேட்டதே!

அவளுடனா, தயாளன் இந்தப் பூங்காவுக்கு வந்திருக்கிறான்?

இந்தப் பூங்கா!

சுசிதா, அவளுடைய தாயின் வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில், இந்தப் பூங்கா அமைந்திருக்கவில்லை என்று, ஏனோ அவளுக்குத் தோன்றியது!

அறிந்தவர், தெரிந்தவர் இல்லாத இடத்தில் தாயுடன் தனிமையில் பேச வேண்டும் என்பது இல்லாவிட்டால், சுசிதா இங்கே வந்திருக்கவே போவதில்லை!

என்ன இது?

என்னவோ, நெருங்கிய சொந்தம் இல்லை., அவளுக்குச் செய்யும் கடமை இல்லை என்று அவள் காது கேட்க்க் கூறி னானே! இப்போது 'உன் நன்மைக்காகச் சொல்லுகிறேன்' என்று, அதே பானுவிடம் சொல்கிறான்?

ஒரு வேளை பானுவைப் பார்த்துப் பேசும்படி, அவ னுடைய தாயார் ஏதும் கட்டாயப்படுத்தியிருக்கக் கூடுமோ?

என்னென்னவோ எண்ணங்கள் சுசிதாவின் மூளைக் குள் குழம்புகையில், அந்த பானு பேசினாள்.

"போய், தயா!" என்ற பெண்குரல், அவளாகத்தான் இருக்க முடியும்?

அவளது குரல்தான் என்று, தொடர்ந்த அவளது பேச்சு தெளிவாக்கியது. "என் நன்மையை மட்டுமாக நீ நினைக் கவே இல்லை! புதுப் பெண்டாட்டி அல்லவா? அதனால், அவளைப் பற்றியே நினைக்கிறாய்! அதனால்தான், என்னை ஒதுக்கி விடப் பார்க்கிறாய்! ஆனால், யோசி! என் எதிர்காலம் பற்றியும், நீ யோசிக்க வேண்டாமா? அந்தக் கடமை, உனக்கு இருக்கிறதுதானே?"

புது மனைவியைப் பற்றி நினைப்பது எல்லாம் சரிதான்!

ஆனால், அவளது எதிர்காலம் பற்றிய கடமை, தயாள னுக்கு இருப்பதாக, அவ்வளவு அழுத்தமாக,அந்த பானு சொல்லுகிறாளே, எப்படி? அது என்ன கடமை என்று சுசிதாவுக்குத் தவிப்பாக இருந்தது!

அந்த 'முறைப்பெண்' என்கிற உறவு மட்டுமா? அல்லது, வேறு ஏதும் இருக்கிறதா?

"இருப்பதால்தானே, உன்னோடு இவ்வளவு நேரம், உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்! அத்தோடு, எவ்

வளவு பணம் தருவதாகச் சொல்லுகிறேன்! பத்து லட்சம்! அதை முதலில் கணக்கிட்டுப் பார்! எந்த கோர்ட்டுப்படி ஏறி வேண்டுமானாலும், கேட்டுப்பார்! இவ்வளவு பணம் உன்னிடம், ஏன் தருகிறேன்? உன் எதிர்காலத்துக்காகத் தானே?'' என்றான் தயாளன்!

பணம் கொடுக்கிறானாமா?

''பணம் மட்டும் போதுமா?'' என்று அந்தப் பானு கேட்ட போது, ஒரு கணம், 'அப்படிக் கேளடி பெண்ணே' என்று அவளைப் பாராட்டக் கூடத் தோன்றிற்று!

ஆனால், தொடர்ந்து, பணத்துக்குப் பதிலாக அவள் கேட்பது, அவளது வாழ்வையோ என்று தோன்றவும், உள்ளே பகீரென்றது!

''வேறு என்ன செய்வது? உரிமைக்கு ஒரு போதும் வழி கிடையாது என்பதைப் புரிந்து கொள்! இந்தக் கோயிலில் தாலி என்பது எல்லாம், மனைவி புகார் செய்தால், சிறையில் களி தின்ன வேண்டிய அளவு, பெரும் பிரச்சினை! சுசி நியாயமாகச் சும்மா இருக்க மாட்டாள்! எதற்கு, இந்தப் பாடு? நான் கேட்பதெல்லாம், என்ன பானு? ஒரு குடும்பத்தைக் கலைக்காதே என்பதுதானே?

''கவனி! மற்றபடி, நான் எந்த நேரத்திலும், உனக்கு உதவக் காத்திருக்கிறேன்! எப்போது வேண்டுமானாலும், நீ என்னை அணுகலாம்!... என்ன சொல்லுகிறாய்''

எப்போது வேண்டுமானாலும், அணுகலாமாமே!

மனைவி என்றால், நிறைய வேலையாக்கும்., வீடு வரவும் தாமதம் ஆகுமாம்!

மற்றவள் என்றால், 'எப்போது வேண்டுமானாலும், அணுகலாம்' போல!

பிரமாதம்!

என்ன அசிங்கமான வாழ்க்கைக்குக் கூசாமல் திட்டம் போடுகிறான்!

நேரே போய், இருவரையும் பிடித்துக் கிழிகிழியென்று கிழித்தால் என்ன?

மனம் கொதித்தது சுசிக்கு!

இருந்திருந்து, இவனைப் போய் மகா நல்லவன் என்று, தாயிடம் சொன்னாளே....

சுசிதா மெல்ல சுதாரித்தாள்.

அவளுடைய தாய் இருக்கும் நிலையில், அவளுக்கு இன்னோர் அதிர்ச்சி கொடுக்கக் கூடாது!

என்னதான் ஆண்களை நம்பப் பயம் என்றாலும், மகளது வாழ்வாவது நல்லபடியாக இருக்கிறது என்று நிம்மதி, அன்னைக்கு இப்போது இருக்கும்!

அதைக் கெடுப்பது நல்லதில்லை! குறைந்த பட்சமாக, இப்போதைக்கு!

அவன் எங்கே போகிறான்? அந்த அவள்தான் எங்கே போய்விடப் போகிறாள்? எல்லாம் இங்கேயே இருந்து கூத்தடிப்பதாகத்தான திட்டம் போலிருக்கிறது!

இவர்களைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்! பிறகுதான் பார்க்க வேண்டும்!

சோர்வுடன், திரும்பி நடந்தாள் சுசிதா!

தன் துயரத்தில் மூழ்கியிருந்த வசந்தா மகளின் முக மாறுதலைக் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை!

அதுவும் நல்லதாயிற்று., மற்றபடி மகள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தாயார் ஏதேனும் கேள்வி கேட்டால் அவளால் பதிலேதும் சொல்லவே முடியாது!

உண்மையைச் சொல்லவும் முடியாது! பொய்யேதும் சொல்லவும், இப்போது யோசிப்பதற்கே அவளது மூளைக்குத் திராணியில்லை!

இருபது நாளே பழகிய கணவனின் துரோகமே இப்படித் தாக்குகிறதே! இருபதுக்கும் அதிகமான ஆண்டுகள் பழகிய கணவனால் கைவிடப் படுவது எவ்வளவு பெரிய சோகம்!

இப்போது என்ன செய்வது?

மனம் இருந்த கொதிப்பில், எந்த முடிவெடுக்கவும் அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது! உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக்கும் போது எடுக்கும் எந்த முடிவும் தவறாகவே இருக்கும் என்று, எதிலோ படித்த நினைவு தானாக வந்தது!

அப்படியானால், இது முடிவெடுக்கும் நேரம் அல்ல! யோசிக்க வேண்டிய சமயம்!

தவிக்கும் மனதை அடக்கி, நிதானமாக யோசிப்பதும் கடினமே!

அவளுக்காக மட்டுமல்ல. அன்னைக்காகவுமே அவள் தான் யோசித்தாக வேண்டும்!

பெற்றவளை, அவள் வீட்டில் இறக்கி விடும்போது, தானும் கூடவே இறங்கி, அங்கேயே தங்கிவிடலாமா என்று தோன்றியது.

உடனேயே அது கூடாது என்று தீர்மானித்தாள்.

அவளுக்கு யோசிக்க வேண்டும்! தனியாக இருந்து யோசிக்க வேண்டும்! இங்கே, அது முடியாது!

மனப் பாரத்தை மகளிடம் கொட்டி விட்டதாலோ என்னவோ, கண்களில் நீர்த்திரை தெரிந்த போதும், வசந்தா அமைதியாகவே இருந்தாள்.

"கட்டாயம் சாப்பிட வேண்டும். நான் போன் செய்து கேட்பேன். சாப்பிட்டுவிட்டு, நன்றாகத் தூங்குங்கள்! மற்ற எல்லாம் காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்!" என்று, ஒரு முறைக்குப் பலதரம் தாயிடம் அழுத்திச் சொல்லிவிட்டு, சுசிதா அவளது வீட்டுக்குக் கிளம்பினாள்.

அவள் வீடு என்று எப்படி எண்ணுவது என்று மனம் கலங்கியது!

காரை ஷெட்டில் நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு, உள்ளே சென்ற போது, அழையா விருந்தாளி போல, அன்னியமாகத் தோன்றியது!

இங்கிருந்து கிளம்பும்போது இருந்த சுவாதீனம் இப்போது காணாமல் போயிருந்தது!

இப்போதும், சட்டப்படியான உரிமை அவளுக்குதான்.

ஆனால், அதைத் தந்தவனின் நடத்தை, எல்லாவற்றையும் நாசப்படுத்தி விட்டிருந்தது!

என்ன அநியாயம் என்று எண்ணும்போதே, நடந்ததை எண்ணி மறுகுவதில் அர்த்தமில்லை என்று மூளை எடுத்துரைத்தது!

உண்மையே! இனி, நடக்கப் போவதைத்தான் யோசிக்க வேண்டும்! அதற்கான தனிமையை வேண்டித்தானே, அவள், இப்போது, இந்த வீட்டுக்கு வந்ததே!

"உங்களுக்கு சாப்பாடு எத்தனை மணிக்கு வேணும்மா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு சமையல்காரம்மா வந்து நின்றாள்.

சாப்பாடா? என்ன சாப்பாடு?

தாயிடம் உண்ணச் சொன்னவளுக்குத் தன் வயிறு மறந்து போயிற்று.

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு, "நான் அவரோடு சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்" என்ற சமையல்காரம்மாவை அனுப்பி வைத்தாள்.

அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

இப்போது என்ன செய்வது?

யாரும் எப்படியும் போய்த் தொலையுங்கள் என்று, இங்கிருந்து கிளம்பி, அன்னையிடம் போய்விடலாம்!

ஆனால், அது, கல்லடி பட்ட நாய், வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடி ஒளிவது போல, மகா ஈனமாகத் தோன்றியது!

அவள் ஒன்றும், அப்படி முதுகெலும்பு இல்லாதவள் அல்லவே!

அத்தோடு பரிதாபத்துக்குரிய, அவளுடைய அன்னை மகளுக்கு இருக்கும் முதுகெலும்பு கூட இல்லாதவள்.

அன்னையின் வாழ்வைச் சீர் செய்யும் கடமை, சுசிக்கு இருக்கிறதே!

எப்போதுமே செய்வது வழக்கம்தான். இப்போது மிகப் பெரிய அளவில் முயற்சிக்க வேண்டியிருக்கிறது!

தந்தையிடம், அவரது கடமை, பொறுப்பு பற்றி வாதம் புரியும்போது, கதியற்றவளாக, அவரது வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டு பேசுவதைவிட, அவருக்குச் சமமான நிலையில் இருக்கும் ஒருவன் மனைவியாக இருந்து வாதாடுவது மேல் அல்லவா?

அதற்காகவேனும், தான், இங்கே கணவன் வீட்டிலேயே இருப்பதுதான் நல்லது என்று முடிவு செய்தாள்.

ஆனால், கணவனைப் பிரிய மனம் இல்லாமல், அதற்காக வேறு காரணம் தேடிச் சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறோமோ என்று ஒரு சந்தேகம் தோன்றவும், அந்தக் கணத்தில், தான் புழுவினும் கீழாகிவிட்டது போல, சுசிதா அருவருப்பாக உணர்ந்தாள்!

14

அருவருப்புதான்!

தயாளன், எவ்வளவு கேவலமான முறையில் அவளை ஏமாற்றியிருக்கிறான்! அது தெரிந்தும், அவனைப் பிரிய மனம் இல்லை என்றால், அது கேவலம்தானே?

ஆனால், இந்த வீட்டில், தொடர்ந்து இருப்பது, அம்மாவுக்காகத்தான்., மற்றபடி, எப்போதோ இங்கிருந்து போயிருப்பேன்., இப்போதும் பெற்றோர் வாழ்க்கை நேராகிவிட்டால், மறு கணமே இங்கிருந்து கிளம்பி விடுவேனே என்று பல முறை தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்ட பிறகுதான், சுசிதாவுக்கு ஓரளவு மனம் அமைதி அடைந்தது!

அதுதான் மெய்!

இங்கே இருப்பதாலேயே பழைய மாதிரி! 'ஆடிக்' களித்துக் கூடிக் குலவ'ப் போவதாக அர்த்தம் இல்லையே!

உண்மையில், இனிமேல் தயாளனை, அவள் அருகில் கூட வரவிடப் போவதில்லை!

இது உறுதி!

ஊட்டியில் போல, அவனது விருப்பம் போல, அவளை ஆட்டி வைக்கலாம் என்று தயாளன் எண்ணியிருந்தால், அவனுக்கு, அவனது வீட்டில் ஒரு பயங்கரமான அதிர்ச்சி காத்திருக்கிறது!

என்ன மாதிரிக் கொஞ்சினான். எப்படியெல்லாம் குலவி னான் என்று தவிக்கத் தொடங்கிய மனதைப் பிடிவாதமாக அடக்கினாள்.

முன்போல, அந்த 'ஒரே அறை'க் கதையெல்லாம், இனி நடக்கப் போவது இல்லை! யார் என்ன நினைத்தாலும், அதைப் பற்றி, அவளுக்கு அக்கறையும் இல்லை!

இந்த முடிவுடன், வீட்டில் இருந்த இன்னோர் அறையில், நைட்டி, சில உடைகள், இன்னும் மறுநாள் தேவைப்படக் கூடிய சில பொருட்களைக் கொண்டு போய் வைத்தாள்.

மேற்கொண்டு...

அந்தப் பானுவைப் பற்றி, நேருக்கு நேர் கேட்டுவிடு வதா, இல்லையா என்று, சுசிதாவின் மனம் குழம்பியது!

இப்போதைக்கு, அவளுக்குத் தெரியாது என்ற எண்ணத் தில், ஒளிவு மறைவாக நடத்துகிறான். இப்போது, அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது என்று வீட்டுக்கே அந்தப் பானுவைக் கூட்டி வந்துவிடுவானோ?

ஆனால், அவளையே மணந்திருக்கலாம்!

ஏன், தன்னைக் கட்டாயப்படுத்தி மணக்க வேண்டும்?

தந்தை சொன்னது போல, அவரது பணத்துக்காகத் தானோ?

இப்போது மறுத்தாலும், ஒரே மகள் என்கையில், விரைவி லேயே குணசேகரன் மனம் மாறி ஏற்றுக் கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையா?

என்னவோ சொல்வார்களே, பேரன் பேத்தி முகம் பார்த்துவிட்டால், தாத்தாக்களின் வைராக்கியம் மறந்து போய்விடும் என்று! அந்த ஐடியாவா?

ஆனால், அவனுக்குப் பணத்துக்கு என்ன குறை?

அதுவும் அப்பா சொன்னது போலப் பத்திரிகை வாங் கியதில் செலவழித்துவிட்டு? வெளிக்குத் தெரியாமல், பணத்துக்கு அல்லாடத்தான் செய்கிறானோ?

அந்தப் பானுவுக்கு வேறு, பத்து லட்சம்!

ஒரு வேளை அதற்காகத்தான், மனம் மாற அவகாசம் தருவேன் அது, இது என்றவன், இவ்வளவு அவசரப்பட் டானோ?

சுசிதாவின் மனம் மீண்டும் கசங்கியது!

பணத்துக்காக அவளை ஒருவன் மணப்பது என்றால், அதுவே கேவலம்!

அவனிடம் அவள் ஏமாந்து உறவாடியதோ, அதை விடக் கேவலம்!

தயாளன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, இரவாகி விட்டிருந்தது! பானுவோடு, எங்கெங்கே சுற்றிவிட்டு வந்தானோ?

அவள் விலகி நின்ற விதத்தில் எதையோ உணர்ந்தவனாய், "அத்தை எப்படி இருக்கிறார்கள்?" என்று வினவினான் அவன்.

"துரோகம் செய்த கணவனுடைய மனைவி எப்படி இருப்பாளோ அப்படி இருக்கிறார்கள்!" என்றாள் பூடகமாக.

அவன்தான் கெட்டிக்காரன் ஆயிற்றே! "பாவம், உன் அம்மா! ஆனால், அவர்களிடமும் தவறு இருக்கிறது!" என்றான், பதிலுக்கு.

என்ன கொழுப்பு என்று சுசிதாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

"அப்படியானால், ஒருவரிடம் தப்பு இருந்தால், அடுத்தவர் ஊர் மேயலாம் என்கிறீர்களா?" என்று, உள்ளடக்கிய ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

இதற்கும் அதே ரீதியில் பதில் சொல்வது, அதிகப்படியாக, அவனுக்கே தோன்றியது போலும்! "ஹே, சுசி! என்ன இது? நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே! மெல்ல மெல்ல வேறுபாடு வரும்போதே கவனித்து, அதற்குரிய நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால், இந்த அளவுக்கு விஷயம் சென்றிருக்காது என்பது, என் கருத்து! 'செவன் இயர்ஸ் இட்ச்' என்று ஆங்கிலத்தில் ஒன்று சொல்வார்கள். நீயும் படித்திருப்பாய். திருமண வாழ்வில் ஏதோ ஒரு சமயத்தில், ஓர் அலுப்பு, சலிப்பு ஏற்படுவது இயல்பு என்கிறார்கள்! அதைக் கவனித்து, ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துப் போக வேண்டுமாம்! மறக்காமல், நாம் நினைவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் எந்தப் பிரச்சினையிலும், அனுபவிக்கிறவர்கள் மட்டும்தான் சரியான அபிப்

பிராயம் சொல்ல முடியும் என்பது, என் கருத்து!'' என்றான் அவன்.

இப்படியும் இல்லாமல், அப்படியும் இல்லாமல் வழலைப் பாம்பாக எப்படிப் பேசுகிறான்!

''ஏழு ஆண்டு காலமா? ஏன், தொடக்கத்திலேயே சலித்துப் போவதும் உண்டுதானே? ஒன்றுக்கு ஒன்பது வைத்துக் கொள்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்! சிலருக்கு, ஒன்றே உடனேயே வெறுத்தும் போகிறது!'' என்றாள் அவள் எங்கோ பார்த்தபடி!

குத்தியிருக்குமோ?

கண அமைதியின் பின், ''ஒருவரைப் போல, ஒருவர் இருப்பதில்லைதான்! ஆனால், நீ சொல்வது, மிகவும் அபூர்வம் அத்தை விவகாரம், உன்னை மிகவும் பாதித்திருக் கிறது என்று நினைக்கிறேன். தைரியமாக இரு கண்ணம்மா. எல்லாம் சரி செய்துவிடலாம்!'' என்றபடி, அவள் புறமாக ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான் தயாளன்.

சட்டென, அவள் பின்னடைந்த வேகத்தைக் கண்டு, நின்று, ''சுசி?'' என்று கேட்டான் அவன்.

அவளது தீர்மானத்தை அறிவிக்கும் தருணம் வந்து விட்டது!

இறுக மூடியிருந்த கைவிரல்களைப் பார்த்தபடி, ''நான் சொன்னது, அபூர்வத்தில் சேர்ந்தது இல்லை! எனக்கே, எல்லாம் வெறுப்பாக... அருவருப்பாக இருக்கிறது! அத னால், நா...ன், வேறு அறையில்தான் இருக்கப் போகி றேன்!'' என்று ஒருவாறு குரல் நடுங்காமலே சொல்லி முடித் தாள்!

இப்போது அமைதி, கூடக் கொஞ்ச நேரம் அதிகமாக நீண்டது!

இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல், "எங்கே, இதே வார்த்தைகளை, அருகில் வந்து, என் கண்ணைப் பார்த்துச் சொல்லு, பார்ப்போம்!" என்று சவால் விட்டான், தயாளன்.

கண்ணைப் பார்த்தா?

இரண்டெட்டு அவன் அருகில் வந்தாலே தாங்காது போல இருக்கையில் அதற்கு மேல் பக்கத்தில் எங்கே போவது? எப்படிப் பார்ப்பது?

இந்த நிலைமைக்காக, அவனிடம் போலவே, தன் மீதும் கோபம் கொண்டவளாக, "வார்த்தைகள் காதில் தானே விழ வேண்டும்? எதற்குக் கண்ணைப் பார்ப்பது? மனோவசியக் கலை ஏதும் பயின்றிருக்கிறீர்களா?" என்று ஏளனப் பேச்சில் சமாளிக்க முயன்றாள், சுசிதா.

"அதாவது, உன் காரணம் உண்மையில்லை! வேறு என்ன?"

இப்போது சொல்லக் கூடாது. பிரிவின் போதுதான் தெரிவிக்க வேண்டும்., அதுவும், நன்றாக நாலு வார்த்தை கேட்டுவிட்டுக் கூற வேண்டும் என்று தீர்மானித்தாளே!

ஆனால், என்னவோ நியாயவான் மாதிரிக் கேட் கிறானே! இவனுக்குச் சரியான பதில் கொடுக்காமல் எப்படி விடுவது என்ற ஆத்திரத்துடன் சுசிதா திரும்பியபோது, டெலிபோன் மணி அடித்தது!

'காலர் ஐடி'யில் அழைத்தவர் எண்ணைப் பார்த்து விட்டு, "உன் வீட்டு அழைப்பு..." என்று தயாளன் சொல்லத்

தொடங்கும்போதே, சுசிதாவும் ஐடியைக் கவனித்து, அவசரமாக போனை எடுத்திருந்தாள்.

எடுத்துக் கேட்டால், "சுசிம்....மா, நா...ன் அம்மாடா..." என்றது, வசந்தாவின் அயர்ந்த குரல், மிகுந்த சோர்வுடன்.

முன்போல, அலறி அழுது, புலம்பியிருந்தால் சுசியை இவ்வளவு பாதித்திருக்குமோ, என்னவோ, பெற்றவளின் களைத்த குரலில், மகள் உருகிப்போனாள்.

"என்னம்மா? சாப்பிடவே இல்லையா?" என்று கனிவுடன் வினவினாள்.

மகளின் கேள்வி, தாயின் மனதை எட்டியதாகவே தெரியவில்லை!

அவள் தன் பிரச்சினையைத் தெரிவித்தாள். "உன்.... அப்பாம்மா... அப்..பாவுக்கு போன் செய்தால்... எடுக்கவே... இல்லை! அவர் எங்...கே இஇருக்கிறா... ஜோ.... கூகூட்டி வரு...கிறாயா? அவரைப் பாபார்க்க... கதவைப்... பூட்ட... உடைக்க வேண்டாம் என்று, பூ....ட்டலை.... நாங்கள் டிசைன் போபோட்ட க...த...வு..."

வயிற்றுக்குள் ஏதோ பிசைய, "அம்மா, எ... என்னம்மா? என்ன சொல்கிறீர்கள்? எதற்குக் கதவை உடைப்பது? ஏன் இப்படி இழுத்துப் பேசுகிறீர்கள்? நான் உடனே வரட்டு..." என்றவளின் பேச்சின் ஊடே, வேண்டாம்...." மெலிந்து ஒலித்தது தாயின் குரல்.

"அப் அப்பா... அவரைப் பா...பார்...க்க.... குரலையாவது, க...கடை...சியாகக் கேட்க... வேண்டும் போல..."

நெஞ்சுக்கூடு க...காலியான உணர்வுடன், "ஏ... ஏம்மா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? எதற்குக் கடைசியாக...

என்றெல்லாம்? ப்ளீஸ், என்ன செய்து, என்ன செய்து விட்டீர்கள்? சொல்லுங்கள்! சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்!'' என்று பதறுகையில், தயாளனும், அவளை ஒட்டி நின்று, தானும் எதிர்முனைப் பேச்சைக் கேட்க வசதியாக ரிசீவரை இழுத்துப் பிடித்திருப்பது தெரிந்தது!

''அ...து... அது ஷொ... ஷொள்ளக் கூ...டாதே...'' என்று வசந்தாவின் பேச்சு குழறத் தொடங்கியிருந்தது!

''ஐயோ சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்களேன்!'' என்று தவித்தவளின் வாயைப் பொத்தி, ''அத்தை! நான் தயா! நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்று சொன்ன பிறகுதான், நாங்கள் சுசி அப்பாவைப் போய்க் கூட்டி வர முடியும்! சீக்கிரம் சொல்லுங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?'' என்று அதட்டிக் கேட்டான் தயாளன்.

அவன் சொன்ன 'சுசி அப்பா' மந்திரமாக வேலை செய்ய, ''ம்ம்ம் என்ன ஷெய்... ஒரு பாட்டில் தூக்க மாத்தி....''

''அம்மா...!'' என்று கிறீச்சிட்டு, ரிசீவரை நழுவ விட்டாள் அவள்.

வெடவெடவென்று உடல் நடுங்கியவளை இறுக அணைத்து, ''வா, நேரே அங்கே போவோம். உடனே போனால் காப்பாற்றி விடலாம். காப்பாற்றி விடலாம்! பயப்படாதே!'' என்றவாறு, கைப்பிடியிலேயே, அவளைக் கூட்டிப் போய்க் காரில் ஏற்றினான்.

கணவனை ஒட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தவளுக்குச் சற்றுமுன் பேசிய வீர வசனம் அடியோடு மறந்து போயிருந்தது!

காரை ஓட்டியவாறே, செல்லில் சிலரோடு அவன் பேசியதன் பலனாக, இவர்களின் பின்னோடேயே, ஓர் ஆம்புலன்சும் 'குணா இல்லத்'துக்குள் நுழைந்தது!

கணவனும் மனைவியுமாக 'டிசைன்' செய்த கதவு உடை படக் கூடாது என்று, வசந்தா, அறைக்கதவை உட்புறம் பூட்டாமல் விட்டிருந்தது பெரும் உதவியாக, அதற்குள் நினைவிழந்து விட்டிருந்த வசந்தாவுக்கு, உடனே சிகிச்சையைத் தொடங்க முடிந்தது!

உடனடி சிகிச்சையோடு, மருத்துவமனையில், வசந்தா வுக்கு மேலும் தீவிர சிகிச்சை தொடர்ந்தது!

ஆனால், அவள் விழுங்கியிருந்தது, ஒரு பாட்டில் மாத்திரைகள் ஆயிற்றே! மாத்திரைகள் சற்றே வேலை செய்யவும் தொடங்கியிருந்தன!

இன்னமும், அவனை ஒண்டிக்கொண்டே நின்ற சுசிதா விடம், குணசேகரன் அப்போது எங்கே இருக்கக்கூடும் என்று, தயாளன் விசாரித்தான்.

வேதனையோடு, "தெரியாது" என்று, மேலும் சோர்ந் தாள் அவள்.

கணவன் முகத்தைப் பாராமல், கணவன் குரலைக் கேளாமலே, தாய்க்கு ஏதேனும் நேர்ந்து விடுமா? பாவம்! கடைசி ஆசை!

"ஷ்! தைரியமாக இரு, சுசி! அத்தை பிழைத்து விடு வார்கள்! ஒரு வேலை செய்து, நான், அவரைச் சீக்கிரமே கண்டுபிடித்துவிடுகிறேன். கண்டுபிடித்துக் கையோடு கூட்டிக்கொண்டும் வருகிறேன். ஆனால், அதற்குள்

அத்தை கண் விழிக்கும்போது, உன் அப்பா விரைவில் வந்துவிடுவார் என்று நீ இங்கே இருந்து, அவர்களுக்கு தெம்பூட்ட வேண்டும்!''

அவன் பேசிய விதத்தில், கொஞ்சம் மனது திடப்பட, ''அம்மா பிழைப்பது, நிச்சயம்தானே தயா? டாக்டர்கள் தப்பாக ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?'' என்று, அவன் முகத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கேட்டாள் மனைவி.

''காட் பிராமிஸ்! பிழைப்பார்கள், கண்மணி!'' என்று அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டான், தயாளன்.

'கொங்குத்தங்கம்' பத்திரிகை ஆபீசில் இருந்து வந்து, எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டிருந்த ஒருவரை அருகில் அழைத்து, அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, ''என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் இவரிடம் கேள்!'' என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் கிளம்பினான்.

அவன் என்ன செய்தானோ?

ஆனால், சொன்னது போலவே, சொல்லப் போனால், அவன் சொல்லிச் சென்றதையும் விடவும் சீக்கிரமாக, வசந்தா கண் திறப்பதற்கு முன்பாகவே, குணசேகரன் மருத்துவமனைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்!

கவலை கப்பிய முகத்துடன் மகளிடம் வந்து, ''வசுவுக்கு எப்படி இருக்கிறது?'' என்று அவர் குரல் நடுங்கக் கேட்டபோது, இவரால்தான் இத்தனை இடும்பையும் நேர்ந்தது என்பதே மகள் சுசிதாவுக்கு மறந்து போயிற்று!

வசந்தா இன்னமும் கண் விழிக்கவில்லை என்பதை விடுத்து, ''அம்மா பிழைத்து விடுவார்கள் என்று டாக்டர்

சொல்லிவிட்டார், அப்பா!'' என்று, 'கண்டேன் சீதையை!' என்று, ராமபிரானிடம் அனுமன் சொன்ன பாணியில் நல்ல சேதியை முதலில் தெரிவித்தாள்.

இந்த அப்பா, 'வசு' என்று அம்மாவைக் குறிப்பிட்டும் தான் எத்தனை காலம் ஆயிற்று!

என்னவோ, கணவனின் குரல், 'எமர்ஜென்சி வார்டு'க் குள் ஊடுருவிப் புகுந்துவிட்டது போல, வசந்தா கண் விழித்தாள்.

அதுவும், ''குணா, குணா!'' என்று முனகியபடி.

நர்ஸ் வெளியே வந்து, ''குணா யார், சார்? வந்துவிட் டாரா?'' என்று கேட்கவும், பதறியடித்துக் கொண்டு குணசேகரன் எழுந்து சென்று, ''என் மனைவி எப்படி இருக்கிறாள், மேடம்?'' என்று கவலையுடன் வினவினார்.

''பிழைத்துக் கொள்ளுவார்கள்! ஆனால், இனியேனும், இந்த மாதிரி புத்தி வராமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!'' என்றார் நர்ஸ்.

''எப்போது அவளைப் பார்க்கலாம்?'' என்று பணிவான குரலில் வினவியது, அவளுடைய தந்தைதானா என்று, சுசிதாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது!

என்ன இருந்தாலும், இருபத்தைந்து ஆண்டுப் பழக்கம் ஆயிற்றே! 'தசை ஆடி' விட்டது போலும்!

நர்ஸ் என்ன நினைத்தாரோ?

லேசாக முறுவலித்து, ''இதோ, இப்போ ரூமுக்குக் கொண்டு போய் விடுவார்கள்! அங்கே, பக்கத்திலேயே இருந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம்! 'டிரிப்ஸ்' மட்டும்

ஒழுங்காக இறங்குகிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்றாள் இதமாகவே!

"மேடம், ரூமுக்குப் பணம்... காட், சிகிச்சைக்குரிய பணம் கூடக் கட்ட வேண்டுமே!..." என்று, பைக்குள் கையை விட்டுப் பர்சை எடுத்தார் குணசேகரன்.

எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகை அலுவலக மனிதர் அருகில் வந்து, "தயா, சார் சொல்லி, அப்பவே கட்டியாயிற்று, சார்!"என்று விவரம் தெரிவித்தார்!

"எவ்வளவு?" என்று குணசேகரன் பர்சைப் பிரிக்கவும், "அதை, நீங்கள், அவரிடமே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள், சார்! 'ஏசி டபுள் ரூம்' ஏற்கனவே போட்டு வைத்தாயிற்று!" என்று, அறையின் எண்ணைச் சொன்னார் அவர்!

தலையை ஆட்டிவிட்டு, குணசேகரன் பர்சை உள்ளே வைத்ததைப் பார்க்க, சுசிக்கு வியப்போடு, பெருமையாகவும் இருந்தது!

அவளுடைய கணவன் அல்லவா, எல்லாம் செய்திருக்கிறான்!

'ஆனால் அவன் எங்கே?

அதற்குள், வசந்தாவை 'ஸ்ட்ரெச்சரில்' வைத்து அறைக்கு அழைத்துச் செல்லவும், தந்தை மகள் இருவருமே, கூட ஓடினர்.

அறைக்குள் சென்றதும் பார்த்தால், குணசேகரனும், வசந்தாவும், ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு கண் கலங்கிக் கொண்டு இருந்தனர்!

"பைத்தியம்! என் கோபம் எத்தனை நாள் நிலைக்கும்? நாலு நாள்... கூட கூடப் போனாலும், ஒரு பத்து நாள் போனால், தானாகத் திரும்பி வந்திருக்க மாட்டேனா? இதற்குப் போய் என்ன காரியம் செய்து..."

இப்போதைக்கு இங்கே, தான் அதிகப்படி என்று தோன்றவும், மகள் மெல்ல நழுவி வெளியே சென்றாள்.

பரவாயில்லை! சற்று நேரம், உயிர் நடுக்கம் ஆகிவிட்டாலும், தாய் தந்தை இடையே சமாதானம் ஆகிவிட்டது என்று சுசிதா ஆறுதலோடு எண்ணினாள்.

பெற்றோர் விஷயத்தில் பிரச்சினை தீரவும், சுசிதாவின் மனம் கணவனிடம் பாய்ந்தது!

இரண்டு மணி நேரம்! தயாளன் இல்லாமல், அவள் எப்படிச் சமாளித்திருக்க முடியும்?

முதல் அதிர்ச்சி நீங்கியதும், எப்படியோ சமாளித்து, அவளே, வசந்தாவை, மருத்துவமனையில் சேர்த்திருக்கக் கூடும்தான். ஆனால், அதற்குள் வீணாகியிருக்கக் கூடிய பொன்னான பல நிமிஷங்கள்?

தாயின் உயிரைக் காப்பாற்றியதே, அவைதானே?

இன்னும் பத்து நிமிஷம் தாமதித்திருந்தால், ஒன்றும் செய்ய முடிந்திருக்காது என்றுதானே, மருத்துவரும் சொன்னார்!

போன உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து திருப்பித் தந்த மாதிரி, அன்னையைக் காப்பாற்றியதற்காக, கணவனுக்குப் பெரும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறாள், அவள்!

அதற்காக மட்டுமல்ல!

எப்படியோ, குணசேகரனையும் கண்டுபிடித்துக் கூட்டி வந்துவிட்டானே!

'ஒரு வேலை செய்து' என்றானே! அது என்ன வேலை யாக இருக்கும்?

என்னவோ, அந்த வினாடியில், அவளுக்குத் தயாளனைப் பார்க்க வேண்டும்போல, ஒரு பேராவல் தோன்றியது!

அவனை இறுக அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்! கன்னத்தில் முத்தமிட வேண்டும்! கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்! மார்பில் புதைந்து கொள்ள வேண் டும்!

சற்று ஒதுக்குப்புறமாகக் கிடந்த பெஞ்ச் ஒன்றில் - புற நோயாளிகள் டாக்டருக்காகக் காத்திருக்கையில் உட்கார்ந் திருப்பதற்கான இருக்கைகள் - அவற்றுள் ஒன்றில், பக்க வாட்டில் முழங்காலைக் கட்டிக் கொண்டு, கணவனுக் காக ஏங்கியவாறு சுசிதா அமர்ந்திருந்தபோது, அவனே, அந்தப் பக்கமாக வந்தான்!

தனியாக அல்ல! இன்னொரு பெண்ணுடன்!

அவளைப் "பானு" என்று அழைத்துப் பேசியவாறு!

15

மருத்துவமனைக்குள்ளிருந்துதான், இருவருமாக வெளியே வந்து கொண்டிருந்தனர்.

இரவு மணி பதினொன்றுக்கும் மேலாக, ஆகிவிட்ட தால், அவசியத்துக்கான விளக்குகள் தவிர, மற்றவை அணைக்கப்பட்டிருந்தன.

அதிலும், இந்தப் புற நோயாளிகள் காத்திருக்கும் பகுதியில், அப்போது தேவை இல்லை என்பதாலோ, என்னவோ, விளக்கே இல்லை! தூரத்து விளக்குகளில் இருந்து கசிந்து வந்ததுதான்!

''பானு...'' என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே, ஐஸ் வாட் டரை முகத்தில் அடித்தாற் போன்ற அதிர்ச்சியில் விறைத்த சுசிதா, சட்டென்று முழங்காலில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

பானு!

இவளை எப்படி மறந்தாள்?!

மறந்து போனது மட்டுமின்றி, வெட்கம் கெட்டுப் போய், எதெதெற்கெல்லாம் ஏங்கிவிட்டாள்!

ஆனால், இவளை, இவன் ஏன், இங்கே அழைத்து வந்தான்?

இதற்கான பதிலைத் தயாளனே சொன்னான்.

''நேரில் பார்த்தால் நிலைமையை நீயே புரிந்து கொள்வாய் என்று எனக்குத் தெரியும், பானு! சுசிக்காகப் பார்க்கிறேன் என்றாயே! நீயே, நேரில் பார்த்தாய்தானே? இப்படி ஓர் உயிரை அழித்தாவது, நீ ஆசைப்படுகிற அந்த வளமான வாழ்க்கை, உனக்குத் தேவைதானா? சின்ன அத்தை இறந்தபோது, நீ என்ன கஷ்டம் பட்டாய் என்று எனக்கு நினைவிருக்கிறது, பானு! அதே துன்பத்தை இன்னொரு பெண் மீது சுமத்துவாயா...?''

''போதும், தயா! எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்! நான் இப்போது போலவே, எப்போதும் இருந்து விடு கிறேன்...''

அந்தப் பெண் பானுவின் குரல் தேய்ந்து மறைந்த பிறகே, சுசிதா தலையைச் சரியாக நிமிர்த்தினாள்!

உள்ளூர ஏதோ உறுத்தியது!

தயாளனுக்கு மறுபுறமாக நடந்து சென்றதால் முகம் தெரியாதபோதும் அந்தப் பானுவின் தோற்றம் அவளுக்குப் பரிச்சயமாகத் தோன்றியது!

பேசிப் பழகி அல்ல! ஆனால், எப்போதோ பார்த்திருக் கிறாள்., ஏதோ முக்கியமாய் நினைவில் நிற்கும்படியாக ஓர் இடத்தில் பார்த்தது போல...

யார்? எங்கே?

அவளுடைய கணவனுடனேயே பார்த்திருக்கலாம்! அதனால்தான் அவள் நினைவில் இருக்கிறாளோ என் னவோ?

எங்கே, என்ன என்று எவ்வளவு யோசித்தும் நினைவு வரவில்லை!

ஆனால், அவளை... அந்தப் பானுவை இங்கே மருத்துவ மனைக்கு ஏன் அழைத்து வந்தான் என்று உள்ளே குடைந்தது!

கணவனும் அவளும் பேசியதை, மனதில் உருட்டிப் பார்த்தாள்.

அவனது திட்டத்துக்கு, அவள் சம்மதம் சொன்னாள்!

நேரில் பார்த்ததாலேயே புரிந்து கொண்டு சம்மதித் தாள்.

உயிர் பற்றிப் பேசினானே!

அப்படியானால், பானு நேரில் பார்த்தது, வசந்தாவை!

ஆனால், அதற்கும்... என்று யோசிக்கையில், அவளுக் கும் எல்லாமே சட்டெனப் புரிந்தது!

அந்தப் பானுவும் மோசமான பெண் அல்ல!

தலைமறைவு வாழ்க்கை வேண்டாம் என்ற பெண் ணிடம், உன்னால் ஓர் உயிர் போகப் பார்த்தது என்று சொல்லி மிரட்டியிருக்கிறான்!

சமயத்தில் வசந்தா தற்கொலைக்கு முயற்சித்ததைப் பயன்படுத்தி, மகள் வாழ்வு வீணாகி விட்டதோ என்று தாயார் மாத்திரையை முழுங்கிவிட்டதாகத் திரித்துக் கூறி, அவளைத் தயாளன் ஏமாற்றியிருக்க வேண்டும்!

சந்தேகப்பட்டவளை, மகா உத்தமன் போல, நேரி லேயே கூட்டி வந்து காட்டிவிட்டான்.

பாவம்! அந்தப் பெண்ணும், தன்னால் ஓர் உயிர் போவதா என்று, பழைய மாதிரித் தலை மறைவு வாழ்க் கையே வாழ்வதாக ஒத்துக் கொண்டுவிட்டாள்!

கெட்டிக்காரன்!

கட்டிய மனைவிக்கும் துரோகம்! அந்தப் பானுவுக் கும் உண்மையாக இல்லை!

இப்படியே இருந்துவிடுகிறேன் என்றாளே!

அப்படியானால் இனி அந்தரங்கத்துக்கு அவள்! வெளி உலகத்துக்கு இவளா?

சாமர்த்தியமாகக் காரியத்தை நடத்தி விட்டதாகத் தயாளனும் நினைத்திருப்பான்!

பாவம்! சுசிதாவைப் பற்றி தெரியாதவர்கள்!

இருக்கட்டும்., நான் யார் என்று காட்டுகிறேன் என்று அவள் உள்ளூரக் கறுவிக் கொண்டு இருக்கும்போதே, அருகில் அரவம் தெரிந்தது!

மீண்டும், மருத்துவமனையின் உள்ளிருந்து, தயாளன் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்!

அவளை அனுப்பிவிட்டு, முன் வாயில் வழியே உள்ளே சென்றிருக்கிறான்!

இப்போது, அவளைத் தேடி வருகிறானா? அவள் இங்கிருப்பது தெரிந்து வருகிறானா?

நேராக அவள் அருகே வந்து நின்று, "வீட்டுக்குப் போகலாம், வா!" என்றான் தயாளன்.

"அம்மா..." என்றாள் அவள் தயங்கி.

"உன் அப்பா துணையிருக்கட்டும்! என்ன கதி ஆகியிருக்குமோ என்ற தாக்கம் அப்போதுதான் முழுதாக வரும்!"

"நல்லதுதான்" என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

"அத்தோடு, எனக்கு உன்னுடன் பேசவும் வேண்டும்!"

"எனக்கும்தான்!" என்று எழுந்தாள் அவள்.

யோசித்துவிட்டு, "வீட்டுக்குப் போவதாக, நீங்களே சொல்லிவிட்டு வந்துவிடுங்கள்! என்னைப் பார்த்தால் அப்பாவோ அம்மாவோ இங்கே இருக்கச் சொன்னாலும் சொல்லலாம்." என்றாள்.

"அதுவும் சரிதான். இப்படிச் சொல்வது, இன்னமும் நல்லது!" என்று செல்லில் கூப்பிட்டு, அவன் விவரம் தெரிவிக்க, அதன்பின் இருவரும் வீடு நோக்கிக் கிளம்பி னார்கள்.

காரில் செல்லும்போது, "பானு பற்றி எல்லாம் புரிந் திருக்கும்..." என்று அவன் தொடங்கவும், "எப்படி?" என்று கேட்டாள் சுசிதா.

தவறாக ஊகித்து, "நமக்குள் என்ன? முழங்காலில் முகம் புதைத்திருந்தால் நீதான் என்று தெரியாதா? இனிமேல், அவளால் பிரச்சினை இராது!" என்றான் தயாளன்.

முழுதாகக் கவனித்தாளா இல்லையா என்று ஆழம் பார்க்கிறானா? அல்லது, இன்னொருத்திக்கும் தாலி கட்டி வீட்டுக்குக் கூட்டி வராதவரை, சுசிதா எதையும் பொருட் படுத்த மாட்டாள் என்று எண்ணினானா?

இல்லையே! அப்படிப் பட்டவளாக, அவளை நினைக்க முடியாது!

அத்தோடு, பானு விஷயத்தை அவனாக எப்படித் தொடங்குவான்? அவள் அல்லவா, ஆத்திரமாகக் கேட்க வேண்டும்?

ஏதோ தப்பாக மனதைக் குழம்பியது!

ஆனால்.... எல்லாமே அவன் வாயிலிருந்தே வரட்டும் என்று பேசாதிருந்தாள்.

வீட்டுக்குப் போய், அங்கேயும் தனிமை கிட்டும்வரை, தயாளன் எதுவும் பேசவில்லை!

அவர்கள் வந்தது அறிந்து, பணியாள் வந்து கேட்கும் வரை, உணவு பற்றிய நினைவே, இருவருக்கும் வர வில்லை!

அவர்களே பார்த்துக் கொள்வதாகக் கூறிப் பணியாளைப் படுக்கச் சொன்னான் அவன்.

அவர்களது தனியறைக்குள், அவளைக் கைப்பிடியாக அவன் அழைத்துச் சென்றபோது, அவளும் தடுக்க வில்லை!

சுசிதாவுக்கும்தான், தயாளனை நேருக்கு நேர் நிறையக் கேட்க வேண்டியிருந்ததே!

நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொள்கிற மாதிரி கேட்க வேண் டும் என்றல்லவோ, உள்ளூர நினைத்திருந்தாள்!

அவனே வழி பண்ணிக் கொடுக்கும்போது, அவள் ஏன் மறுக்கப் போகிறாள்?

அறைக்குள் சென்றதுமே, தயாளன் கேட்டான். "அத்தை போன் வரும்போது, நீ ஏன் அப்படிப் பேசினாய்?" என்று, அவனே நேரடியாகவே விஷயத்துக்கு வந்தான்.

இப்படிக் கேட்க, இவனுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்! திமிர்!

ஆண்பிள்ளை என்றால், எப்படி வேண்டுமானாலும், இருக்கலாம் என்று எண்ணினானா?

முகம் கண்ணாடியாக மனதைக் காட்டியது போலும்!

"என்ன? அப்படியென்ன உலக மகாப் பாதகம் பேசிவிட்டேன், அப்படிப் பார்க்கிறாய்?" என்று, குரலில் ஏளனத்துடன், தொடர்ந்து கேள்வி கேட்டான் அவன்.

மெய்யாகவே, தப்பு செய்யாதவன் போல, என்ன நடிப்பு!

''வரும்போது பானு பற்றிப் புரிந்திருக்கும் என்று விட்டு...''

பொறுமையற்றுக் குறுக்கிட்டு, ''ஆமாம்! அவள் விஷயம், பிரச்சினை தீர்ந்தது என்றேன். இப்போது, நம் விஷயம்...'' என்ற அவன் பேச்சில், இப்போது, அவள் பொறுமையற்றுக் குறுக்கிட்டாள்!

''பானு விஷயம் தீர்ந்தது., அப்புறம் நம் விஷயமா? இரண்டும் வேறுவேறா? சரியான ஆண் புத்தி! அந்தப் பானு பிரச்சினை பண்ணாதிருந்தால் போதுமா? அவளைச் சகித்து, நான் உங்களோடு வாழுவேன் என்றா நினைத் தீர்கள்? ஒரு நாளுமில்லை! அப்படி ஒரு நிலை வந்தால், அவளையும், உங்களையும் சேர்த்துக் கொன்றுவிடு வேனே தவிர, உங்களைப் பங்கு போட்டு வாழ்வது மட்டும் ஒரு நாளுமில்லை!'' என்றாள் ஆத்திரத்துடன்!

ஆனால், கேள்வியாய் அவளை நோக்கியிருந்தவன் சட்டென சிரிக்கத் தொடங்கவும், சுசிதா ஒரு கணம் திகைத் தாள்.

இவளாவது, கொலை செய்வதாவது என்று நினைக் கிறானா?

கொதிப்புடன், ''செய்ய மாட்டேன் என்ற எண்ணமா? சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன், நிச்சயமாகக் கொன்று...'' என்றவளை அருகிழுத்து, அவள் வாயைப் பொத்தினான் தயாளன்.

"வேண்டாம் கண்ணம்மா! அந்த மாதிரிக் கொடுமை யான வார்த்தைகளை இந்த அழகான உதடுகளால், ஒரு போதும் சொல்லாதே! அதற்கான தேவை, ஒரு நாளும் வராது! இது சத்தியமான வார்த்தை!" என்றான் கனிந்த குரலில்!

அவனது குரலில் இருந்த உண்மை தாக்க, "பின்னே பானு?" என்று குழப்பத்துடன் கேட்டாள் சுசிதா! "ஒன்றை, இப்போதே சொல்லி விடுகிறேன். இன்று மாலையில், நீங்கள் பானுவைப் பூங்காவில் சந்தித்துப் பேசியது, எனக்குத் தெரியும்!" என்றாள் எச்சரிப்பது போல!

அதையெல்லாம் மறைத்து ஏமாற்ற முயன்றான் என்றால், இனித் தாங்க முடியாது!

அவனும் எதையும் மறுப்பதாக இல்லை!

"ஆமாம்! உன் அம்மாவின் பேச்சு பற்றி நீ சொன்னதுமே, நான் பானுவைப் போய்ப் பார்த்தேன். அந்தப் பூங்கா அருகில் உள்ள ஒரு ஃப்ளாட்டில்தான் அவள் வசிக்கிறாள். அவள் செய்வது தவறு., பெற்றோரின் வாழ்க்கை தோற்றால், நீ எப்படி பாதிக்கப் படுவாய் என்று, அவளிடம் எடுத்துச் சொல்லி மன்றாடினேன்..."

"பெ... பெற்றோரின் வாழ்வா?"

"ஆமாம், கண்மணி! வா. முதலில் உட்கார்ந்து பேச லாம்! உன்னைப் பார்த்தாலே, பத்து நாள் காய்ச்சலில் கிடந்தவள் போல அயர்ந்து தெரிகிறாய்!" என்று அவளை அமர்த்தி, தானும் அருகே அமர்ந்து கொண்டு, சொல்லலானான். "நீயும் அன்று ஒரு நாள் பானுவைப் பார்த்திருந்ததால், உடனே தெரிந்து கொள்வாய் என்று

நினைத்தேன், சுசி. ஆனால், உனக்கு விஷயம் புரியவே இல்லை என்று இப்போது தெரிகிறது! உன் தந்தையிடம் உனக்கு, அவ்வளவு நம்பிக்கை! இல்லையா?'' என்று அவள் முகத்தையே பார்த்தான் தயாளன்.

சட்டெனப் புரிந்து, சுசியின் கண்கள் அகன்றன. ''பா...பானு... அ...அப்பா...?''

ஆம் என்பது போலத் தலையை அசைத்தான் தயாளன். ''பானுவின் பெயர் ஏற்கனவே கொஞ்சம் கெட்டிருந்தது! கண்ட நேரத்தில், கண்ட இடத்தில் சுற்றுவாள். விதியும், அவளுக்கு விரோதமாக அமைந்து, நிச்சயமான திருமணமும் நின்று விட்டது! இப்போது, வயதில் பெரியவரோடு தொடர்பு வைத்திருப்பதாக ஒரு வதந்தி. அது, வெறும் வதந்தி அல்ல! அந்த சற்று அதிக வயதுக் காரர், உன் தந்தை!''

பானுவை அவளே பார்த்திருப்பதாகத் தயா சொன்னது எப்போது என்று, இப்போது சுசிதாவுக்கு நினைவுக்கு வந்தது!

அன்று காபி ஷாப்பிலிருந்து வெளியே வர இருந்த தருணத்தில், பிரதான ஹோட்டலில் இருந்து தந்தையோடு வெளியே வந்து, அவரோடு காரில் ஏறிய பெண்தான் பானு! அந்தக் கட்டான உடலமைப்புதான், அவளுக்குப் பரிச்சயமாகத் தோன்றியிருக்கிறது!

ஏதோ தோன்ற, ''அன்று என்னை ஆட்டோவில் போகச் சொல்லிவிட்டு, பானுவைச் சந்திக்கத்தான் சென்றீர்களா?'' என்று வினவினாள்.

அவன் ஒப்புதலாகத் தலையாட்டினான்.

"அவர் உன் தந்தை! தப்பு நடந்தால், உன் மனம் நோகும்! இப்போது கூட, அவள் மூலமாகத்தான், யாரிடமும் சொல்லாமல், உன் தந்தை மறைவாகத் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் தெரிந்தது!" என்றான் அவன்.

'ஒரு வேலை செய்து' என்றானே! அது! பானுவிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, அப்பா இருக்குமிடம் அறிந்து, அழைத்து வந்திருக்கிறான்!

தன்னைப் பெரிதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவளுக் காகவே வேலை செய்திருக்கிறான்!

காரில் கொண்டு விடாமல், ஆட்டோவில் போகச் சொன்னதால், அவனுக்குக் காதல் இல்லை என்று ஒரு சின்ன விஷயத்தில் முடிவு பண்ணினாளே!

அதை விடவும், கடைசியில், தந்தையின் தவறை, அநியாயமாகக் கணவன் மீது ஏற்றி, என்னவெல்லாம் சொல்லிவிட்டாள்!

அவன் தோளில் முகம் புதைத்து, "எல்லாம், எவ் வளவு தப்பான அனுமானங்கள்! என்னை மன்னிர்ப்பீர் களா, தயா?" என்றாள் சின்னக் குரலில்!

."ஒரேயடியாக உன்னைத் தப்பு சொல்ல முடியாது, சுசி!" என்றான் அவன். "எடுத்த எடுப்பில், பெற்ற தந்தையைத் தப்பாக எண்ண யாரால் முடியும்? பிறகும், ஓர் இக்கட் டில், உன்னைக் கட்டாயப்படுத்தி மணந்து கொண்டது வேறு, சட்டென்று என்னைத் தப்பாக நிறம் காட்டத் தூண்டி யிருக்கும்!"

"அது ஏன், தயா? ஒழுங்காகக் காதலித்தே மணந் திருக்கலாமே! எதற்காக அந்த அவசரம்?"

''ஒழுங்காகக் காதலிப்பதா? உன்னையா?'' என்று, தோளில் அழுந்தியிருந்த அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி, தன் கை வளைவுக்குள் அவளைக் கொணர்ந்தான் தயா.

முன்னுச்சியில் லேசாக முத்தமிட்டு, ''உன் அம்மா பிரச்சினையில் இருந்து, நீ வேறு எதையும் நினைப்பதே அசாத்தியம்! அதற்கு மேல், உன் தந்தை! எப்படியாவது, தட்டி விட்டிருக்க மாட்டார் என்றா, நினைத்தாய்?'' என்று கேட்டான்.

''ஆனாலும், அவருக்கும் எவ்வளவு நல்லது செய் திருக்கிறீர்கள்?'' என்று உருகினாள் மனைவி!

''எல்லாம் சுயநலம்தான் கண்மணி! அவ்வளவுக் கவ்வளவு இவ்விடத்தில், வட்டியோடு கிடைக்குமே!'' என்று அணைப்பை இலேசாக இறுக்கிக் கன்னத்தை காட்ட வும், அவள் முகம் சிவந்தது!

ஆயினும், தலைத் தூக்கிக் கணவன் கன்னத்தில் முத்த மிடவும் அவள் தயங்கவில்லை!

அது தொடர, சற்றுப் பொறுத்து, ''திருமணம் பற்றி, என்னவோ கதை சொல்லிக் கொண்டு இருந்தீர்கள்!'' என்று எடுத்துக் கொடுத்தாள் சுசி.

''ம். எப்படியும் உன்னை மணப்பதாக இருந்தேன். அந்த வீட்டில் இருந்து உன்னை வெளியேற்ற, அத்தை யின் பிரச்சினை ஓர் அருமையான வாய்ப்பாகக் கிடைத்தது!''

''என்னது?'' என்று சடக்கென்று நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள் அவன் மனைவி. ''மணப்பதாக இருந்தீர்களா? என் மனம் பற்றியெல்லாம் ஒன்றும் பார்க்க வேண்டாமாக்கும்?'' என்று போலிக் கோபத்துடன் கேட்டாள்.

"ஆமாம்! உன்னிடம் போய், என்னத்தைக் கேட்பது?" என்றான் அவன் அசட்டை காட்டி!

"என்னவோ, ராமாயணக் காலமா என்று என்னிடம் கேட்டாயே! முதல் பார்வையிலேயே, என்னிடம் ஒரு சொந்தம் தோன்றாமலா, உன் அம்மா அப்பா கதையெல்லாம் அப்படி என்னிடம் அள்ளி விட்டாய்?" என்று அவன் தொடர்ந்து கேட்கவும், சுசிதாவும் அதைப்பற்றி யோசித்தாள்!

உண்மைதானே? மற்றபடி, முதல் தடவையாகப் பார்த்த ஓர் அன்னியனிடம் அதுவும் ஒரு வாலிபனிடம், வீட்டுப் பிரச்சினைகளை எல்லாம், அவளால் எப்படிச் சொல்ல முடிந்தது?

அவள் வியந்து நோக்க, அவளுடைய கணவன் இன் னமும் விளக்கம் சொன்னான். "அது மட்டுமல்ல! அந்த முதல் இரவு! ஒரே அறை, ஒரே படுக்கை என்றேனே, உன் மனதில் நான் இல்லாமலா, அதற்குச் சம்மதித்திருப் பாய்? அப்போதும், அதைச் சொல்கிறபோது, எனக்கு உள்ளூர உதைப்புதான்! 'லிட்மஸ் டெஸ்ட்' என்பார்களே, அது போல, எல்லாம் என் ஆசை கொண்ட மனது பூசிய வர்ணம்தானோ?, நீ மறுத்துவிட்டால் எல்லாம் முடிந்து விடுமே, அப்புறம் என்ன கதி என்று மனதுள்ளே பெரும் கலக்கம்! உன் முகத்தைப் பார்க்கக் கூடத் துணிவில்லை! சொல்லி முடித்துவிட்டுக் குளியலறைக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டேன்! அப்புறமும், பயந்து கொண்டே வந்து பார்த்தால், அம்மிணி, கோணி மூட்டை மாதிரிச் சுருண்டு கட்டிலில் படுத்திருக்கிறீர்கள்! அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு

கூத்தாட வேண்டும் போல இருந்தது! ரொம்பவும் மிரட்டி விடக் கூடாது என்று, ரொம்ப நல்ல பிள்ளை போல, அந்தப் பக்கம் போய்ப் படுத்துக் கொண்டேன். "அது, இன்னும் பெரிய இம்சைப்பா!" என்று அவன் சொன்ன திணுசில் அவளுக்குப் பொங்கிக் கொண்டு சிரிப்பு வந்தது!

ரசனையோடு பார்த்திருந்து விட்டு, "இப்போது சொல்லு, உன் மனதில் நான் இல்லாமல், அப்படி நான் சொன்னதற்கு எல்லாம், எதிர்ப்பே இல்லாமல், உன்னால் ஒத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? நீ என்ன, வள்ளுவர் சொல்வது போலக் 'கொழுநர் தொழுதெழு'து கணவன் சொன்னபடியெல்லாம் ஆடுகிற ஆளா? இல்லையே! கொலையே பண்ணுவேன் என்று மிரட்டுகிறவள்தானே? இப்போது சொல், ராமாயணக் காதல் உனக்கும் உண்டு என்பது நிரூபணம் ஆகிவிட்டதுதானே?" என்று அழுத்தத்துடன் அவன் கேட்க, சற்று யோசித்து, "ம்ம்ம்... ஆமாமில்லை?" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் அவள்.

தயாளன் சிரித்தான். "சரியாகச் சொல்லு! அது ஆமாமா? அல்லது இல்லையா? ம்! சொல்லு! சொல்லு!" என்று அதிகாரம் செய்தான்.

"ஆமாம்! ஆமாம்! ஆமாம்!" என்று சிரித்தவாறே, கணவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தொங்கினாள், மனைவி!

சிரிப்பினூடே, "நல்ல வேளை! அப்பா, அம்மா இடையே எல்லாம் சரியாகி விட்டது! இனிமேல், அவர்களுக்கு இடையே தூது போக, நான் தேவைப்பட மாட்டேன்!" என்றாள் திருப்தியோடு!

சந்தேகமாகப் பார்த்துத் தோளைக் குலுக்கினான் அவன்.

அவள் புருவம் சுருக்கவும், பயந்தவன் போலக் கை உயர்த்தி, ''அதற்குள் பாய்ந்து விடாதே, தாயே! உன் பெற்றோர் விஷயம் உனக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால், பொதுவாக, வழக்கமாகிப் போய்விட்ட ஒன்றைக் கைவிடுவது மிகவும் கடினம்!'' என்றான் அவன். ''உறுதி யோடு, அந்த வழக்கத்தை மாற்றி அமைத்தால் ஒழிய!''

''ம்ம்ம்...'' என்று யோசித்தவள், சட்டென வயிற்றைப் பிடித்தாள்.

''என்னடா? என்...ன''என்று பதறியவன், உடனே தானும் வயிற்றை அழுத்திக் கொண்டு ''அப்பா! இப் போதுதான் பசி தெரிகிறது! வா, வா! சாப்பாட்டு மேஜை யில் என்ன இருக்கிறது என்று பார்ப்போம்!'' என்று அவளை இழுத்துக் கொண்டு சென்றான்.

சிரிப்பும் விளையாட்டுமாக இரண்டு தினங்கள், இரண்டு வினாடிகளாக, மாயமாய் மறைந்தன.

மூன்றாம் நாள் வசந்தா மகளுக்கு போன் செய்த போதுதான், பெற்றோர் பற்றிக் கணவன் சொன்னது சரியே என்று, சுசிதா உணர்ந்தாள்!

''சுசி, நம் வீட்டில், ஒரு பெரிய வெள்ளி சர விளக்கு, பாட்டியுடையது உண்டே! அதைத் தொங்கப் போட வேண்டுமாம். ஆனால், எங்கே வைத்தேன் என்று தெரிய வில்லை! நீ கொஞ்சம் மெள்ள, அப்பாவிடம் இதைப் பற்றிச் சொல்லி விடுகிறாயா, கண்ணும்மா? நான் சொன்

னால், திட்டினாலும் திட்டுவார்...." என்று கெஞ்சலாகக் கேட்டாள் வசந்தா!

'ஸ்பீக்கர் போனி'ல் கூட இருந்து கேட்டவனின் உதட்டோரம் துடிப்பதைக் கண்ட சுசிக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமாக இருந்தபோதும், கணவனோடு சேர்ந்து சிரிப்பும் வந்தது!

சற்று யோசித்தாள்.

தாயின் குரல், திடமாகத்தான் இருந்தது!

இதேதானே தொடர வேண்டும்?

"அம்மா, நான் இந்த ஊரில் இல்லை என்றால், என்ன செய்திருப்பீர்கள்? நீங்களேதானே, அப்பாவிடம் சொல்லியிருப்பீர்கள்? அதைச் செய்யுங்கள்! கணவன் மனைவிக்கிடையே, நல்லதற்குக் கூட அடுத்தவர் வரக் கூடாதும்மா! பிரச்சினைகளை அவர்களாகச் சீர் செய்யும்போதுதான், அந்தத் திருமணம் நிலைக்கும்! ப்ளீஸ்மா!" என்றாள் இதமாகவே!

அவளைப் பெருமையாகப் பார்த்து முறுவலித்தான் கணவன்!

கண்ணால் பார்த்த வேளை

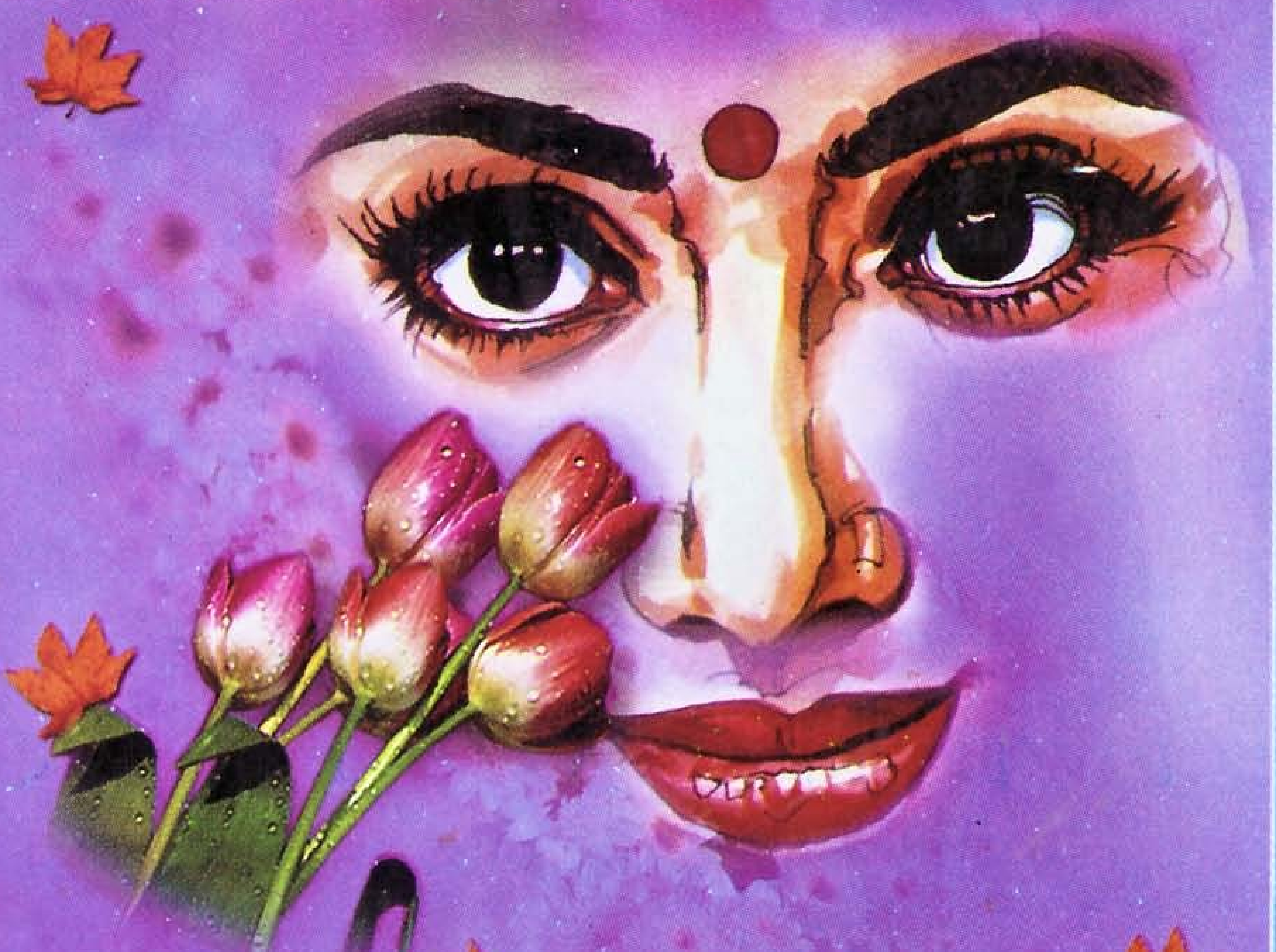

ரமணிசந்திரன்